

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Elçin Poyrazlar

ECEL ÇİÇEKLERİ

—
Polisiye
Gerilim
—

Ecel Çiçekleri

ECEL ÇİÇEKLERİ

Yazan: Elçin Poyrazlar

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2021 / ISBN 978-605-09-8042-4

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sana öfkemiz vuracağım
Kinsiz, aynı bir kasap gibi,
Musa'nın kayaya yaptığını
Ben gözkapaklarına yapacağım

Hem tokadım ben hem de surat!
Hem yarayım ben hem de bıçak
Hem dişlerim hem de çark
Hem kurbanım ben hem de cellat!

Kalbimdeki vampir benim,
Terk edilmişlerin büyüğü
Ezeli kakkahanın mahkûmu
Ve artık hiç gülemeyen

– Charles Baudelaire, “Kendinin Celladı”, *Kötülük Çiçekleri*

“Abla bu da son koliydi. Şuraya bıraktım” dedi yüzünden boncuk boncuk ter akan adam. Koluyla alnını sildikten sonra derin bir nefes alıp bekledi.

“Şu dar eski merdivenler bizi mahvetti. Yoksa çok daha önce bitirirdik.”

Nakliyecinin şikâyetlerini daha fazla dinlemek istemediğini anlatmak için elini hafifçe salladı ve cüzdanına uzandı.

“Bunu da arkadaşlara veriver” dedi bir deste parayı adama uzatırken. “Bu da sana. Taşınma sırasında özel yardımların için.”

Adam arka cebinde buruşmuş taşıma belgelerini ona uzattı ve son bir baş selamıyla açık kapıdan çıkıp gitti.

“İşte bu kadar basit” dedi içinden. “Bir avuç paraya satın alamayacağın şey yok.”

Taşıma şirketine sahte kimlik ve isim vermişti. Ama tedbiri elden bırakmamak gerekirdi. Birileri tanıyabilir, hatırlayabilir ya da benzetebilirdi.

Boş salona yığılmış kolilerin arasında gezdi ağır ağır. Perdesiz pencereden yokuş aşağı uzanan çatılar görünüyordu. Çatılar, bacalar, uzun, alçak, yamuk apartmanlar. Üst üste binmiş daireler ve hayatlar.

Sokaktan acı bir fren ve korna sesi geldi. Sonra birileri bağırdı.

Merak etmedi kavganın nedenini. Büyük kent insanın asabını bozuyordu. Daha doğrusu genel olarak insanlar asap bozucuydu. Hem kış kışa yaşamak istiyorlar hem de sevmiyorlardı birbirlerini.

Büyük kent tam onlara göre idi. Zamanlama doğruydı.

Kalabalıkların arasında kaybolmak, yeni kimliklere bürünmek ve yeniden hayat kurmak için uygun zamandı.

Mutfağa gidip musluğu açtı ve taşıma belgelerini suyun altına koydu. Islandıkça şeffaflaşan kâğıtları izledi bir süre. Mürekkep suyun altında dağılırken birinin adını seslendiğini duydu.

Musluğu hızla kapadı, koridora yöneldi.

Yerdeki şiltenin üstüne uzanmıştı. Saçları başının çevresinde kapkara bir yelpaze gibi yayılmış, yorgun gözlerinin üstüne bir iki tel saç düşmüştü.

“Bitti mi?” dedi mahmur bir sesle.

“Evet canım bitti. Dinlendiysen yerleştirmeye başlayabiliriz.”

Yataktaki kadın evet anlamında başını salladı. “Sen yorulmadın mı? Saatlerdir leş gibi kokan heriflerle uğraşıyorsun.”

Şiltenin kenarına usulca oturdu, onun çocuksu yüzüne baktı. Kocaman gözlerine ve somurtkan ağzına.

“Yok pek değil” dedi ona gülümseyerek.

“Ama yine unuttun” dedi sahte bir sitemle. “İsimlerimizi unutacaksın demiştim. Benim adım Ebru, seninki de Burcu. Anlaştık mı Burcucuğum?” dedi küçültme ekine vurgu yaparak.

“Bazen unutuyorum işte” dedi yataktaki kadın. “O kadar çok ismi kafamda tutamıyorum. Bir tane seçsek, onu kullansak?”

“Bu mümkün değil, sen de biliyorsun. Şimdi yeni bir hayatımız var ve yeni isimlerimiz olmalı. Ebru ve Burcu kardeşler olarak. Güzel değil mi? Hep burada yaşamayı isterdin. Sonunda İstanbul’da yaşıyoruz.”

Burcu yanıt olarak gözlerini kapadı, gerindi ve çıplak şiltenin üstünde sol yanına döndü.

“Şu karşı apartmanın bacasındaki büyük kuşu görüyor musun?” dedi parmağını pencereye doğru uzatarak. Büyük bir martı bacanın tepesine tünemiş, başının yanındaki tek gözüyle onları izliyor gibiydi.

“Kötü bir kuş o. İçinde kötülük var. Ayrıca bizi de tanıyor. Kim olduğumuzu biliyor” dedi fısıldayarak.

Ebru uzanıp yanında kıvrılmış yatan kadının saçlarını okşadı.

“O sadece bir kuş. Sıradan, aptal bir kuş. Bize zarar veremez. Sana söz veriyorum bize kimse zarar veremez.”

Onları izleyen kuşa tedirginlikle baktılar. Geniş gövdesi tozdan grileşmiş başka bir martı diğerine yaklaşıp bacanın çevresinde iki tur attı. Sonra ikisi birlikte havalanıp gökyüzünde kayboldular.

Kurtuluş'taki küçük daireye alışmaları uzun sürmedi. Koliler ortadan kalkmış, küçük salona bir divan ve koltuk yerleşmiş, iki yatak odasına yataklar serilmişti. Giriş katında oturan ev sahipleri, yaşlı Rum madamı kahve içmeye bile çağırmışlardı.

Ebru madama anne ve babalarını kanserden kaybettiklerinden söz ederken göz ucuyla Burcu'ya bakıyordu. Kız kardeşi oldukça hassastı. Arka arkaya gelen ölümleri kaldırmakta zorlanıyordu. Yaşadıkları küçük kasabadan İstanbul'a iş bulmak için gelmişlerdi. Evet şimdilik biraz birikimleri vardı ama çalışmaları gerekiyordu.

Madam, Ebru'nun anlattıklarını başını sallayarak arada ah vah ederek dinledi.

Büyük kız, yüz hatları sert, kısa saçlı, zayıf, biraz erkeksi bir tipti. Sigarayı baş ve işaretparmağı arasında tutarak dudaklarına götürmesi merhum kocasını hatırlatmıştı ona. Bacaklarını koltukta iyice açarak oturuyor, evde botlarla geziyordu.

Karşısındaki konuşurken gözlerini kısıp ona dik dik bakması tedirgin ediciydi ama yardımsever kızdı doğrusu. Merdivenlerde onu alışveriş çantasıyla ne zaman görse elindeki hemen kapıp evinin mutfağına kadar taşıyordu.

Küçük olan ise sessizdi. Uzun koyu kestane saçları hafif dalgalıydı, büyük kahverengi gözleri ve ufacık dolgun bir ağzı

vardı. Elmacıkkemikleri çıkık, burnu hokka gibiydi. Kendi oğlu da böyle bir güzele gönül verip onları terk etmişti. Kızı istememekle hata etmişlerdi. Yapmayacaklardı. Biricik oğullarının gönlünün istediğiyle evlenmek istemesine karşı çıkmayacaklardı. Sonra o geri dönülmez kader yüreklerini delmişti işte. Oğlu ve gelini ansızın bir trafik kazasında ölüvermişti.

“Bir kahve daha alır mısınız?” diye soran Ebru’nun sesiyle kendine geldi.

“Yok evladım” dedi yaşlı kadın yerinden kalkmaya çalışırken. “Kedilerim beni merak eder. Sonra evi talan ediyorlar. Gideyim ben artık.”

Ebru bastonuna tutunarak dikilen beyaz kısa saçlı kadına gülümsedi.

“Nasıl isterseniz teyzeciğim. Yine buyurun olur mu?”

“Bir dahaki sefere siz gelin bana.”

Gözlerini önce Ebru’da sonra Burcu’da gezdirdikten sonra hafifçe sallanarak yürümeye başladı.

“Yıllarca apartmana asansör konulmasına karşı çıktım. Şimdi en çok ihtiyacı olan benim” dedi kapıya yürürken. “Apartmandaki herkes genç, bir ben kaldım ihtiyar.”

Ebru kadının ardından yavaşça yürümeyi sürdürdü ve kapıya gelince elini uzatıp tokmağa dokundu.

“Pek memnun oldum sizi tanıdığıma evladım” dedi kadın. “Kardeşin Burcu pek hüzünlü, pek üzüldüm ben onun haline” diye aceleyle ekledi lafını unutacakmış gibi.

“Evet. Çok sarsıldı. Ama görüldüğünden daha güçlüdür. Ölenle ölünmüyor değil mi?”

Madam, “Aslında ölünüyor” diyecekti ama kendini tuttu.

“Haydi bana müsaade” dedi bastonunu hafifçe kaldırarak “Yolum uzun.”

“İster misiniz sizinle geleyim aşağıya?” dedi Ebru.

“Yok hayatta istemem. İyice yaşlı yaptın sen de beni. Benim sporum o.”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapıyı komşu kadının ardından kapattıktan sonra salona doğru seğırtti. Burcu divanda uzanmış, elindeki kumandayla kanallar arasında geziyor, diğer eliyle eteğinin ucuyla oynuyordu.

“Kadının yanında amma da somurttun.”

“İyi ya işte. Kadına dedikodu malzemesi vermiş olduk. Öksüz ve yetim iki kız kardeşin acıklı öyküsü. Küçük kardeş melankolik, içe kapanık ve ona kendini adanmış güçlü bir abla. Bence iyi oynadık.”

Ebru onun duyamayacağı bir şeyler mırıldanırken bir dal sigara çıkardı, ağzına yerleştirdi.

“Biz ortadan kaybolduktan sonra öyküsünü değiştirmesin de.”

“Niye sinirlisin Ebrucuğum? Burada güvende değil miyiz?”

“Şimdilik öyle. Ama elimizde birkaç aylık para kaldı. Hemen harekete geçmezsek güvende de olmayacağız. Şu tanışmayı ayarlamamız gerekiyor artık.”

Burcu sıkıntıyla kumandanın düğmesine basıp ekranı kapadı. Bacaklarını topladı, yüzünü dizlerinin üstüne koyup Ebru'ya baktı.

“Yeterince yattın, artık iş zamanı diyorsun yani?” dedi.

“Her şey hazır. Aylardır üstündeyim. Adamın işe gidiş saatleri, eve geliş saatleri, eşi, şoförü, yardımcısıyla ilgili her şeyi ezberledim. Şimdi onun hayatında beklenmedik bir karşılaşma yaratmanın tam zamanı. Onu kaçırmayalım diyorum.”

Burcu iç çekerek ayağa kalktı ve vücudunu saran mavi elbisesi ayak bileklerine kadar indi.

“Tamam” dedi saçını arkaya savururken. “Yarın tanışalım İbrahim Bey’le.”

Trafik sıkışınca taksiden inip yürüme kararından pişmandı şimdi. Yeni topuklu pabuçları ayağını vuruyor, az sonra yağmur indirecek olması da canını sıkıyordu.

Yanından aceleyle geçen insanlara dokunmamak için büyük çaba sarf ediyordu. Hiç sevmiyordu fiziksel teması. Özellikle de yabancılarla. Demir kapının ardında gece kaçamadığı dokunuşları kafasından atmak için dudaklarını ısırırdı. Sert nasırlı dokunmalar, ekşi nefesler ve lağım kokusu. Kimseyi ikna edememişti. Hayal olduğunu söylemişlerdi ona. Eğer hissediyorsa yine de hayal miydi?

Ebru'nun yanında olmak istedi. Kendini güvende hissettiği tek yer.

Sözleştikleri yere gelmiş miydi? Yanından akan insan siluetlerini yok saymak için topuk seslerine odaklandı. Az ötede taksilerle sarı bir yılan gibi kıvrılan yolun bittiği yerde Nişantaşı'nın bir kaldırımına taşmış küçük masaları gördü.

Kapıya geldiğinde saçını sol eliyle düzeltti, derin bir nefes aldı, başka bir kadın gibi bistrodan içeri girdi.

Emin adımlarla bara ilerledi, taburelerden birine oturdu. Telefonundaki fotoğrafa bir kez daha baktı. Adam çaprazındaki masada oturuyordu. Gözleri cep telefonunda, önündeki yemeğe çatalını batırıp çıkarıyor, parmakları arada ekranda geziyor, sonra yine ağzını dolduruyordu.

Adamın hemen yanındaki masa boşalınca oraya göz dikmiş iki kadından önce davranarak duvar kenarındaki minderli yere oturuverdi. İki kadına masumca gülümsedi. Bazen dönüştüğü kadınların cesaretine şaşıyordu.

Mönüyü uzun uzun inceledikten, telefonuna bir iki baktıktan sonra garsona işaret etti. Bir salata ve bir soda sipariş verdi.

Yan masadaki adam cep telefonu dışında başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Erkeklerin onunla bir bahane bularak konuşmaya başlamasına alışkındı oysa. Daha doğrusu hazırlıklıydı. Adamın bir zayıf noktası vardı mutlaka. Her zaman olurdu.

O sırada bistroya Ebru girdi. Ona bakmadan mekânın içine doğru ilerledi ve barın en dibindeki taburelerden birine oturdu.

Ebru adamı işinden buraya takip ettikten sonra ona mesajla haber vermişti. Şimdi de tanışmayı bizzat izlemeye gelmişti. Daha doğrusu ona destek vermeye. Ters bir şeyler olursa duruma el koyabilirdi Ebru. Onun tutunduğu kayaydı. Rahat bir nefes alıp yan masayı izlemeye koyuldu.

Adamın yemeğini bitirmek üzere olduğunu fark etti. Telaşını gizleyerek adamın ekranına göz attı. Instagram hesabında bir aşağı bir yukarı inip çıkıyordu başparmağı.

O sırada garson masaya salatasını getirdi. Aç değildi. Rol icabı ağzına küçük lokmalar attı. Elindeki cep telefonundan adamın Facebook profiline girdi, fotoğraflarını inceledi. Ebru ona her şeyi göstermişti zaten. Ama avını iyice tanımak onu ezberlemek istedi. Ondan daha fazla nefret etmek.

Karısıyla Maldivler tatili, oğullarının düğünü, yeni arabası, İstanbul'un pahalı otellerinin birinde Boğaz manzaralı restoran kareleri... Benim var, sizin yok. Param var yiyorum diyordu. Hafifçe gülümsedi Burcu. Kısa süre sonra onun hayatına girip, altüst edeceğini bilmenin getirdiği güçle elleri titredi.

Sonra el çantasını sağ eliyle hafifçe itip yere düşürdü. Küçük bir çığlık atıp yere dökülen eşyalarını toplamaya başladı ardından. Masanın altına yere çöken küçük zıvır zıvır topladı.

yan kadını görünce adam da eğildi ve ayağının altına yayılan eşyaları almaya çalıştı.

“Çok pardon” dedi Burcu. “Sizi rahatsız ettim.”

“Ne demek. Olur böyle kazalar.”

Adam kadının yüzüne düşen uzun kahverengi saçlarının kokusunu duydu. Beyaz gömleğinin arasından görünen siyah danteli sutyene bakmamak için çabaladı.

Burcu çantasını topladıktan sonra yerine oturdu. Adam ona bir ruj uzattı gülerek.

“Çok teşekkür ederim. Zahmet oldu.”

“Rica ederim” dedi adam ona dikkatle bakarken. “Bir şey kaybetmediğinizden eminsiniz değil mi?”

“Evet sanırım” derken çantasını karıştırdı, o anda yüzü düştü.

“Cüzdanım. Cüzdanım yok.”

İkisi de bir kez daha eğilip masanın ve sandalyelerin altını araştırdı. Sonunda garsonlar da cüzdan aramaya koyuldu.

On dakika sonra kayıp cüzdan telaşı Burcu’nun cüzdanını büyük olasılıkla evde unutmuş olduğu kanısıyla son buldu. Adam Burcu’nun yemeğini ödemekte ısrar etti. Burcu kibarca reddetti. Adam “Rica ederim ne olacak” diye kestirip attıktan sonra garsona doğru eliyle havaya bir imza işareti çizdi.

Burcu yarı mahcup yarı memnun, gülümseyerek adama bakıyordu şimdi.

“Bunu borç olarak alıyorum” dedi dudaklarına değen saç tellerini yavaşça kenara iterken. “Eğer bana telefonunuzu verirseniz size en kısa zamanda geri öderim.”

Adam numarasını söylerken gözlerini Burcu’nun altdudağında gezdirdi. El sıkıştılar, Burcu ona son bir kez daha baktı ve deri ceketini omuzuna atıp bistrodan çıktı.

Ebru birasını acele etmeden yudumladı, adamın telefonda birini aradığını, birkaç dakika sonra da kapıya yanaşan otomobile bindiğini gördü.

“Çok iyiydin. Adam seni görür görmez ağzının suları aktı.”

Ebru mutfakta kahve fincanlarını bir taraftan tepsiye koyuyor, diğer yandan da salondaki Burcu’yla konuşuyordu. Buzdolabında bitter çikolata paketini aradı uzunca bir süre. Sonunda paketin peynir kutusunun arkasına düştüğünü gördü.

Tepsiyi salona taşıyıp ortadaki beyaz sehpa koydu. Evi sade döşemişlerdi. IKEA’nın ucuz modellerinden seçtikleri eşyaları Rum komşuları Madam Arene’nin ufak tefek tamir işleri yaptırdığı birine monte ettirmişlerdi.

İstanbul’a gelen kolilerin çoğunda Ebru’nun kitapları vardı. Yıllar önce depoya koyduğu kitaplarını içine sinen bir eve, kim bilir, belki de yerleşik bir düzene taşımak istemişti. Oradan oraya sürüklenmeyecekleri, diken üstünde geçirmeyecekleri bir hayat mümkün müydü onlar için?

Üç kişilik divana serilmiş Burcu, televizyondaki komedi dizisine ciddiyle bakıyordu.

“Ne o?” dedi Ebru, tek kişilik berjer koltuğa otururken, “belgesel mi izliyorsun?”

Burcu yanıt vermedi. Ebru arka cebindeki Camel paketinden iç çekerek bir sigara çıkardıktan sonra uzanıp yanındaki pencereyi açtı.

İlk duman başına giderken, nefesini kalabalık kente doğru üfledi.

“Hoşuna gitti yani performansım?” dedi Burcu uykulu bir sesle. “Sen orada olduğun için iyi oynadım. Sensiz böyle olmazdı.”

Ebru ona döndü. “Biliyorum canım” dedi yumuşakça.

“Çok eğlenceliydi. Çantayı yere düşürmek de akıllıca bir hareketti.”

“Adam elindeki telefonda kadınların hesaplarında geziyordu. Hepsi gibi o da kadına aç. Bir kere de şaşırtırsınlar beni.”

Ebru bir duman daha çekip kahvesini yudumladı. Kaçtıkları küçük kentin taşralı zengini geldi aklına. Petrol istasyonlarından milyonlar kazanan, en büyük zaafı pavyon olan zırtapoz. İki meme için salya sümük ağlayan zavallı. Burcu’nun elinde parlayan usturayı anımsadı. Neyse ki tutabilmişti onu. “Altın yumurtlayan tavuğu kesemeyiz” deyince nasıl da kıkırdamıştı Burcu.

Televizyon ekranına kaşlarını çatan Burcu’ya baktı. Onu kimse suçlayamazdı. Kendisi suçlu sayılırdı ama. Burcu’yu geride bıraktığı için, daha erken harekete geçmediği için suçluydu.

Sahte bir kahkaha geldi ekrandan. Dizideki genç kadın sevgilisini kıskandırmak için başka bir erkekle beceriksizce flört etmeye çalışıyordu. Her replik sonrası görünmeyen se-yircilerin mekanik gülme efekti duyuldu.

“Sence” dedi Burcu, “bunları yazarlar hayatın böyle bir şey falan olduğunu mu sanıyor? Yani bu kadar kolay ve hafif?”

Ebru ekrana baktı bir süre daha. Aşırı makyajlı genç kadın, üstü çıplak bir erkeğe cilve yapıyordu.

“Sanmıyorlar tabii ki” dedi Ebru. “Gerçek hayat çok sıkıcı ve dayanılmaz olduğu için eğlenceyle kaçış sunuyorlar. Tabii yersen.”

“Biz yemiyoruz da kim yiyor onu merak ediyorum” dedi, kollarından güç alıp divanda dik otururken. “Şu İbrahim. Yıllardır birlikte olduğu bir karısı var, iki yetişkin çocuğu var, parası var, işi var, dışı var, ailesi var, ama neyin

peşinde? Neden kaçmak istiyor? Nedir ona yetmeyen?”

“Belki de her şeyi olduğu için aslında hiçbir şeyi yoktur” dedi Ebru. “Tamamlanması gereken tüm aşamalar geçilmiş, tatmin sağlanmış, şimdi geldiği noktada yalnız ve amaçsız kalmıştır.”

“Açgözlülük” dedi Burcu televizyona dönerek. “Başka bir şey değil. Elindekilerle yetinmemek. Şansını gereksiz yere zorlamak. Daha fazla iktidar istemek. İşte bu yüzden cezalandırılmalı.”

Ebru sigarasını kül tablasında söndürüp Burcu’ya doğru eğildi.

“O cezayı biz vermeyeceğiz ama. Anlaştık mı?” dedi sesi ni alçaltarak.

“Tamam mı Burcu?”

Burcu’nun dudakları titredi. “Yok canım. Öylesine söylemiştim. Kim verirse versin cezasını. Biz sadece parasını alacağız.”

“Evet. Sadece parasını alacağız. Herif tam bize göre. Ellilerinin sonunda. Kuyumculuk işinde bayağı ilerlemiş. İstanbul’un birkaç semtinde mağazaları var. İşinde sorun yok, çocuklarını büyüttmüş, karısı desen para verince susan cinsten. Söğüşlemek için ideal.”

“Nasıl zengin olmuş?”

“Tüm zenginler nasıl zengin olursa öyle. Biraz sahtekârlık, biraz şans, biraz suç. Taşrada kuyumcu çiraklığından buralara gelmiş. Eski ustası evinde ölü bulunmuş. Adam kalpten gitmiş. Şüpheli bir durum yok görünürde. Bir ara İbrahim’in hakkında sahtekârlık şaibesi de dolaşmış ama ondan da yırtmış. Yani kolu uzun. Sosyal medya hesaplarından genç ve esmer kadınlardan hoşlandığı anlaşılıyor. Yani tereyağından kıl çekeceğiz.”

“Yalnız tipi çok falso” diye atıldı Burcu. Saçını tepesinde toplamış, boynuna birkaç tutam düşmüştü.

“Kısa boy, koca göt, kel. Bir tane de karşımıza şöyle Biscolata erkeği çıkmadı.”

“Biscolata erkeği istiyorsan verirsin parasını alırsın. Bu bir iş. Her zaman zevk alma şansın yok.”

Diziye reklam arası verilince ikisi de ekrana baktı. Ünlü bir futbolcu bir beyaz eşya reklamında mutfakta geziyor sonra da başıyla topa vuruyordu.

“Bak buna da razıyım” dedi Burcu. “Futbolcuların performansı da iyi diyorlar.”

“Fazla ünlü, fazla zengin ve fazla tehlikeli. Unutma biz şöhretleri ve krem tabakayı soymuyoruz. Hedefimiz krem tabaka olmayı arzulayan orta tabaka zenginler, ne kadar taşralı o kadar iyi.”

Burcu surat asarak ekrana baktı. “Temelde hepsi aynı aslında” dedi kumandayı sallayarak.

“Kim aynı?”

“Erkekler yani. İki şey onları harekete geçiriyor. İktidar ve seks.”

Ebru boğuk bir kahkaha attı.

“Doğru” dedi “Bence ikisi arasında da bir fark yok. Biri bir süre sonra diğerine dönüşüyor.”

Ebru, Burcu'nun ayna önünde makyaj yapmasını izliyor, küçük ellerinin dudaklarının çevresindeki seri hareketlerine hayranlıkla bakıyordu.

O hiç makyaj yapmamıştı. Çantasına atıp arada yüzüne değdirdiği makyaj malzemesi de olmamıştı. Çirkinliğini makyajın kapatamayacağını biliyordu. Çipil gözlerine kalem çekse, incecik dudaklarına ruj sürse ne olacaktı? Kare yüzünün sert hatları nedeniyle çocukluk ve gençliğinde erkek sanılmamış mıydı?

Ufak göğüsleri, dar kalçası, ince bedeni de bu karışıklığı pekiştirmiş, ona adeta istemediği bir kimliği yok etme fırsatı vermişti. Ama kadındı işte. Biyolojik olarak kadındı. Bir şeyken başka bir şey sanılmanın gücünü keşfetmişti. Zekâsını saklamanın avantajlarını da.

Bir dönem adı mongola çıkmıştı. Mongol aşağı, mongol yukarı. Ona söylenenleri yanıtlamadığı ve emir geldiğinde asla uygulamadığı için.

“Gösterecek size mongol” derdi içinden. Müdür ve öğretmenlerin dayaklarına bana mısın demezdi. Karşılarında zayıflık göstermez, ağlamaz ve yalvarmazdı. Madem şu boktan hayatta yapayalnızdı, kime neyi şikâyet edecek, kimden yardım umacaktı?

Kalbini yüzü gibi sertleştirdi. Bir süre sonra ne mongol yakıştırmaları ne de dayaklar ona işler oldu.

Hatta başkalarının onu hırpalaması iyiydi bile. Diğerlerinin kötülüğü sırtına kamçı gibi iniyor, onu her gün hedefine biraz daha yaklaştırıyordu. Hayatında ona dostluk gösteren tek yetişkin lisedeki öğretmeni Babür Hoca olmuştu.

Matematiğe yeteneğini görüp, onunla özel olarak ilgilenmiş, okuldan sonra onu çalıştırmış, hatta diğer derslerinde de yardım etmişti.

Genç kafası sorularla doluydu. Sürekli okuyor, Babür Hoca'nın verdiği kitapları yiyip yutuyordu. Ondan okul derslerinin yanı sıra din tarihi, sanat tarihi, felsefe, siyasi ideolojiler, Türkiye'nin siyasi tarihi üstüne pek çok şey öğrenmişti. Hatta çat pat İngilizce de konuşur hale gelmişti.

Bu dostluk da ona çok görüldü. Okulda hocası ve kendisi hakkında dedikodular alıp yürümüştü. Sınıf arkadaşlarının “Babür Hoca'nın orospusu geldi. Doyamadı adamın çüküne” gibi hakaretlerini umursamamaya çalıştı uzunca bir süre.

Tek hedefleri paralı bir koca bulup okuldan ve yaşadıkları berbat hayattan kurtulmak olan bu yarım akıllılar ne anlayacaklardı Babür Hoca'nın derslerinden.

Kitaplara ve derslerine sığınarak, saklandı.

Bir gün Babür Hoca derse gelmedi. Ondan sonraki gün de. Evini aradı ama cevap da alamadı. Okulun koridorunda öğretmenler odasına doğru koşarken sınıf arkadaşı bir kızla karşılaştı.

“Aferin sana” dedi kız nefretle. “Sikişeceğim diye adamı işinden ettin.”

Ebru anlamadan kızın yüzüne baktı. “Hangi adamı?” dedi yanıtlan korkarak.

“Kim olacak? Babür Hoca” dedi kız ağzındaki çikleti patlatarak. “Seninle yattığını tüm okul biliyordu. Adamın hayatını mahvettin. Karısı ve çocuğu perişan olmuş. Beğendin mi yaptığını orospu?”

Kızı nasıl duvara yapıştırıp karnına yumruk ve tekmeyle girişmesini, yüzüne indirdiği her darbeye kızın avazı çıktığı kadar bağırmasını, birileri onu kızıdan ayırmaya çalışırken parmakları arasında uzun saçların tutam tutam kalmasını... Bunların hiçbirini hatırlamıyordu.

Gözünü açtığı anda okulun spor salonunda yerdeki minderin üstünde yatıyor, genç beden eğitimi hocası kolonyalı bir mendili alnına bastırıyordu.

“Bir şeyin yok neyse ki” dedi kadın öğretmen. “Sadece bayıldın. Arkadaşına ne yaptığını hatırlıyor musun?”

Başını hayır anlamında salladı. “İyi mi?” diyebildi dişlerinin arasından.

“En az iki hafta hastanede kalır. Sanırım kaburgalarını kırmışsın kızın. Niye öyle kavga ettiniz?”

“O değil. Babür Hoca iyi mi?”

Beden hocası sıkıntıyla gözlerini kıstı. Tereddüdünü saklamadan iç geçirdi. “Babür Hoca açığa alındı. Hakkında soruşturma açıldı. Bir süre okula gelmeyecek” dedi gözlerinin içine bakarak.

Ebru başını öte yana çevirdi ve ağlamamak için dudaklarını ısırды. Elleri ve ayakları buz kesti. O anda kendine verdiği yeminini hatırladı.

Geçmişin bulutundan çıkması zaman aldı. Burcu konuşuyor gibiydi.

“Ne o? Yine daldın? Ne düşünüyorsun?”

Ebru ona gülümseyerek baktı. “Hiiiç” dedi. “İşler vs.”

“Vay anasını çok güzel olmuşsun” dedi ilk defa görmüş gibi. “Adamı bu gece kalpten götüreceksin... Konuştuğumuz gibi mesafeni koru. Sen eskort değilsin. Zengin, iyi bir ailenin kızıydın. Tamam mı?”

“Biliyorum” dedi Burcu. “Zaten üç gün aramadım. Bu sabah aradığımda ilk çalışında açtı herif. Nasıl azmışsa artık. ‘Hemen görüşelim. Bir saat sonra’ dedi. Ben de ancak akşa-

ma görüşebileceğimizi söyleyince bayağı hayal kırıklığı yaşadı ama kabul etti tabii.”

“Nerede buluşuyorsunuz?”

“Aynı yerde. Beni sessiz bir restorana götürmek istedi ama reddettim. Sessiz derken kuytu demek istiyor. Sen ne zaman geliyorsun?”

“Ben 11’e doğru gelirim. Sonunda zorluk çıkarsa orada olmam iyi olur.”

“Sen yanımda olunca hiç korkmuyorum. Kendime güvenim geliyor. Rolümü de daha iyi oynuyorum.”

“Biliyorum tatlım” dedi Ebru ona sevgiyle bakarken. “Beyaz sana çok yakışıyor. Kuğu gibi oluyorsun.”

“Evet. Tombul kuğu. Kırım bu kadar büyük olmasa, seninki gibi daracık olsa ne iyi olurdu.”

“Saçmalama. Erkekler kara kuru kızları n’apsın? Yuvarlak şeyleri tercih ederler genelde” dedi ona gülümserken. “Neyse yeterince beklettin herifi. Git artık. Taksi çağırayım mı?”

“Yok yürüyeceğim. Biraz daha beklesin pislik. Daha da kıvama gelir.”

Burcu saçını son bir kez fırçaladıktan sonra koridordaki aynada göğüslerine, beline ve yan dönüp poposuna baktıktan sonra Ebru’yu öptü.

“Bana şans dile melek” dedi ve çıkıp gitti.

Büro'nun açık park yerini gri bir yorgan gibi örten tombul bulutlar, yağmuru artık tutamadıkları için hafif hafif kıpraşıyordu. Rüzgâr, bulutların kıvrımlarının arasından süzülüp burnuna silik bir karanfil kokusu taşıdı. Eli karnına gitti. Göbeğinin altında belli belirsiz bir kramp hissetti. Ne zaman karanfil kokusu duysa regl olurdu. Ya da regl olduğunda beyni ona karanfil kokusu taşıyordu. Sıralamasından emin değildi.

Genç kızlığından beri düzensizdi âdetleri. Kesik kesik, arada yoğun ya da kanamadan geçen aylar. Pek önemsemiyordu bu kan meselesini. Şimdiye kadar zorunlu sağlık kontrolleri dışında konuştuğu bir konu da değildi.

Daha önemli dertleri vardı. En başta işi vardı. Çok çalışması gerektiği, kendini ispatlayarak yükselmesi gerektiği bir işi.

Yine de karanfil kokusunu bir kez daha duyabilmek için burnunu havaya kaldırdı. Sadece yağmurun kokusu dolaştı burun deliklerinde. Elini karnından çekti.

Komiser Selim Belen, Komiser Suat Zamir'i öyle polis aracına dayanmış, havayı koklarken buldu.

Ona bakarken ayağı takılınca taşıdığı sıcak kahveyi üstüne döktü. Dişleri arasından hafif bir "Siktir" çıktı.

Suat Zamir küfrü duyunca gözlerini açıp Komiser Selim'e baktı. Bakışı memnun olmadığını söylüyordu ama ağzı "Gidelim mi? Diğerleri olay yerinde" dedi mekanık tonda.

Selim Belen şoförün yanındaki koltuğa oturdu ve Suat'ın vitesi takmasını izledi.

Suat Zamir sağ kolunu yan koltuğun enseliğine dayayıp tek bir manevrada aracı park yerinden çıkardı.

Komiser Selim plastik bardakta yarım kalan kahvesini daha sıkı tuttu. Bir yandan da bir kadının nasıl bu kadar iyi araba kullandığını merak ediyordu. O da pek çok erkek gibi trafiği yavaşlıkları ve tedirginlikleri nedeniyle kadın sürücülerin kilitlediğine inanıyordu.

İstatistiklere göre kazaların çoğunu erkek sürücüler yapıyordu ama buna kadın sürücülerin neden olduğuna emindi işte.

Suat ona göre pek çok erkekten daha iyi kullanıyordu. Bunu Suat'a hayatta söylemezdi. Kendisini kesin cinsiyetçi olmakla suçlardı. Son dönemde kadınların çıkardığı, anlayamadığı yeni modalardan biriydi cinsiyetçilik teranesi.

Tepeden gelen baskılarla polis teşkilatına daha fazla kadın memur alınmaya başlanmıştı işte. Kimi birimlerden sadece kadın diye alakasız, atanamamış öğretmen adayları gönderilmişti. Suat Zamir farklıydı ama.

Bir kere akademiliydi. Hem de sınavlarda en yüksek not alanlardan. Hırslıydı. Ve işini çok iyi yapıyordu. Pek çoğunun görmediği detayları görür, saatlerce, günlerce yorulmadan ince çalışma yapardı. Büro'dakiler onun titizliğinden yaka silkmişlerdi.

Büro'ya geleli bir yıl kadar oluyordu. Amir, Suat gelince "Ona göz kulak ol" demişti. Bu bir uyarı mıydı yoksa tavsiye miydi emin değildi. "Aynı ekipte aynı rütbede iki komiser olmaz ama bu kızı başka büroya kaptırmak istemiyorum. Bir süre senin ekibinde kalsın" demişti amir.

Suat'a öğretecek pek bir şeyi de yoktu. Cin gibi polisti işte. Ayrıca da gözü pek.

Başlarda bir iki kere işle ilgili çıkışmıştı ona. Suat yeni olmasına rağmen ne ondan korkmuş ne de sinmişti. Onu kori-

dorda bir kenara çekip “Komiser Selim benimle bir daha böyle konuşursan takkeleri değişiriz. Ben senin ne öğrencin ne de kız kardeşinim” demişti diklenerek.

Selim bu tür bir yanıt beklemiyordu. Oysa Büro’daki diğer memurlar ondan çekinirdi. Bırakın birisinin ona haddini bildirmeye cesaret etmesi, ters tavırları yüzünden ona yaklaşan bile olmazdı.

Yüzüne karşı kabul etmese ve ona ters davranmaya devam etse bile Suat’ın tavrı hoşuna gitmişti. Büro’da yeni olduğu için ezik, hırpalanmaya açık biri olmadığını göstermişti. Saygısını kazanmıştı bu hareketiyle.

Öfkelenince kestane gözleri nasıl da güzel parlıyordu.

Hayır. Ona karşı romantik bir ilgisi yoktu. Bir kere çok erkeksiydi. Feminist miydi acaba? Saçı da kısa sayılırdı. Hazırcevaplığını, korkusuzluğunu seviyordu. “Erkek olsa acayip iyi kankam olurdu” diye düşündü.

Suat Zamir sayesinde küfür alışkanlığı da azalmıştı. Geçmişte başına iş açan bu huyunu kendisi de sevmiyordu ama ağzından kaçırıyordu işte.

Suat Zamir aracı anayola çıkardıktan sonra sinyal verip sol şeride geçti. Acil işi yoksa çakar kullanmaz, sıradan bir vatandaş gibi trafikte, ışıklarda sırasını bekler, sakın sürerdi.

Bugün işleri acil sayılırdı. Amir ihbar gelince ikisinin gidip bakmasını istemişti. Suat Zamir arada kornaya basıp en sol şeritten süratle ilerledi. Sağ eli arada vites değiştiriyor, sol bacağı bir inip bir kalkıyordu.

Komiser Selim iyice soğumuş kahve bardağını bırakacak yer bulamadığı için hâlâ elinde tutuyordu. Yan gözle iş arkadaşına baktı. Güzel miydi Suat karar veremiyordu. Ensesinde biten siyah saçlarını hep başına jöleyle yapıştırıyor, uçları kıvrılan bukleler gergin teller gibi duruyordu. Makyaj yapmıyordu. Yuvarlak bir yüzü, şekilli bir ağzı vardı. En çok da gözleri dikkat çekiyordu. Oldukça inip parlıyordu ve karşısın-

dakinin ta gözünün içine bakacak kadar da cesurdu.

Selim'in güzel diyebileceği kadınlar sınıfına pek girmiyordu. O daha yumuşak hatlı, ince sesli, narin kızlardan hoşlanırdı. Eski nişanlısı gibi. Nişanlısı gözünün önüne gelince sinirle elindeki kahve bardağını sıktı ve son kalan kahve de bacağına döküldü.

"Ne o komiserim?" dedi Suat. "Bugün pek sakarsınız. Uykunuzu alamadınız mı?"

Suat'ın onunla arada alaycı bir şekilde sizli konuşması sinirini bozmuyor değildi ama çaktırmamaya çalıştı.

"Bize uyku haram biliyorsun" dedi sıkıntıyla. "Dün gece saatlerce rapor yazdım. Şu kâğıt kürek işleri çok can sıkıcı."

Suat'a onu bok gibi bırakıp giden eski nişanlısından söz edecek değildi.

"Eğer sistemli olursanız sevgili komiser, her şey yetişir. Sistem ve mantıkla çözülmeyecek sorun yok."

Suat'ın ukalalığına yanıt vermemek için derin bir iç geçirdi.

"Amir'e gelen bilgiye göre olay intihar gibi görünüyormuş" dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

Suat cevap vermek için ağzını açtığı anda önüne son anda geçen lüks bir araca arkadan çarpmamak için frene bastı.

"Veled-i zina" dedi yüksek sesle.

Selim Suat'ın bu tuhaf küfürleri nereden bulduğunu düşündü.

"Sanırım küfür yok diye konuşmuştuk" dedi sırtarak.

"Ne küfrü?" dedi Suat hızlı bir manevrayla aracın önüne geçerek. Sürücüye bir bakış fırlatıp plakasını kafasına yazdı.

"Sadece gayrimeşru sevişmelerin çocuğunun, aile ortamının sıcaklığından yoksunluğuna ve içsel eksikliklerine işaret ediyordum" dedi.

Selim pişkin pişkin sırtımayı sürdürdü.

"Arkadaki çantada detaylar var. Olay yerine varmadan bilgi almak istersen önce yan" dedi Suat, gözünü yoldan ayırmadan.

Suat ne ara dosyayı indirmiş, okumuş ve detayları öğrenmişti? Geride kaldığı hissini bastırmaya çalışarak arka koltukta duran siyah çantayı sol eliyle kendine çekti. Suat, önemli yerlerin altını çizmiş, maktulün ismini, adresini, geçmişini sistemden indirmiş ve eldeki tüm bilgileri düzenlemişti.

“Bunları ne ara topladın?” dedi Selim.

“Sen kahve alırken. Maşallah kahveniz de tuvalet molanız da 45 dakika sürüyor. Amir bir bakın buna deyince, bilgisayardan indirdim her şeyi. 20 dakikamı aldı” derken ona göz kırptı.

“Maktulün adı Hilmi Karabulut. Birkaç ay önce cezaevinden çıkmış. Karısını öldürmekten hüküm giymiş ama iyi hal indirimi almış. Birkaç yıl sonra da salınmış. Komşulardan biri açık kapıyı görünce içeri girmiş ve adamı banyoda boğazı kesilmiş halde bulmuş” diye anlattı Suat.

“İntihar mı değil mi gidince anlarız” dedi Selim iç çekerek.

“Bazen cezaevinden çıkınca bunalıma giriyorlar. Ya da şimdi dank etti kafasına yaptığı şey. Bilmek zor.”

“Yetişkin bir kızı var. Onunla da konuşmak lazım” diye sürdürdü Suat.

“Bir görelim de olay yerini. Onu da buluruz.”

“Aslında onu da buldum” dedi Suat aracı sağdaki çıkışa doğru sürerken. “Ama önce olay yerini görelim elbette.”

Selim ona hayranlıkla karışık öfkeyle baktı. Alaylı geçmişi onu çok yavaş taşımıştı üst rütbelere. Oysa Suat basamakları süratle çıkacak polislerdendi. Hırsla dizindeki kahve lekesini silmeye çalıştı.

“Hay sıçayım sakarlığıma” dedi Suat’a inat olsun diye.

Suat Selim’in küfrüne takılmadı. Otobandan çıkıp, çevre yoluna girdi ve ölü adamın adresine doğru sürdü.

Adrese vardıklarında sağanak yağmur arabanın ön camını dövüyordu. Alçak apartmanın önünde bir polis aracı, binanın girişinde de üniformalı bir memur bekliyordu.

Suat araçtan çıktı ve koşar adım binaya ilerledi. Selim ise deri ceketini kafasına koyup koymamak arasında tereddüt ettikten sonra bunu kendine yakıştıramayıp araçtan çıkıp ağır ağır yürüdü. On metrelik mesafeyi kat ettikten sonra sıırıslıklam olmuştu.

Binaya hızlıca girip daireye daldı. Apartman dairesinin ana kapısı doğrudan salona açılıyor, küçük salonun sağındaki kapıdan içeriye bir koridor uzanıyordu.

Koridorda soldaki ilk kapıdan küçük bir mutfığa giriliyordu. Tezgâhın üstündeki ocakta eski bir çaydanlık, lavaboda kirli bir tava, piknik türü masanın üstünde kurumuş ekmek dilimleri, bir portakal kabuğu, içi boş bir tuzluk ve tek tük küp şeker vardı.

Mutfığın çaprazındaki kapı alaturka bir tuvalete açılıyordu. İçeriden kesif bir koku geliyordu. Ağır bir lağım kokusu.

Suat evin her detayını aklına kaydederek yürüdü. Koridorun sonundaki açık kapıdan bir yatak görünüyordu. Kapıya gidip hızlı bir bakış attı içeri. Dağınık, çarşafı kirli bir yatak ve sandalyeyle dolu odanın diğer köşelerinde başka dikkate de-

ğer bir şey göremedi. Odanın hemen yanındaki kapıya döndü. Banyonun kapısı.

Birkaç adım arkasındaki Selim'e dönüp baktı. Selim'in sırlıklam olduğunu görünce "Ne oldu sana? Suya mı düştün?" dedi alaycı. Selim elini sinek kovalar gibi salladıktan sonra ona girmesini işaret etti.

Suat plastik eldivenlerini giyip banyo kapısını itti. Mavi fayanslarla kaplı ufak bir banyoydu. Sağda bir lavabo, solda alafranga bir tuvalet ve tam karşıda da ufak bir küvet. Yarım küvet dedikleri türden. Yetişkin bir insanın dizlerini kırmadan oturması mümkün değildi.

Hilmi Karabulut dizlerini kapıya doğru bükmüş, sağ kolu dışarıda, başı sağ tarafa düşmüş, küçük bir kan gölünün içinde cansız yatıyordu. Suat cesede yaklaştı. Yarayı görmek için küvetin içine doğru eğdi başını. Boğazında çoktan kurumuş kan çizgilerinin işaret ettiği açıklığı, oradan aşağı kayan kan yollarını inceledi.

İnce, ufak tefek bir adamdı Hilmi Karabulut. Yüzü de vücudu gibi zayıftı. Beyazlayan saçları kısa kesilmiş, kafatasında belki de çocukluktan kalan eski bir yara izi vardı. Suat bir süre çömeliş kaldı. Sonra hızla ayağa kalktı ve sinirle "Ne zaman geliyor olay yeri inceleme?" dedi Selim'e.

"Bir tuhafılık var."

Komiser Selim Suat'ın ne gördüğünü anlamamıştı. "Ne oldu? Ne gördün?"

"Sence bu intihar mı?" dedi Selim'e yakından bakması için yol vererek. Selim başını küvetin duvarlarında gezdirdi.

"Atardamarını burada kesmiş olsaydı, duvarlara da kan sıçrardı. Oysa sadece küvetin içinde kan var."

"Evet" dedi Suat düşünceli. "Üstelik cesette bir tuhafılık yok mu?"

"Nasıl bir tuhafılık?"

"Boğazını kestikten sonra ölümler yaşadığı panik. Ref-

leksle ellerini boğazına götürme, çırpınma, can havliyle küvetten çıkmaya çalışma gibi. Kurban huzurlu bir ölüm yaşamış gibi durmuyor mu?”

Selim cesede bakmayı sürdürdü. Banyonun zemininde de olması gerektiği kadar kan yoktu.

“Yani birileri intihar süsü vererek cinayet işledi mi diyorsun?”

Suat yanıt vermedi. Yerde bir şeye odaklanmıştı. Sonra başıyla bir izi takip ederek koridora çıktı. Yeniden yere eğildi.

“Az sonra olay yeri gelecek” diye koridora doğru seslendi Selim. Suat oralı olmadı.

“Ne gördün?” dedi Selim sonunda merakını yenemeyerek. Suat’ın yerde kapı kirişinin çevresini incelemesini sabırsızlıkla izledi.

“Görmüyor musun?” dedi Suat.

Selim yere çömeldi. Koridorda eskimiş kilim, altındaki parke ve banyonun yer fayanslarının başladığı çizgi dışında bir şey göremedi. Suat Selim’e baktı.

“Birileri temizlik yapmış. Koridorun girişindeki tozlardan burada eser yok. Banyonun yerleri de fazla temiz.”

Selim “Katil öldürdükten sonra bize iş kalmasın diye evi mi temizlemiş?” dedi alaycı.

“Hayır” dedi Suat ciddiyetini koruyarak. “Başka yerde öldürüp buraya taşımış. Sonra da izleri silmiş.”

Bistro tıka basa doluydu. İbrahim Karlı mekânın dibindeki masalardan birinde oturmuş, bir kapıya bir elindeki telefona bakıyordu. Yüzünde sabırsız, sinirli bir ifade vardı.

Burcu'nun masalarla bar arasına doluşmuş kalabalığı yarararak arkaya ilerlemesi zaman aldı. O yürüdükçe çevresindeki erkekler hafifçe arkasına dönüyor, onu kesiyordu. Burcu izlendiğinin farkında, yavaş ve emin adımlarla İbrahim Karlı'nın masasına ulaştı.

“Merhaba İbrahim Bey” dedi sevimli bir yüz ifadesiyle.

İbrahim Karlı hızla ayağa kalktı, vakit kaybetmeden Burcu'nun ufak elini iki eli arasına aldı.

“Hoş geldiniz. Yani hoş geldin. Çok sevindim gelebilmene.”

Burcu adamın gelip gelmeyeceği konusunda kuşkuya düşmesinden memnun, karşısındaki sandalyeye oturdu. İki yanlarındaki masaya işaret ederek “Bu kadar kalabalık varken bunları niye boş tutuyorlar ki?” dedi ceketini çıkarırken.

İbrahim göğsünü içine çekip “Onları da ben tuttum. Daha rahat oluruz diye düşündüm” dedi. “Söz ettiğim restoran çok daha sakın bir yerdi. Ama umarım bir dahaki sefere.”

Burcu İbrahim'in yüzünü inceledi. Ona açlıkla bakan koyu renk ufak gözlerini, çiçekbozuğu yanaklarını, büyük burnunu ve etsiz dudaklarını. Adam başbayağı cirkindi. Tepesi

iyice açılmış, başının yanlarındaki saçlar da kazınmıştı. Ama adamın ince uzun parmaklı, ancak bir piyanistte görülebilecek kadar narin elleri vardı. Sol serçe parmağında da pırlantalı bir yüzük.

“Ne zamandır İstanbul’dasınız?” dedi İbrahim incelenmekten rahatsız olmuş gibi.

“Birkaç ay oldu. Eğitimim için Londra’daydım. Amcam artık geri gelmemi ve bazı işlere bakmamı istedi. Size daha önce mesajda yazmıştım sanırım, ailem Yağcılar Holding’in sahipleri. Şirketin sosyal projeleri ve sanat kültür işleriyle ben ilgileneceğim.”

“Öyle mi? Ne güzel. Ne güzel. Sanat ve zanaat birbirine yakın işlerdir aslında. Ben de bir çeşit sanatçı sayılırım. Takı yapıyoruz biz. Her şeyi kendim tasarlıyor ve ellerimle yapıyorum. Yani eskiden öyleydi. Şimdi atölyeler, ustalar var tabii.”

Burcu adamın konuşurken terlediğini, elinin sinirden titrediğini fark etti.

“Peki bu?” dedi birden İbrahim’in sol eline işaret ederek “Bunu da mı siz yaptınız?”

İbrahim “Evet” dedi diğer eli yüzüğe dokunurken. Bu arada gözleri Burcu’nun gerdanında, göğsünde ve saçlarında gezdi. Masalarına yaklaşan garsonu fark edince ikisi de yavaşça geri çekildiler.

“Ne arzu edersin?” diye Burcu’ya sordu İbrahim. Burcu birkaç yemekle ilgili garsona bir şeyler sorduktan sonra balıkta karar kıldı. İbrahim ise garsona bakmadan “Aynısından getir bana” dedi buyurgan bir ifadeyle.

“Size izin verirseniz hemen borcumu vermek isterim” diye lafa girdi Burcu. “O gün kafam biraz dağınıktı. Cüzdanı evde unutmuşum. Yardıma koşmasaydınız çok zor durumda kalacaktım. Gerçekten minnettarım.”

O arada çantasından cüzdanını çıkarmış, açmaya çalışıyordu. İbrahim önsözünü bitirip Burcu’nun eline değdi. Burcu’nun

karnı burulur gibi oldu. Yüzüne yansımam diye aceleyle gülümsedi.

“Lütfen Burcu Hanım. Rica ederim. Kesinlikle bana bir borcunuz yok. Yani borcun yok. Hem o aksilik olmasaydı burada sizinle oturuyor olmazdım. Borç değil, aksine benim için hediye demek bu.”

Burcu cüzdanını açmayı bıraktı ve gülümseyerek çantasına geri koydu. Cüzdan şık bir mağazadan çalıntıydı ve içindeki parayla taksiyle kısa mesafe bile gidemezdi.

“O halde bu akşam yemeğini ben ödersem ödeşmiş oluruz. Biz pek alışık değilizdir başkalarının bizim için ödeme yapmasına” dedi dudaklarını bükerek.

İbrahim başıyla onayladı. “Lafı mı olur, rica ederim” dedi.

“Buraya sık gelir misiniz?”

“Aslında burası öğlenleri daha iyi. Sakin oluyor. Ana mağaza Nişantaşı’nda olunca buraya gelmek çok kolay. 15 dakika yürüme mesafesi.”

“Benim dairem de buraya çok yakın. Yürürken denk geldim, içeri girdim. Sonra da sizinle tanıştım” dedi Burcu gözlerini İbrahim’in gözlerine dikerek.

İbrahim kadına baktıktan sonra önündeki boş kadehi kavradı. Bir şeyler söylemek istiyor ama beceremiyor gibi sıkıntıyla yerinde sallandı. O sırada yemekleri geldi. Garson ağır ağır önce Burcu’nun sonra da İbrahim’in önüne tabakları koydu. İbrahim iki gün aç kalmış gibi çatalı hızla tabağına soktu, büyükçe bir et parçasını kesmeden ağzına attı ve çiğnemeye başladı. Burcu hafif bir tiksintiyle izledi karşısındakini. Ebru’nun gelip gelmediğini görmek için tam arkasına bakacağı sırada İbrahim konuştu.

“Ne yalan söyleyeyim isminizi verince hemen Instagram profilinize baktım. Fotoğraflarınıza pek benzemiyorsunuz aslında. Gerçekte çok daha güzelsin.”

İbrahim’in sözleri İbrahim’in aklında bir anda bir boğ

lüksü Burcu. Ebru'nun hazırladığı sosyal medya hesapları işe yaramıştı. Her zaman yarardı. Tanınmaması için fotoğraflarını buğulu, uzak ya da çok yakın mesafeden çekerek koyuyor, sanal bir kadın yaratıyordu.

“Bana sen diyebilirsiniz İbrahim Bey. Ne de olsa aramızda büyük yaş farkı var.”

Bunu duyunca adamın yüzü bozuldu. Çatalını tabağına dayayıp önündeki şaraptan büyük bir yudum aldı.

“Aslında o kadar da önemli değil yaş farkı. Yani gençlik bedende değil kafada derler.”

Burcu kendini tutamayıp kıkırdadı. Kafasını hafifçe sallayıp ağzına bir lokma attı.

“Yağcılar büyük şirket” dedi İbrahim daha rahat hissettiği konuya gelerek. “Biz de Nişantaşı’nda inşa ettikleri lüks dairelerinden alacaktık da kısmet değilmiş.”

“Aslen nerelisiniz?” dedi içkisinden bir yudum daha alarak.

“Kayseri” dedi Burcu kendinden emin. “Babamlar dört kardeş olarak kurmuşlar Yağcılar’ı.”

“Eskiden yağcılık yaparlarmış. Aile şirketi, bilirsiniz. Babam ve amcam aktif, diğerleri sessiz ortakmış. Sonra ikisiyle araları bozuluyor, kardeş kavgası yani. Şirketi ikiye bölüyorlar. Diğeri de Özyağcılar ismini alıyor. Aslında gerçek soyadımız Özyağcılar. O yüzden bazen karışıklıklar oluyor. Neyse, babam vefat ettikten sonra amcam bir süre iyi yürüttü ama artık yoruldu. Çocuklarının ve benim devralmamı istiyor. Kuzenlerle bir şeyler yapmaya çalışacağız bakalım. O yüzden döndüm ben de.”

Ebru basit ve kabul edilebilir bir öykü hazırlamıştı Burcu'nun yapay geçmişi için. Buna benzer yüzlerce şirket vardı ülkede. Ayrıca Yağcılar Holding gerçekti ve yönetim kurulundaki kişilerin çocuklarını araştırmaya gerek duymazsa İbrahim Karlı'nın hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

İbrahim varlıklı, iyi bir ailenin vârisiyle yemek yediğini düşünüyordu. Henüz gençlikteydi. Kim bilir belki ileride bir

iş fırsatı da çıkardı. Kendisi de hep başka sahalara girmeye çalışmamış mıydı? Onun kafası kuyumculuktan başka işlere pek basmazdı. Ama ardında Yağcılar gibi bir grup olursa gözünü kırpmadan yatırım yapardı.

“Peki siz?” dedi Burcu ona tatlılıkla. “Sizin sektörde işler nasıl? Kusura bakmayın hiç bilmediğim bir alan.”

“Bilinecek pek bir şey yok aslında” dedi İbrahim. “Altın fiyatları bizi mahvetti ama stoklarımız sayesinde durumumuz iyi çok şükür. Bizim oğlan bana zorluk çıkarıyor. Şirketin başına geçmek istemiyor. ‘Kuyumcu mu olacağım ben baba ya’ diyor bana. ‘ulan it, baban kuyumcu ne aşağılıyorsun?’ diyorum da nafile. Çok affedersiniz böyle kaba konuştum biraz.”

Burcu ona şefkatle baktı.

“Eminim çok iyi bir babasınızdır” dedi. “Benim babam çok erken öldü, o yüzden babası olan çocukları kıskanırım biraz.”

İbrahim kadının omuzuna düşen saçlarına doğru uzanacakken vazgeçti. İkisi de sessizlik içinde tabaklarına döndüler. Burcu Ebru’nun gelip gelmediğini merak ediyordu.

“Ben müsaadenizle lavaboya gideceğim” dedi Burcu ayağa kalkarken.

Çantasını alıp kalabalığın arasına daldı. Tuvaletlerin bulunduğu alt katın merdivenlerine ulaşmaya çalışırken bara göz atıyordu. Onu görür gibi olduysa da emin değildi. Aşağı indi, ensesini parmağının ucuyla ıslattı, rujunu tazeledi.

“Sakin ol” dedi fısıltıyla. “Az kaldı.”

Masaya döndüğünde İbrahim cep telefonuna bakıyordu. En büyük, en pahalı modellerden biri. Ekran yüzüne mavi bir ışık yansıtıyordu. Onu görünce telefonu hemen cebine soktu.

“Tatlı ister misiniz?” diye sordu hevesle. “Buranın tiramisusu çok iyidir.”

“Çok teşekkür ederim, almayayım” dedi Burcu. “Hesabı istese mi?”

İbrahim telaşlandığını gizlemeden “Yakında çok güzel bir bar var. Mutlaka görmelisiniz. Londra’dakileri bile geçer” dedi.

Burcu saçını düzeltti, saatine baktı ve dudaklarını büzdü.

“Maalesef mümkün değil. Yarın erkenden işlerim var. Ben artık kalksam iyi olur” dedi çevresine bakınırken. O sırada barda aradığı kişiyle göz göze geldiler. Kadın gözlerini indirdi ve önündeki çerez tabağından bir badem alıp ağzına attı. Küçük bir hayvanın tedirginliğini hisseden avcı bir hayvan gibi gözlerini Burcu’ya dikti İbrahim.

“Son bir içki daha içsek” dedi sesini alçaltarak. “Sizinle zaman geçirmek çok güzel çünkü.”

Burcu adamın sinirle oynayan ellerine ve aç gözlerine baktı. Başını hafifçe bara doğru çevirdi, sonra da gülümsedi.

“Tamam. Ama son bir içki” dedi. “Sonra yatağa gitmem lazımdır.”

“Amirim bodrum katında da aynı ayak izlerine rastlandı. Maktulün intihar ettiğine yönelik kuşkularımız var” dedi Selim.

Cinayet Büro Amiri Kadri Özer, dairenin salonunda dikilmiş yardımcılarının gösterdiği ıslak izlere bakıyordu dik-katle.

“İntihar olsaydı, bizim için çok daha iyi olurdu ya neyse...” dedi iç çekerek.

Suat Selim’e kaçamak bir bakış fırlattı.

“Maktulün kimliği?” dedi sıkıntıyla.

“Hilmi Karabulut” diye atıldı Suat.

“Karısını 26 yerinden bıçaklayarak öldürmekten ceza alıp hapse girmiş, iyi hal indiriminden sonra af da gelince birkaç yıl yatıp çıkmış dışarı.”

“Hapishanede birilerinin başını ağrıtmış olabilir” diye lafa girdi Selim.

Kadri Özer kalın kaşlarının gölgelediği gözlerini Selim’e dikti. Ağzının kenarı istemsiz oynuyordu. Teşkilatta ona “Tikli Kadri” adını takmışlardı. Görev sırasında başına aldığı bir yara nedeniyle, yüzündeki bazı sinirler kopmuştu. Arada dudağının sağ yanı oynuyordu.

“Tikli Kadri” aynı zamanda onun sinirli mizacına da işaret ediyordu. Teşkilatta kavgalı olmadığı az insan vardı.

“Engin ne diyor bu ayak izlerine?”

“Botlarla yapılmış” dedi Suat “40 numara. Altı kauçuk, motorcu botu tarzında dedi.”

“İzlerin intiharla bağlantısı olduğuna emin miyiz? Eve gelen giden birileri olmuş mu? Görgü tanığı var mı?”

“Ne yazık ki yok. Dün gece yoğun yağış vardı amirim” dedi Selim.

“Karanlıkta yağmurluk ve şemsiye altına saklanarak buraya gelmeleri, bozuk apartman kapısından girmeleri, aşağı inip beklemeleri ve sonra saldırımları olasılık dışı değil.”

“Peki neden?” dedi Tikli Kadri küçük salondaki eski koltuklardan birine çökerken.

“Bu bir hesaplaşmaysa adamı kuytu bir yerde vurur kaçırsın. Soyup boğazını kesip banyoya koymazsın.”

O sırada daireye olay yeri inceleme ekipleri girip çıkıyor, beyaz önlükleriyle bir görünüp bir kayboluyorlardı.

“Evet” dedi Suat. “Biz de cesedin halinden bir tuhafılık olduğunu seziyoruz. Üstelik bu taze çiçekler de pek garip.”

Kadri Özer salondaki masanın ortasında duran beyaz kasımpatı buketine baktı.

“Nesi varmış çiçeklerin?”

“Neden yalnız yaşayan bir adam kendine çiçek buketi alsın ki? Ya da birisi ona neden getirsin?”

Kadri Özer eli çenesinde bir süre düşündü.

“Akrabası var mı?” dedi Suat’ın sorusunu yanıtlamayarak.

“Kızına ulaştık amirim” dedi Selim. “Ailesiyle Antalya’da yaşıyor. Babasının öldüğünü duyunca ‘Anamı öldüren herif gebermiş, zil takıp oynasam yeridir. Cesedini köpeklere atın’ deyip kapadı.”

“Kızının Antalya’dan gelip, babasını öldürüp aynı gece döneceğini sanmıyorum ama uçakları ve diğer ulaşım yollarını araştırın. Adamın hapishaneden ya da daha önceden düşmanı var mıymış ona da bakın. Raporunuzu bir an önce bekliyorum.” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Amir Kadri Özer ayağa kalktığı anda pencereden savcının aracından indiğini gördü.

“Haydi iş başına” dedi Selim ve Suat’a. “Yeni savcıcı biz-zat bilgilendirmek istiyorum. Bundan sonrası size ait. Beni utandırmayın.”

Suat, Selim’in yüzüne bakmadan koridora girdi ve banyoya doğru seğırtti.

Olay yerinden Başkomiser Engin Atay, ekibinden uzun saçlı genç bir polisle konuşuyordu. Suat’ın geldiğini görünce ona döndü.

“Ne lağım kokusu ne de kanlı bir ceset tazeliğini soldu-ramamış Suat Hanım” dedi yamuk gülümsemesiyle.

“Başkomiser Engin Ağabey” dedi Suat son sözcüğe vurgu yaparak. Adamın yeşil gözlerindeki arzulu parıltı tedirgin ediyordu onu.

“Raporu bekleyecek sabrım yok. Bana önden biraz bilgi verebilir misiniz?” dedi güvende hissettiği konuya tutunarak.

“Hem güzel hem de çalışkan” dedi Engin ona gülümseyerek.

“Damar ustalıkla kesilmiş. İlk bakışta arbede izi yok. Adamın direndiğine dair bir bulgu da yok. Öyle koyun gibi kurban edilmiş işte” dedi Engin, Suat’ı incelemeyi sürdürerek.

“Yani sizce intihar değil?”

“Seni yanıltmak istemem. Otopsi sonuçları gerekli ama, ilk görünüşte intihara benzemiyor. Ayrıca tuhaf bir hali var cesedin” dedi Engin ciddileşerek.

“Nasıl tuhaf?” diye sordu Suat heyecanını saklamayarak.

“Sanki ölüme ikna edilmiş, bile bile ölmek istemiş gibi” dedi Engin eldivenlerini yavaşça takarken.

Suat, Engin’in bu kaniya nasıl vardığını düşünüyordu. Cesetlerin pek çok ipucu sakladığı doğrudur. Ama ölüme ikna oldukları nasıl anlaşıyordu?

“Peki” dedi Engin birden Suat’a gözünün parıltıyla baka-

rak. “Biz ne zaman çıkıyoruz dışarı? İddiayı kaybetmiştin, bana bir bira borcun var, unuttum sanma.”

Suat koridorda az geride telefonuna bakar gibi yaparak onları dinleyen Selim’e gözünün ucuyla baktı.

“En kısa zamanda borcumu öderim Engin Ağabey” dedi Suat hafifçe kızarak.

“Bana ağabey deme lütfen” dedi Engin ona doğru eğilerek. “Çok resmi olmaya gerek yok.”

Suat başını sallarken Selim’in dudaklarının oynadığını, sonra da aceleyle dışarı çıktığını gördü.

Ebru İbrahim'in Burcu'yu evine bırakma ısrarlarını, sonra başaramayacağını anlayınca sıkıntıyla yolda bir taksi çevirmesini, şoföre yol ücretinin 5 katını uzatıp Burcu bindikten sonra kapıyı nazikçe kapatmasını, her şeyi bistronun önünde sigara içerken izledi. Taksi uzaklaşırken İbrahim bir süre onun arkasından baktı ve tek eliyle kirli sakalını ovuşturdu.

İçeri girip hesabı ödedi. Burcu'nun hesabı ödeme ısrarları işe yaramamıştı. Adamın "Bir dahaki sefere söz sen ödeyeceksin" sözünü duymuştu. İbrahim bistrodan çıkıp yürümeye başladı. Ebru kafasındaki kepi iyice gözlerine indirip elleri deri ceketinin cebinde ardından ilerledi. Bol siyah pantolonu, siyah deri ceket ve kısa saçlarıyla başkalarının gözünde genç bir erkekti. Cinsiyetsiz, muğlak, silik bir tür.

Silik ve görünmez olmak işine geliyordu. Işıkların altında olanların hayatı cehennemden farksızdı ona göre. Her hareketleri gözleniyor, izleniyor, yorumlanıyor, paylaşıyor ve tüketiliyordu. Sadece bir kez sosyal medya kullanmıştı. Onun da mühim bir nedeni vardı. Hayat memat meselesiydi.

Yağmurdan sonra ağaçların dallarına tutunmuş birkaç damla ensesine indi. Egzoz ve kentin pis kokusuna rağmen yağmurun toprakla birleşirken çıkardığı kokuyu duydu. Küçük parkın yanındaki çöp bidonlarının etrafında dolanan iki sokak kedisini fark etti.

Biri tiz bir kahkaha atınca kediler hızla parkın içine kaçıptılar. Karşıdan kol kola iki genç kadın ona doğru yürüyordu. Yüksek topuklu önü açık ayakkabılar giymişler, ıslak zeminde kaymamak için birbirlerine tutunmuşlardı. Sarı saçlı olanı arada ufak çığlıklar atıyor, gülüyordu. Yanlarından geçerken ucuz parfüm ve alkol kokusu geldi burnuna.

Arkasına dönüp kadınlara baktı. Etrafta yürüyen tüm diğer erkekler gibi. Elli metre kadar önünde yürüyen İbrahim kızlara başını çevirip bakmamıştı bile. Niye şoförünü çağırmamıştı Burcu gider gitmez? Yavaş yavaş yürüyor, arada elindeki telefona bakıyordu.

“Burcu’ya mesaj atıyor” diye düşündü. Sonra telefonu cebine koyup adımlarını hızlandırdı. Harbiye yönüne ilerledi. Askeri Müze’yi geçtikten sonra telefonuna bir kez daha baktı ama yine hızla cebine soktu. Elmadağ’a kadar yürüdü, sonra karşıya geçti. Ebru da peşinden. Dolapdere’ye inen sokaklardan birine saptı, karşıya geçti ve yarı karanlık bir sokağa girdi. Burada çıplak ayaklı kadınlar dolaşmıyordu. Kapı aralıklarında koyu giysili gölgeler vardı sadece. Birisi yanık sesiyle şarkı söylüyordu. Kırılan bir cam sesi geldi, şarkı sustu.

İbrahim evinin yolunu adımlar gibi sokağın diplerine doğru yürüdü. Bir kapının önünde durup karanlıkta kalan birileriyle konuştu. Ebru o durunca geride kalmıştı, ne kapıyı ne de konuştuğu kişileri görebiliyordu. Sesler kesilince İbrahim’in kaybolduğu binaya doğru seğirtti.

Pembeye boyanmış eski, alçak bir apartmandı bu. Kapıda iki adam dikiliyordu. Önünden yürüyüp gidebilir ya da şansını deneyebilirdi. Pusulayı kapıya çevirdi. İki metre mesafe kala kısık bir sesle “Müsait misiniz? Girebilir miyiz?” dedi kepi daha da indirerek.

İki insan yarması onu dikkatle inceledi. “Bebeleri almıyoruz. Bas git” dedi birisi. Ebru pantolon cebinden iki adet yüzük çıkarıp elinde salladı.

“Paralı bebeleri de mi?” diye sordu yüzü yere eğik.

Adamlar yüzlükleri ceplerine atıp kapıdan çekildiler. Apartmanın girişi kırmızı ışıkla aydınlatılmıştı. İçeriden ucuz parfüme bulanmış sidik kokusu geliyordu. İstanbul’da yıkılan yüzlerce eski bina gibi bu da sırasını bekliyordu.

Dar merdivenden yavaşça yukarı çıktı. İlk kattaki iki kapı da açıktı. Sol tarafta loş bir ışığın altında, ufak bir masada birkaç adam önlerindeki iskambil kartlarına bakıyorlardı. Biri sıkıntıyla sakalını çekiştiriyor, elindeki sarı renkli içkiden ufak yudumlar alıyordu. Sağ tarafındaki kapının ardından kahkaha sesleri geldi. İç çamaşırılı tombul bir kadın aceleyle bir odadan diğerine geçti.

Bir adam “Gel lan buraya” diye bağırdı birine.

Ebru bir kat daha çıkmak için davrandı. O sırada iki genç adamın merdivenlerden indiğini gördü. Siyah ceketlerinin içinde beyaz gömlekleri neredeyse karınlarına kadar açıktı. Birinin yüzünde şakağından dudağına inen bir yara izi vardı. Ebru kepini iyice yüzüne indirdi ve kumar oynayanları kapıdan seyrediyormuş gibi yan döndü.

“Ağabey, karı nasıl da gençti gördün mü? Mahvettik orospuyu” dedi hırıltıyla gülerek.

“Arka arkaya sikilmeye alışık değilmiş. Yeni düşmüş bu. Daha reşit bile değilmiş lan” dedi diğeri elini çüküne götürerek.

Adamlar indikten sonra Ebru hızla merdivenleri tırmandı ve aralık kapılardan hangisine gireceğine karar vermeye çalıştı. Önce sağdakine doğru yürüdü. Burnuna hela kokusu çarptı. Tiksintiyle ağzını kapadı ve dar koridorda ilerledi. İki odalı küçük daireler salondaki büyük divanlar, odalarındaki yataklarla geneleve çevrilmişti. İki kadın banyodan çıkarken birbirlerine Ebru’yu işaret ettiler. Kadınların boyun, kol, bacaklarında morluklar vardı. Birinin tek gözü beyaz bir bantla kapalıydı.

“Ne o delikanlı? Yolunu mu kaybettin? Gel sana biz gösterelim yol” dedi sarışın olanı kırık bir Türkçeyle. Gözü bantlı olan ona doğru yürürken Ebru sırtını dönerek kapıdan çıktı. Kadınlar arkasından çiğ bir kahkaha attılar.

Karşı daireye girdiğinde inleme sesleri çalındı kulağına. Salon olduğunu tahmin ettiği geniş boşluğa doğru yürüdü. Işık çok azdı. Birkaç adam divanda oturmuş karşı duvara bakıyorlardı. İkisinin salyaları akıyor, diğeri de çükünü çıkar-mış kendini tatmin ediyordu.

Ekranada oynatılan porno filmine dalmış adamları geride bırakarak odalara doğru ilerledi. İkinci kapıdan geçerken gördü onları. İbrahim yatağa oturmuş, karşısındaki kadın da önünde soyunuyordu. Cılız bacakları, dar bir sırtı vardı. Yan döndüğünde silikonlu göğüsleri gözüne çarptı. Sonra arkasına dönünce yüz yüze geldiler. Kadın değil daha çocuktu. Büyük gözleri aşırı makyajla dehşete düşmüş gibiydi. İnce kollarıyla bacaklarından külotlu çorabını sıyırmaya çalışıyor bazen dengesini kaybediyordu.

İbrahim açlıkla kızın vücudunu inceliyordu. Kapıdan izlendiğini görünce, “Siktir git lan, sana bedava porno mu yapacağız” diye yerinden fırladı. Kapıyı Ebru’nun yüzüne kapadı. Ebru kızın kapının ardında kalan kocaman çocuk gözlerini beynine kazıdı.

Suat Samatya'da dededen kalma evinin yatak odasında, kapısı düşük gardırobun boy aynasına baktı. Siyah kotu kalçalarını, üstündeki gömlek de göğüslerini fazla mı ortaya çıkarıyordu? Homurdanarak dolaptan uzun bir kazak çıkardı ve üstüne geçirdi.

Başkomiser Engin'le bira içme fikri kafasını kurcalıyordu. Aynı birimde çalışmıyorlardı, doğrudan bir sakıncası yoktu çıkmalarının. Ama teşkilatın içinde erkeklerle görülen, takılan bir kadın imajı da rahatsız ediyordu onu. Bir ara Selim'i de arayıp çağırmayı düşündü. Vazgeçti. Selim zaten reddederdi. Olay yerinden Engin'i sevmiyordu. "Ukala dümbeleği, monşer" diyordu onunla ilgili.

Elbette görünürde arkadaşça bir buluşmaydı bu. Ekipçe çıktıkları bir akşam Engin'le girdiği maç iddiasını kaybetmiş, ona bir bira ısmarlamaya söz vermişti. Kim tutuyordu ki iddiaların çetelesini? Pek çok kişi iddiaları kaybediyor, ha bugün ha yarın derken unutulup gidiyordu. Engin'e bir polis olarak hayrandı. Hızlı, dikkatli ve çalışkandı. Geleceğinin parlak olduğu söyleniyordu. Kendisi gibi akademiliydi. İyi bir aileden geldiğini ve güzel şeyler sevdiğini belli ediyordu. Engin başarılı bir kariyerin getirdiği tüm özgüveni taşıyordu üstünde. Dalgalı kumral saçları, ince yüzü ve elleri vardı. Uzun boyluydu ama iri değildi. Hafif kamburu vardı. Polisten çok bohem bir ressamı andırıyordu.

Selim ise oldukça iriydi. Kocaman şekilli elleri, kaslı vücudu, geniş omuzlarının arasında ufak kalan bir kafası vardı. Ve gür siyah saçları. Saçlarını hep kısa kesiyordu. Asker tıraşından hallice. Bu onu daha da sert gösteriyordu. Gözleri hafif çekikti, burnu da girdiği sayısız kavga yüzünden yamuk kalmıştı. Büro'ya ilk geldiğinde ilk önce Selim dikkatini çekmişti. Kabadayı halleri onu sinir etmiş, aynı rütbede olmalarına karşın kendisine emirler vermesine dayanamamıştı. Orada geçiciydi. Eleman eksikliği nedeniyle o ekibe verilmişti. Yoksa aynı ekibe iki komiser koymazlardı. Bir gün kendi ekibini kuracaktı. Kendi yöntemlerini ve stratejilerini uygulayacağı, diğer polislerin onu hayranlık ve kıskançlıkla izleyeceği başarıları olacaktı. Neyse ki Selim'e kolay lokma olmadığı mesajını vakitlice iletmişti. Böyle erkeklerle başa çıkmanın iki yolu vardı; ya kadınlığını kullanacaktı ya da onun anlayacağı erkek dilinden konuşacaktı.

Ailesi sağ olsun, erkek dilinden konuşma ve erkek gibi yaşama konularında onu pek iyi hazırlamıştı. Ailesi derken dedesi. Suat sadece onu biliyordu aile olarak. Anne ve babasını hatırlamıyordu. Dedesinin anlattıkları ve fotoğraflar dışında hayatında bir yerleri olmamıştı. İkiside bir gece evlerinde çıkan yangında ölmüşlerdi. Dedelerinin sokağındaki eski ahşap evlerden birinde yaşıyorlardı o zaman. Yangından bir tek o kurtulmuştu. Ağzındaki emzik ve kışındaki bez dışında bir şey yoktu üstünde. İstanbul'un cayır cayır yandığı bir yaz, zaten çoktan yıkılmış olması gereken evde eski elektrik kablolarından kaynaklanan bir kıvılcımla bütün ev tutuşmuş, kuru çalı gibi yanmıştı. Kim o çürük eve girmiş ve onu kurtarmıştı bilmiyordu.

"Mucize. Seni bir mucize kurtardı" diyordu dedesi ona. Tek oğlunun genç geliniyle yanarak daha doğrusu önce dumandan boğularak ölmesine babaannesinin yaşlı kalbi ancak birkaç yıl dayanabilince, dedesiyle bu dünyada iki kişi kalmışlardı.

Osman Zamir emekli polisti. Asayişte yıllarca çalışmış, gösterdiği kahramanlıklar nedeniyle defalarca onurlandırılmıştı. Çocukken dedesinin madalyalarını sakladığı çekmecedен çıkarır, küçük boynuna asar, evin içinde gezerdi. Dedesi onu görünce gülümser, “Gel sana bunu nasıl hak ettiğimi anlatayım” der, hırsızların, dolandırıcıların, suçluların peşinden nasıl koştuğunu ballandıra ballandıra anlatırdı. Hem iyi adamdı hem de iyi polis. Koyu saçları oğlunun ve karısının ölümünden sonra beyazlamışsa da yaşlı gibi değildi. Sırtı dimdik, kolları kalın, elleri kürek gibiydi. Ya da çocukken ona öyle geliyordu.

“Baban da çok iyi polisti. Bu dünyadan göçmeseydi ne kahramanlıklar yapardı. Ama lanet yangın onu bizden aldı” der, yüzünü yana çevirir, sessizce ağlardı. O zamanlarda dedesinin dev bedenine tırmanır, yüzünü öperdi. Sarılınca sakinleşirdi yaşlı adam.

“Haydi, ne yemek yapacağız bugün Suat Hanım? Televizyonda da güzel bir film varmış, hem izler hem yeriz. Ha?”

En büyük zevkleri film izlerken yemek yemektir. Suat akşam yaptıkları kahvaltılara bayılırdı. Tavada sucuklu yumurta, yanına beyaz peynir, zeytin, domates... Komşuların arada getirdiği ev yapımı reçeller. Ve elbette çay. Çay sıcaksa dedesi çay tabağına birazını boşaltır küçük ağzı yanmasın diye üflerdi. Sonra da “Haydi iç” der başını okşardı. Dede torun zevkle, iştahla, filme bakarken yemeklerini yerdi. Hele izledikleri kovboy filmiyse ve şerif haydutları yakalayıp adalete teslim etmişse keyiflerine diyecek olmazdı. En çok çocukluğunun o anlarını özlüyordu Suat. Dedesinin sevgisinin tek odağı olduğu, hiç terslenmediği, her yaramazlığının kahkahayla karşılandığı, sıcak, güven içindeki kozasını.

Evdeki hoş baygın kokunun nedeni babaannesinin bez kesiciklere doldurduğu karanfil taneleriydi. Divandaki minderde, şiltelerin arasında, gardırobun çekmecelerinde, havluların arkasında onlarca bez kese bulmuştu. Babaannesi öldük-

ten sonra dedesinin karanfil falan düşünecek hali yoktu elbette. Bu koku babaannesi demekti onun için. Kısa da olsa yakından tanıdığı tek kadın.

Şimdi hayatında ne bir kadın ne bir erkek, kimse yoktu. Osman dedesi o lisedeyken akciğer kanserinden ölmüştü. Günde üç paket sigara içmeye Osman dedenin bünyesi bile dayanamadı. Ömrünün sonuna doğru iri cüssesi kurumuş, buruşmuş bir yaşlıya dönüşmüştü.

“Ne yapıp edip okulunu bitireceksin. Polis akademisinden de birincilikle mezun olacaksın. Sen üçüncü kuşak polis çocuğu olacaksın. Öyle devam et. Kahraman ol. Hayatını iyi şeylere ada” derdi ona nefesi tıkanarak.

“Tamam dedeciğim” der, yaşlı adamın beyaz kısa saçlarını okşar ona bir bardak su içirir, yastığına yatırır. Osman dedesi ameliyat ve tedavi olmayı reddetti. Doktorlar ölümünün çok acılı olacağını söylemişlerdi Suat’a. Ağrıları dinsin diye uyuşturucu iğneler yapılıyordu. Bir gün dedesini elleri titreyerek sigara yakmaya çalışırken yakaladı. Hızla yanına gidip elinden sigarayı kaptı.

“Öleceksin. Öleceksin. Ben sensiz ne yapacağım?” diye bağırırdı yaşlı adama. Sonra da boynuna sarıldı.

“Ben öleceğim ama sende yaşayacağım güzel evladım” dedi Suat’ın başını okşarken. Osman dedesi birkaç gün sonra son nefesini verdi. Suat’a kimsesizlik bir kamçı gibi indi. Derslerine daha sıkı sarıldı. Dedesi ve babasından kalan azıcık emekli maaşıyla hem okudu hem kendine baktı. Polis akademisine birincilikle girdi ve birincilikle bitirdi. Polis bir ailenin çocuğu olarak polis olma dışında bir şeyi hayal etmemişti. Dedesi ve babasının hep erkek çocuk istediklerinden ismini Suat koyduklarını biliyordu.

“Eğer kazara kız olursa Suat garip durmaz” demişlerdi dedesinin anlattığına göre. Evet o da binlerce “kazara kızdan” biriydi. İsminin kendisine getirdiği muğlaklık hiç çık-

madı hayatından. Akademide kızlı erkekli maçlarda yanlışlıkla erkek takımlarına seçildiği olmuştı. Yanlışlık fark edilse bile inat etmiş, erkekler arasında oynamıştı. Ne kadar kadınlığını silerse o kadar iyi polis olacaktı. Öyle hissediyordu. “Kazara bir kız” olarak hayatından çekip gitmiş erkeklerin göğsünü kabartma hevesini hep körükledi.

Üstündeki bol kazağa bir kez daha baktı, odanın ışığını kapattı ve sahanlıkta bir süre dikildi. Çantasında duran telefonda 5 cevapsız arama mesajı vardı. Hepsi de Selim’dendi. Banyodayken duymamış olmalıydı. İçine ılık bir sevinç yayıldı. Sonra da bir telaş. Hemen Selim’in numarasına bastı. Uzun uzun çaldıktan sonra korna seslerinin duyulduğu bir yerden Selim’in boğuk sesi geldi.

“Suat Hanım, bira âlemlerine ara verin de çalışın biraz. Bir cinayet daha işlenmiş.”

Suat bir anda rahatlama hissetti. Bunun Selim’le konuşmaktan mı yoksa işe çıkıyor olmaktan mı kaynaklandığına emin olamadı.

Ebru tavuk göğüslerini tavada dikkatlice çevirirken Burcu'nun gözlerinin sırtını deldiğini hissediyordu. Yavaş bir bilek hareketiyle bir parçayı aldı ve tezgâhta bekleyen boş tabağa koydu. Yanına pilav ve sotelenmiş sebze ekleyip masaya döndü.

“Bir şey var sende” dedi Burcu tabağı alırken, “sabahtan beri kafanda bir şeyler dönüyor.”

Ebru kendi tabağını hazırlarken “Yoo, nereden çıkardın?” dedi. “İşleri düşünüyorum. Ne zaman harekete geçmeli falan.”

Burcu ona dikkatli bir bakış fırlattıktan sonra tabağındaki tavuğa odaklandı. “İbrahim’i düşünüyorsan orada tasalanacak bir durum yok. Adam son görüşmemizden bu yana 18 mesaj falan atmış. Yine görüşmek istiyor. Bana şoförünü gönderecekmiş.”

Ebru çatal ve bıçağı bırakıp Burcu’ya baktı. “Sana hayranım” dedi sevecenlikle. “Çok güçlüsün. Tanıdığım en güçlü insan sensin.”

Burcu Ebru’nun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Kaşlarını çattı. “Nereden çıktı bu duygusallık şimdi? İbrahim hıyarı yüzünden acıdın mı bana yoksa? Bu ne ki, çok daha zor lokmaları yuttuk birlikte.”

Ebru başını sağa sola salladı. “Hayır haklısın. İbrahim dününden razı kandırılmaya. Am budalası çünkü. Aşağılık herifin de teki.”

“Nasıl aşığılık? Ne öğrendin?”

Ebru ağzından kaçırıldığı lafı toparlamaya fırsat olsun diye ağzına tavuk tıktırdı. Çiğnerken gözleri meraktan yanan Burcu'ya bakıyordu.

“Aman canım, biliyorsun işte. Açıgözlü, elindekilerle yetinmeyen gavat” dedi ağzı dolu.

Burcu ikna olmamıştı ama ses etmedi. Sessizce önündeki yemeği yemeye koyuldu.

“Hatırlıyor musun?” diye lafa girdi Ebru. “Hani Aydın'da bir herif vardı. Bizim onu dolandırdığımızı anladığı halde sen onu terk etme diye, bütün varını yoğunu ortaya sermişti. Sen sinirden adama vurdukça, 'daha çok vur, daha hızlı vur' diye yalvarıyordu sana. Ne manyaklar var.”

Burcu gülümsedi. “Ona cezasını vermeliydik aslında” dedi elindeki su bardağını hafifçe sallayarak. “Bu kadar salak olanlar yaşamayı hak etmiyor.”

“Sonra çocukları olduğunu öğrenince paranın bir kısmını onlara vermiştik” diye sürdürdü Ebru.

“Adamın terk ettiği karısı ve küçük çocukları sevinçten çılgık atmışlardı tomar tomar paraları görünce.”

“Kendini sosyal güvenlik görevlisi diye tanıtmıştın sen de. Üstünde siyah deri ceket, kot pantolon, deri botlar, ne görevli ama” diye kahkahayı bastı Burcu.

“Kadının umurunda değil sosyal görevli falan, paralardan başka bir şeye bakamıyordu.”

“Adam sonra durumu anlayınca evlerine gidip parasını geri istemiş bir de. Hıyar oğlu hıyar. Neyse ki bir daha konuşamayacak kadar hırpalandı.”

“Ya evet” diye sürdürdü Burcu. “Demir tava ne faydalı bir alet, hem yemek pişiriyor hem birilerinin yüzünü dağıtabiliyor.”

Birbirlerine bakarak gülümsediler. Ebru ona elini uzattı masanın üstünden. Burcu tam kendisine uzatılan eli tuta-

caktı ki bir anda çığlık sesleri doldurdu salonu. İki si de yerle-
rinden fırlayıp salona koştular.

Haber kanallarının birinde bulanık bir video... Ayakta bir
kadın, yanında ağlayan bir çocuk. Bir adamın öne hareket
edişi. Kadın elini boğazına götürüyor. Elleri ne kan doluyor.

“Ölmek istemiyorum” diye bağırıyor kadın. Kızı ığlık atı-
yor “Anne lütfen ölme. Anne lütfen ölme. Anne lütfen ölme...”

Burcu’nun elindeki atal bacağına batıyor yavaş ya-
vaş... Çatalın sivri ucundan aşağı doğru kan damlası akıyor.
Ebru’nun buz kesmiş elini tutuyor diğer eliyle. “Anne lütfen
ölme” diyor fısıltıyla.

Gün boyunca yağan yağmurdan sokağın delikli asfaltı parça parça su birikintileriyle kaplanmıştı. Pencerelelerden polisi izleyen kaçamak kafalar perdelerin arkasında bir görünüyor bir kayboluyordu. Apartmanın altındaki kiraathaneden çıkarılan bir grup adam tespihlerini başlarına uygun bir ritimle sallıyor, arada parmakla binayı gösteriyordu.

Yaşlıca biri “Evladım ne zaman gireceğiz kahveye, üşüdük burada” diye sorsa da onunla ilgilenen olmadı. Bir süre sonra polis memurlarının gidip gelmesini izlemekten sıkılıp kalabalık arasından ayrıldı. Kiraathanenin önündeki grup şimdi uzun boylu polisle konuşan kadına bakıyordu. Pek de polise benzemiyordu doğrusu. Simsiyah giyinmişti. Ve kabarık dalgalı saçları vardı. İnceydi. Sert bakışlarını kalabalığın üstünde gezdirdi. Kadın bir süre polisle konuştuktan sonra kafasını salladı ve elini beline attı. Silahını düzelttiğini görünce kalabalıkta hafif bir hareketlenme oldu. Kadın ve erkek polis binanın içinde kayboldular.

“Bu sefer iki ceset birden” dedi Selim. Bir yandan da gözleriyle Suat’ı süzüyordu. Suat çoğunlukla yaptığı gibi saçlarını toplamaya fırsat bulamamış, hafif göz makyajını da silmeyi unutmuştu. Aceleyle arabasına atlamış Selim’in verdiği Eyüp’teki adrese gelmişti.

Yatak odasının kapısından içeri girdi Suat. Karşısındaki manzara pek dedesine anlatacağı türden değildi. İki çıplak adam yan yana uzanıyordu. Tavana bakan avuçları birbirinin üstüne konulmuştu. İkisinin de boğazı boydan boya kesilmişti. Kafaları bu yüzden garip bir açıyla tavana çevrilmişti. Nefes borularının kıvrımlarını en ince detayına kadar gördü Suat. Cesetlerin cinsel bölgeleri el havlusuyla kapatılmıştı. Biri çiçekli, diğeri çizgili, iki eski havlu.

“Niye havlu var?” dedi Suat Selim’e dönerek.

“İstersen bakma” dedi Selim. “Kaldıramayabilirsin. Genç memurlardan biri az önce kustu.”

Suat, Selim’e sert bir bakış fırlatıp yatağa doğru ilerledi. Sağ taraftaki adamın havlusunu eldivenli elleriyle yavaşça kaldırdı. İlk bakışta anormal bir şey yoktu. Daha doğrusu bir şey yoktu. Sonra gördü.

Adamın penisi ve hayaları kökünden kesilmişti. Yaralar kurumuş mor ve kırmızı karışımı bir renge bürünmüştü. Selim’e bakarak “Sünnetçi bir katille mi karşı karşıyayız?” dedi gülümseyerek. Suat’ın soğukkanlılığı Selim’i tedirgin etti. İster istemez eli apış arasına gitti, bunu fark edince hızla ellerini saçına götürdü.

“Diğeri de aynı şekilde hadım edilmiş” dedi Selim.

“Adeta erkeklere karşı nefret suçu” dedi Suat alaycı.

Suat yatağın diğer yanına geçti ve havluyu kaldırdı. Bir süre çevresine bakındı. Yatak, duvarlar, yerler kan içindeydi. Perdelere sıçramış kan büyük yaprak desenlerini andırıyordu.

“Kim ihbar etmiş?”

“Yine komşular bulmuş. Kapı ardına kadar açılmış. Kuşkulanmışlar, içeri girince işte bununla karşılaşmışlar. Altlarına etmişlerdir.”

“Artık amir bunun da intihar olduğunu iddia edemez.”

Selim ona gülümsedi. “Yatağın altına baksana.”

Suat dizlerinin üstüne çöküp yatağın altına göz attı. Yatağın altına beyaz kasımpatılar yayılmıştı. Taze kasımpatılar. Saplarının ucu nemliydi.

“Amir buna hiç memnun olmayacak” dedi Suat ayağa kalkarken. “En son isteyeceği şey seri cinayetler. Özellikle de terfisi gelmişken.”

Selim cesetlere bakarken başını salladı. Suat’ın amirinin kariyeriyle bu kadar ilgilendiğini bilmiyordu. Ayrıca işiyle ilgili hırslarından da hiç hoşlanmıyordu. Hele kendisiyle rekabet etmesinden hiç.

“Maktullerin kimliği?” dedi Suat birden.

Selim rüyadan uyanır gibi “Ahmet ve Mustafa Alakoyun. Baba-oğul. Salonda kimliklerini bulduk. Onlar da özellikle masaya yerleştirilmiş gibiydi. Daha sisteme bakma fırsatım olmadı. Malum, herkesin eğlenme şansı yok. Birilerinin olay yerine gelerek çalışması lazım” dedi Suat’a gözlerini dikerek. Suat başını kaldırıp Selim’e baktı. Bir şey demek için dudaklarını araladı ama vazgeçti.

“Cep telefonları?”

“Hilmi Karabulut’unkini de bulamamıştık. Bunların cep telefonları da yok. Daha bakmamız gereken yerler var elbette.”

“Neden kasımpatı bırakıyorlar cinayet mahalline? Ne mesaj vermek istiyorlar?” dedi Suat karnında gezen ince ağrıyla yüzünü buruşturarak. Selim tam cevap verecekken kapıda Engin’in sesi duyuldu. Suat’a bakarak “Seninki geldi. Engin Ağabey” dedi son sözcüğün üstüne basarak.

Suat gözlerini devirdi ve yatağın karşısında duran plastik kapılı gardırobu açtı. Engin kapıda her iki polise de başıyla selam verdikten sonra cesetlere yaklaştı.

“Bak sen! Mizah duygusu güçlü bir katil var karşımızda” dedi gülümseyerek.

Suat “Cinsel organları... Yani hadım edilmişler” dedi sesi tahmin ettiğinden güçsüz çıkarak.

Engin ona gülümsedi ve “Evet duydum. Tüm mahalle bunu konuşuyor. Hadımcı katil evlere giriyor erkekleri kesiyor diyor ahali” dedi.

“Bunu saklamamız neredeyse imkânsız. Az sonra buraya tele-voleciler doluşursa şaşırmayın.” Engin medyadan tele-voleciler ordusu olarak söz ederdi.

Selim bunu duyar duymaz kapıya yöneldi ve koridorda kayboldu. Suat tam arkasından gidecekken Engin onu eliyle durdurdu.

“Bu akşamın tatsız sürprizi umarım bizim planlarımızı etkilemez. Bir şansım daha olacak mı?” dedi gözlerini Suat’a dikerek.

Suat Engin’in gözlerine baktı ve belirsiz bir baş işareti yaparak dışarı çıktı. Apartmanın önündeki kalabalık büyümüş-tü. Ellerindeki cep telefonlarını apartmana doğru tutuyorlardı. Az sonra sosyal medya penis kesen katil hakkında koltuklarından ahkâm kesecekti. Suçlular ve masumlar cepheleri oluşacak, polisin beceriksizliğinden dem vurulacak, 21. yüzyılda bir metropolün ortasında iki adamının boğazları ve penisleri kesilerek öldürülmesinin faturası birilerine kesilecekti. Ve Suat bunların hiçbirini engelleyemeyecekti.

Selim ve Suat kalabalığın iki yanına dalarak, insanları uzaklaştırmaya başladı. Üniformalı bir memur kalabalığı itmeye, apartmanın önüne sarı bant çekmeye çalışıyordu. Diğer memur da “Evlerinize gidin, polisi engellemeyin” anonsu yaptı araçtaki megafondan. Kalabalıktan bazı kopmalar olsa da kiraathane grubu yerinde sabit kalıp tüm gelişmeleri dikkatle izlemeyi sürdürdü.

Az sonra sokağa bir araç girdi. İçinden genç bir kadın çıktı ve polis bandına doğru koştu. Elindeki cep telefonunu havaya kaldırmış, karmaşayı farklı açılardan çekmeye uğraşıyordu. Erkek kalabalığının içindeki tek kadın, Suat’ı görünce kendine yol aç aça ona doğru ilerledi. Suat karşısındaki

adama öfkeyle bakıyor, elleri öne uzanmış, bir şeyler söylüyordu. 30'lu yaşlarındaki kel adamın “Sen kimsin ki beni itiyorsun?” diye ona dayılandığını duydu genç kadın.

Elindeki cep telefonunu Suat’a doğru çevirdi.

“Geri çekil ve polisin işine engel olma” dedi Suat dişlerinin arasından.

“Karıdan polis mi olur? Sen git, erkek amirin gelsin kaltak” dedi adam ağzından tükürükler saçarak.

Suat’ın yumruğu istemsizce sıkıldı ve adamın boğazına balyoz gibi indi. Darbeyi beklemeyen adam nefesi kesilerek dizlerinin üstüne düştü. Kalabalık bir anda dondu. Adamın çevresinde boş bir halka oluştu ve tüm gözler Suat’a döndü. Adam sonunda dizlerinin üstünden yere yığıldı.

“Sana polisin işine engel olma demiştim” dedi Suat yumruğunu açmadan. Genç kadın o sırada çenesi sinirden titreyen Suat’ın yüzünü yakın plan kaydetti.

Demir kapı gıcırdayarak açılıyor. Taş zeminde soluk lambanın ışığı bir üçgen çiziyor. İlk gördüğü şey o sarımtırak üçgen. Üçgenin sonunda iki bacak duruyor. İki kara bacak ve pabuçlar. Bir de koku. Ter, kusmuk, lağım kokusu. Yatakta iyice büzüşüyor. Üstündeki örtüyü kendine çekiyor. Sağ elindeki zincir şingirdiyor. Gidecek yeri yok. Duvarın içine gömülüp kaybolursa başka. “Hayır” diyor sessizce. Başını sallıyor. “Bu sadece bir kâbus.” Ama kâbusların kokusu olmaz. Bacaklar ona doğru ilerliyor. Pabuçların tok yumuşak bir sesi var. Yankısı boğuk. Lastik gibi. Koku yatağının yanında şimdi. Ona bakıyor, gülümsüyor. Omuzunda bir ağırlık. Kokunun eli. Hızla geri çekiliyor ve kafasını duvara çarpıyor. Bacaklarını boynuna kadar çekmiş, köşeye sıkışmış bir hayvan. Gözlerinde sadece korku var. “Korkma” diyor koku. “Senin de hoşuna gidecek. Üşümüştündür. Isınırsın.” El yüzüne yaklaştığında ağzıyla yakalayıp ısırıyor. Başparmağı bırakmıyor dişleri. Boğuk bir cığlık geliyor elin sahibinden. “Kaltak” diyor. “Tatlılıkla yapmazsan zorla yaparız.” Demir kapının yere yansıyan üçgen ışığının ardında başka bir gölge daha var. Onları izliyor. Sırasını bekliyor. Koku hücrelerine yapışıyor, tiksintiyle çırpınıyor ama ağırlık ondan güçlü. Sert bir şey içini yarıyor. Bağırıyor ama sesi çıkmıyor. Ağzı kapalı, zor nefes alıyor. Duvara

çeviriyor başını. Kara bir böcek ona bakıyor. Yardım istiyor ondan ama böcek hareketsiz. Koku geri çekiliyor, bir keme-
rin tokası kapanıyor. Diğer bacakları duyuyor. Yaklaşıyor-
lar. Böceği parmağıyla eziyor. Bekliyor.

“Hadi tatlım hapını iç. Bak sana çorba da yaptım. Günler-
dir midene bir şey girmedir” diyor Ebru’nun sesi. Ebru divan-
da, yorganın altında şiş gözleriyle televizyona boş boş bakan
Burcu’nun yanına ilişmiş, başını okşuyor.

“İstersen ben yedireyim sana. Ha? Ne dersin?”

Hafifçe dikiliyor ve sırtını yastığa dayıyor. “Bu haplar” di-
yor sesi boğuk.

“Beni istemediğim yerlere götürüyor. Sersem yapıyor. Ba-
şımı döndürüyor.”

“Normal” diyor Ebru. “Bu sefer dozu biraz artırdım. Yarın
azaltacağım. Biraz daha iyi olursun.”

Burcu rengi kaçmış ağzını hafifçe aralayarak Ebru’nun
uzattığı kaşıktan çorbasını yudumluyor. Yüzünü ekşitiyor.
Çukurlarına kaçmış gözleri ve solgun yüzüyle huzursuz bir
hayaleti andırıyor.

“Haberleri gördün mü?” diyor Burcu yaklaşan kaşığa ağzı-
nı açarak.

“Evet” diyor Ebru gülümseyerek.

“İnsanların ömürlerinin sonu geliveriyor. Yapacak bir
şey yok.”

Burcu başını sallıyor. “Kişisel bir mesele değil” diyor
Ebru’ya bakarak.

“Birilerinin bazen elini taşın altına koyması gerekebilir.”

“Öyle” diyor Ebru. “Biz işimize bakalım. Yoruldun sen ba-
yağı, bu ilaçları iç iyileşirsin.”

Burcu Ebru’nun kaşık tutan elini tutuyor ve öpüyor. “Sen-
sin benim ilacım” diyor. “İbrahim’i unuttuk bu arada” diye
ekliyor yüzünü buruşturarak.

“Ben arada mesaj atıyorum merak etme. Adam sana kafayı takmış. Bir yıl bekle desen, bekler.”

Burcu başını sallıyor ve uysalca çorbasını yudumluyor. Sonra Ebru’nun uzattığı hapı dişlerinin arasına yerleştiriyor ve “Gebersin” diyor fısıldayarak.

Kadri Özer'in odası her zamankinden daha loştu. Arkadaki hastanenin kasvetli gri duvarlarına bakan pencerelerdeki tozlu storlar kapalıydı. Panjurun yamuk şeritlerinin arasından içeri zayıf gri bir ışık sızıyordu. Suat ve Selim ayakta, Özer'in masasının karşısında dikilmiş, amirlerinin konuşmaya başlamasını bekliyordu. Suat, Selim'e kaçamak bir bakış attı. O dalgacı adam gitmiş, yerine azar ıstıtmeye hazır ciddi bir polis gelmişti.

"Beni piç kurularının maymunu yaptınız" dedi Kadri Özer sakince. Sandalyesini pencereye doğru çevirmiş, onlara değil de eskimiş storlara konuşuyor gibiydi.

"Biz de seni akıllı kız sanmıştık" dedi iç çekerek. "Ama sen n'aptın? Gittin bir vatandaş patakladın. Hem de medyanın gözü önünde."

Suat tam ağzını açacakken "Tek kelime etme fena olur" diye çıktı Kadri Özer elini kaldırarak.

"Cin lambadan çıktı. Tüm gazeteler bas bas çük kesen katili yazıyor. Medyayla mı uğraşalım, katil mi yakalayalım, ekibimin vatandaş dövmesiyle mi ilgilenelim bilemedik."

Kadri Özer sandalyesini yardımcılara çevirip baktı. Pek sinirli görünmüyordu ama bu pek çok kişi için yanıltıcı olmuştu. Bir seferinde aylardır gıcık olduğu başka bir polisi yemekhanede eşek sudan gelinceye kadar dövmüştü. Polisin uzun

süredir onun hakkında ileri geri konuştuğunu biliyordu. Eski bir davaydı. Söylentilere göre bir kadın meselesi, belki de rekabet. Kadri Özer yemekhanede sırada bekleyen polise arkadan yaklaşmış ve ıslak metal tepsiyi kafasına indirmişti. Neye uğradığını anlamayan polisin savurduğu yumruk boşa gitmiş, o sırada Kadri Özer adamın apış arasına okkalı bir tekme atmıştı. Çevredekiler Kadri'yi durdurmaya çalışmışlar ama birkaç tanesi yumruk yiyince işin peşini bırakmışlardı. Adam yerde yüzü dağılmış, hareketsiz kalana kadar Kadri ona vurmaktan vazgeçmemişti. Sonra açılan disiplin dosyası, iç soruşturma sessizce kapatılıp gitti. Kimse iki adam arasında tam olarak ne olduğunu öğrenemedi. Ama “Tikli Kadri” lakabı bu meydan dayağının ardından iyice yayıldı.

“Peki ya sen?” dedi Kadri Özer kara gözlerini Selim’e kaydırarak. “Bunu yanına al, beraber çalışın demedik mi? Sen neredeydin?”

Selim başını dikleştirdi, konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

“Amirim tüm sorumluluğu alıyorum. Asayişi sağlamak benim görevimdi. Suat Komiser içerideydi, kalabalık artınca yardım gerekti, bir anda karmaşa içinde bulduk kendimizi. Olayların kontrolden çıkmasında hatam olduğunu kabul ediyorum. Ayrıca Suat Komisere büyük tahrik vardı. Adam bir devlet memuruna kaltak demiş. Kayıtlar...”

“Sıçayım kayıtlara” diye kesti Tikli Kadri. “Şimdi şövalyelik yapacağına o zaman kontrol altına alsaydınız durumu. Ulan beraber sıçtınız işte işin içine. Cinayet mahalli panayır yerine dönmüş. Neden önleminizi daha önce almadınız? İlk olay yeriniz mi? Bu ne şüursuzluk? Zaten bir sürü bürokratik dert var, bir de sizinle uğraşacağım şimdi. Efendim çocuklar bir tecrübesizlik etmiş, bir karmaşa çıkmış, kontrol edememişler vesaire vesaire... Polisliğinize de size de...” dedi yumruğunu masaya indirerek.

Suat bir adım öne çıkarak gözleri öfkeden parlayan Kadri Özer'e yaklaştı.

“Amirim, tüm sorumluluk benimdir. Selim... Yani Selim Komiser o sırada yanımda değildi. Emin olun olsaydı farklı olurdu. Bir anda kalabalık ve gürültüden kafam karıştı. Şahıs geri gitmeyince ve bana hakaret edince kendimi kaybettim. Disiplin cezasını da tek başıma çekmeye hazırım. Ayrıca bizi çeken kişi tam olarak basın mensubu sayılmaz.”

“Kes lan kes” diye bağırarak ayağa kalktı Kadri Özer. Alt dudağının sağ köşesi damar gibi atıyordu. “Bir de çan çan konuşuyor. Kim çektiyse çekti videoyu. Tüm Türkiye senin adama attığın yumruğu konuşuyor. Kimileri de şöhret için yaptığını yazmış. Fenomen mi olma niyetin? Şimdi ikiniz de siktirin çıkın gidin odamdan. Gözüme görünmeyin. Savunmanızı bir saate masamda istiyorum.”

Suat ve Selim kendilerini dışarı atıp bir süre koridorda dikildiler. Suat'ın yüzü bembeyazdı.

“Hay kafamı sinkaf edeyim” dedi dişlerinin arasından. “Ne düşünüyordum ki? Neden vurdum adama? Polislin işini engellemekten alırdık gözaltına. Bir gece tutardık akli başına gelirdi.”

“Düşünmüyordun” dedi Selim. “Güdülerinle hareket ettin. Doğal bir tepki. Bana da biri ibne dese ben de aynısını yapardım. Bu videoyu çeken kadın gazeteci değilmiş. Halk gazeteciliği yaptım demiş. O neymiş ben anlamadım.”

“Polis şiddetini afişe etmeye çalışan bir grup. Sosyal medya üzerinden polis faaliyetlerini gözetleyen, kayıt altına alan ve yayan bir ağ. Gönüllü üyeler ellerindeki telefonla sokağa çıkıp olayları çekiyor, paylaşıyor falan... YouTube'dan yayın yapıyorlar sanırım.”

“Bir bu eksikti. Zaten tepemizden medya inmiyor. Bir de halk gazetecileriyle mi uğraşacağız?” dedi Selim ensesini ovarak.

“Medyanın işi bu” dedi Suat sakince. “İşleri bizimle uğraşmak. Ayrıca yumruğu da ben attım. Biri çekmiş çekmemiş ne fark eder?”

“Eğer video olmasaydı, bu kadar azar işitmezdin. O fark eder. Kargaşa yaşandı, olay kapandı der, işimize bakardık.”

Suat pek çok polisin Selim gibi düşündüğünü biliyordu. O da sürüye uyup medyadan körü körüne nefret etme konforuna sığmabilirdi şu an, ama pişmandı. Adamı yere indirdiğine pişmandı.

“Ama ne yumrukmuş” diye sürdürdü Selim gözleri parlayarak. “Sol elin de bayağı güçlüymüş. 100 kiloluk herifi yere yatırdın.”

Suat acıyla gülümsedi. “Kaltak lafına bozulmadım aslında” dedi yere bakarak. “Sen git erkek amirin gelsin demesine kızdım.”

Selim başını salladı. Suat’ın delikanlı gibi kafasına yapıştırtıp ensesinde topladığı koyu saçlarına, siyah bol pantolonuna ve üstündeki erkeksi monta baktı. Sonra “Ayrıca sen sin kafı nereden biliyorsun? Daha önce bir kadının kullandığını duymamıştım” dedi.

Suat Selim’e ters ters baktı.

“Biz de anamızın karnından dün doğmadık Selim Komiser. Dedem kullanırdı. Sen kısa pantolonla dolaşırken ben sokakta savuruyordum bu küfrü.”

Selim Suat’ın terslemesi üstüne ellerini cebine sokup “Amm da sinirlisin. Sakin ol biraz. Yoksa özel günler mi?” dedi alaycı.

Suat ağzını açtı ve tam bir şey diyecekken vazgeçti. Karnına uğramayan krampları düşündü.

“Bak Selim” dedi ciddiyetle. “İçeride bana arka çıktın, teşekkür ederim. Ama hiç gerek yoktu. Ben kendim halledibilirdim. Sonuçta senin himayende değilim. Bana ağabeylik taslamana gerek yok. Aramızdaki ilişki de sadece profesyonel. Tamam mı?”

“Evet biliyoruz Suat Hanım” dedi Selim dişlerinin arasından. “Her şeyi yalnız başınıza, üstün başarıyla siz halledersiniz. Kimseye ihtiyacınız yok. Ne aile, ne dost, ne sevgili...”

Sonra yürüyüp merdivenlerin başından sola döndü ve gözden kayboldu. Suat, Selim’in öfkeli adımlarının ardından bakarken, “sevgili” sözcüğünü düşünüp gülümsedi.

İbrahim karşısındaki kadının gözlerinin içine bakıyor, sabırsızlıkla ellerini dizlerinde gezdiriyordu.

“Çok merak ettim seni Burcu. Neden söylemedin? Gelir ben ellerimle bakardım sana.”

Burcu paltosuna daha sıkı sarınıp, Boğaz’daki kafenin verdiği battaniyeyi kendine çekti.

“Grip işte. Önemli bir şey değil.”

İbrahim kadının makyajsız daha güzel göründüğünü düşündü. Daha genç, daha saf duruyordu. Kahverengi gözleri beyaz yüzünde koyu birer ışık gibi yanıyor, rujsuz dudakları konuşurken büzülüyordu.

“Sakin yanlış anlama Burcu” diye söze girdi İbrahim.

Burcu “yanlış anlama” sözünün nereye gideceğini tecrübeyle öğrenmişti. Hep yanlış şeylerle biterdi.

“Ben” diye devam etti İbrahim. Önünde duran fincandan bir yudum aldıktan sonra denize baktı. “Ben sana fena tutuldum. Senin gibi hanımefendi, eğitilmiş, güzel ve namuslu bayanlar çok yok.”

Burcu bayan lafını duyunca yüzünü ekşitti. Gerçekte nasıl bir “bayan” olduğunu öğrense tavrının nasıl değişeceğini, bir hayvana dönüşüp onu yemek için saldırıya geçeceğini, sonra çürümüş bir et parçası gibi iğrenerek onu yok edeceğini çok iyi biliyordu. Hayatına giren erkekler hep böyle yapmış-

tı. Hayatına giren demek doğru değildi. Çünkü kimse onun izniyle girmemişti. Hayatının kapısını tekmeyle kırarak basan, içini talan eden, yağmalayan erkekler. Gençlik ve güzelliğini yemek için yarışan erkekler.

“Ne oldu Burcu?” dedi İbrahim. “Dalıp gittin...”

Burcu önündeki çay bardağını aldı ve son yudumunu da içti. “Bunu beklemiyordum” dedi Burcu. “Şaşırdım biraz.”

“Yani elbette benim durumum belli. Evliyim ve sana vaat edeceklerim sınırlı. Neredeyse senin yaşında bir oğlum var. Ama benimle olmayı kabul edersen seni çok mutlu ederim.”

Burcu İbrahim’in kel başına ve kirli sakalına baktıktan sonra başını Boğaz’ın parlak sularına çevirdi. Kış bahçesine döndürülmüş kafe, sobalarla ısıtılıyor, tepelerindeki cama ince bir yağmur iniyordu. Kendini suların soğuk koynuna bırakıp gitmek geldi içinden. Derindeki kat kat akıntılara karışmak istedi. Bunun olacağını söylemişlerdi ona. Ama hayata tutunmaktı önemli olan. Hayata tutunmak! O tutunmak istemiyordu, bırakıp akıntıyla gitmek daha kolaydı. Çok yorulmuştu tutunmaya çalışmaktan. Milyonlarca İbrahim vardı dünyada, onlar yaşadığı sürece kendisine nasıl bir yaşam kurabilirdi ki?

Ebru’nun sesini duydu kulaklarında. “Bu sadece bir iş. Tereyağından kıl çeker gibi bitecek. Vur kaç” diyen sesini. İbrahim’e başını çevirdi.

“Bak İbrahim, topu topu birkaç haftadır görüşüyoruz” dedi ciddiyetle. “Sana karşı güzel duygular besliyorum ama bunların hiçbirisi aşk değil. Daha çok ağabey ya da bir baba gibi seviyorum seni. İyi bir insansın eminim. Ama benim hayatımın bu döneminde bu tür romantik bir bağ kurmam çok zor.”

İbrahim’in yüzü baba sözcüğünü duyunca altüst oldu. Sınırle dizini salladı ve garsona masadakilerin aynısından getir anlamında bir işaret yolladı. Garson başını eğip içeriye koştu.

“Böyle konuşma Burcu. Ağabey ve baba olmak istemiyorum ki ben. Senin için önemli bir erkek olmak istiyorum.”

“Önemli bir erkek olman için önce beni öldürmen gerekiyor” demedi Burcu. Susmayı ve denize bakmayı tercih etti. Bir fincan kahve ve bir bardak çay birkaç dakika sonra geldiğinde Burcu hâlâ susuyordu.

“Metres hayatı bana göre değil İbrahim. Kimsenin kadın oyuncağı olmaya niyetim yok” dedi bir süre sonra.

İbrahim birden telaşlandı. “Hayır. Hayır. Olur mu öyle şey? Seninle daha çok zaman geçirelim. Gezelim, tozalım, eğlenelim. Kendimi sana sevdirmem için bir şans istiyorum. Bunun için çok çalışacağım. Her şeyi yaparım senin için.”

Burcu gözlerini İbrahim’e çevirdi. Çaresizlik ile fethetme hırsı arasında bocalayan bir erkek daha vardı karşısında. “Hayır” diyen kadının yenilmez cazibesi.

“Ben pahalı zevkleri ve yüksek standartları olan biriyim İbrahim” dedi gülümseyerek. “Şımartılmayı da çok severim” dedi cilveli.

“Ne demek şımartmak. Bu kel tepeme baş tacı yapacağım seni. Ne istersen iste benden... Emrin olur.”

Burcu karşısındaki adamı dileklerini yerine getirecek diz çökmüş bir cine benzetti bir an.

“Peki o zaman. Bana biraz düşünme süresi ver. Sana kararımı bildireceğim. Yalnız bu sırada beni arayarak sıkboğaz etme. Ben seni ararım. Anlaştık mı?”

Suat, Kadri Özer'den "Bir süre ortalarda görünmesen iyi olur" talimatını alalı birkaç gün oluyordu. Ne Selim ne de amiri aramıştı bu süre içinde.

Evde bürodan aldığı raporları okuyor, iki cinayet arasındaki ortak noktaları not ediyordu. O dönem Bursa'da yaşayan Hilmi Karabulut karısını 26 yerinden bıçaklayarak öldürmüş, "ağır tahrik" gerekçesiyle ve duruşmadaki sakin tavrından ötürü cezasında okkalı bir indirim almıştı. Geçen yıl genel af çıkınca da birkaç yılla kurtulmuş, İstanbul'a yerleşmişti. Kızı babasını annesinin ölümünden beri görmüyordu. Olay olduğunda da evde değildi. Yardım istemek için sürenen kadını komşular kapı aralığında kanlar içinde bulmuştu. Hilmi Karabulut ise çoktan kaçmıştı. Polisin Karabulut'u yakalaması sadece birkaç saat sürmüştü. Otoban yakınlarında bir benzin istasyonunda üstü başı kanlı, elleri titreyen bir adamı fark etmek çok da zor olmamıştı. Polis Karabulut'u karakola götürürken adam "Elimden bir kaza çıktı. Çok sevdiğimden öldürdüm. Bir kaza çıktı. Sevgiden. Sevgiden" diye sayıklıyordu.

Hilmi Karabulut'un avukatının cinnet getirme savunması yapması yargıcın kararında etkili olmuştu. Mahkemedeki hali tavrı da eklenince hafif bir cezayla kurtulmuştu Karabulut. O sırada yeni evli olan kızı Antalya'dan gelmiş ve ifa-

de vermişti. Babasının yıllardır annesine ve kendisine eziyet ettiğini, hemen her gün onları dövdüğünü, en basit bahanelerin bile dayak için yeterli olduğunu söylemişti. Bir keresinde “Ekmek neden bayat?” diye annesinin kafasında bardak kırmıştı. Hastaneye gitmek için taksi paraları olmadığından ana kız dolmuşa binmek istemişler, başından inen kanlarla yüzü kızıla dönen annesini gören konu komşu oradan bir taksi çağırma iyiliğinde bulunmuşlardı. O sırada babası pencereden onlara nefretle bakıyordu. Annesi ne bundan ne de diğer olaylardan şikâyetçi oldu. Birlikte uyudukları gecelerde “Bir gün seni alıp gideceğim, söz veriyorum canım kızım” diyordu. O gün hiç gelmedi. Sonunda annesi parçalanmış karnından dışarı fırlayan bağırsaklarına bakamayan yabancı bir adam tarafından siyah, fermuarlı bir torbaya konmuş ve onu sonsuza kadar terk etmişti.

Karabulut’un kızının cinayet gününden önce geldiği, babasını öldürüp döndüğüne yönelik hiçbir kanıt yoktu ortada. Antalya’da kızı sorgulayan memurlar, kadının 7 aylık hamile olduğunu, zor yürüdüğünü bildirdiler. Kadın kapıda polisleri görünce Suat’a söylediği sözlerin benzerini yinelemiş, “Cesedini kurda kuşa yem edin” demişti. Hilmi Karabulut’un işlettiği küçük market o hapse gidince ortağı tarafından devralınmıştı. Adam hapisten çıktıktan sonra kendisini uzunca bir süre geçindirecek parası vardı yani.

Komşulara göre Karabulut sessiz, kendi halinde bir adamdı. Evet, evlerinden arada sırada kavga dövüş sesi geliyordu ama hangi evde gürültü patırtı olmuyordu ki? Mesela bir erkek komşu “Valla ben anlıyorum memur bey. Kadın dediğin yaratık erkeği her şekilde çıldırtmak için var. Arada vurmazsam susmuyor karı. Dır dır dır” diye ifade vermişti. Mahalledeki esnafa göre Hilmi Karabulut’un karısı onların bacısı, ablasıydı. Başı açıktı ama namusluydu çünkü uzun mantolar giyerdi. Yalnız son dönemde aktar Murat’ın dükkânına faz-

la gidiyordu. Bu durum usturuplu şekilde Hilmi Ağabey'e iletilmişti. Bilsindi, kocasıydı, namusuydu. Ama ölünün ardından kötü konuşmak olmazdı. Günahını da almamak lazımdı. Kimse ters bir şey görmemişti ne de olsa.

Aktar Murat kendisine Hilmi Karabulut'un eşiyle ilgili soru sorulunca kadının vücudundaki yara bereler için kendisinden doğal ilaçlar aldığını söylemişti. Arada ona "Abla polise git istersen, böyle olmaz" diye tavsiyelerde bulunduyorsa da işe yaramamıştı. Bir gün ablanın ölüm haberi geldi. Kadının ismini bile bilmiyordu. Ona göre Hilmi Ağabey'in hanımıydı o.

Suat elindeki kâğıtları masaya bıraktı ve tülün ardından ince ince yağan yağmura baktı. Sokakta "Topu tut lan, topu tut" diye bağırان bir çocuğun ince sesine kulak kesildi. O da ne çok oynamıştı bu sokakta. "Araba geliyor, arabaaaa" diye birbirlerini uyarır, dağılır sonra yine topun peşinde toplaşırlardı.

Pencereye gitti ve yağmura rağmen topa vuran dört beş çocuğa baktı. Bir çocuk futbol topuna vurunca dengesini kaybedip kış üstü düştü. Diğerleri ona güldülerse de topun gittiği yön daha ağır bastı ve yine ardından koşmaya başladılar. Tülü çekti ve kendine bir kahve daha yapmak için mutfığa gitti. Suyun kaynamasını beklerken hayatının geçtiği mahallesini düşündü.

Çok eskiden çocuklarını döven adamı öldüren bir kadının öyküsünün detaylarını anımsamaya çalıştı. Adam kocası mıydı, sevgilisi miydi? Babaannesi anlatmıştı ona. Dedesi böyle şeylerden konuşmayı sevmezdi. Hatta aynı mahallede olduğu için olay yerine ilk dedesi bile gitmiş olabilirdi.

Kadın elinde bıçak, çocukları arkada korkudan tir tir titrerken, "Kalk ulan, canlan da seni bir daha öldüreyim. Dokuz canın varsa dokuzunu da öldüreyim" diye yerde cansız yatan, karnı delik deşik olmuş adama bağıırıyordu. Babaannesi mi abartıyordu, yoksa kadın bir efsaneye mi dönüşmüştü emin değildi. Ama hayalindeki bu sahne kafasına kazınmıştı.

“Dokuz canın varsa dokuzunu da öldüreyim.” Neydi bu kadını çileden çıkartacak? Adam çocuklarına ne yapmıştı? Kimdi bu kadın, adam kimdi?

Kahvesini fincana doldurdu, salona geçti ve bunu defterine aceleyle not etti. Elinde sadece Hilmi Karabulut’un dosyası vardı. Otopsi raporu daha elinde değildi ama Engin, Karabulut’un öldürülmeden önce uyuşturulduğundan emindi. Bir an Engin’i arayıp raporu istemeyi düşündü ama vazgeçti. Büro’da olmadığını öğrenince çıkalım diye tutturabilirdi. En iyisi görüşmeleri Büro’yla sınırlandırmaktı. Ahmet ve Mustafa Alakoyun cinayetlerindeki son gelişmeleri çok merak ediyordu.

“Hay beni merkepler kovalasın! İyi bok yedim adam döverecek” dedi dişlerinin arasından.

Evden raporlara ulaşmak ve sisteme girmek mümkün değildi. Açık istihbarat dışında seçeceği yoktu. Dizüstü bilgisayarının arama motoruna maktullerin ismini yazdı. Karşısına onlarca “penis kesen katil” sonucu çıktı. Haberlerin birinde kendi fotoğrafını gördü.

“Kadın polisten vatandaşa şiddet” yazıyordu başlıkların birinde. Videoyu daha önce seyretmişti. Artık utancından bakamıyordu. Dövdüğü adamı arayıp özür dilemek istediye de amiri izin vermemişti. Olayın uzamasını istemiyordu. Ekrandaki polis şiddeti, seri katil olasılıkları, baba ve oğulun nasıl hunharca evlerinde katledildiğini ballandıra ballandıra anlatan haberlere göz gezdirdi. Arama motorunda ileri sayfalara gittikçe Alakoyunlar hakkında haberler de azaldı. Yeni sayfalar önünde tek tek açılırken bir anda olduğu yerde dondu. Doğru gördüğünden emin olmak için bastığı bağlantının kaynağına gitti. Yerel bir gazetede kısa bir haberdı bu. Haberde 14 yaşında engelli bir kız çocuğuna tecavüz eden beş sanığın delil yetersizliğinden tahliye edildiği yazıyordu.

Yargıç çocuğun rızası olduğuna kanaat getirmişti. Sanıkların isimleri baş harflerinin ardına gizlenmişti. Haberdeki tek fotoğrafta yüzünü saklamaya çalışan adama baktı dikkatlice.

Baba Mustafa Alakoyun'du bu. Sanık isimlerinin baş harfleri M.A., A.A., Z.B., Ş.O., H.P. Haberde M.A.'nın duruşma öncesinde "Bize komplo kuruldu. Bir delinin sözüne mi inanacaklar bize mi?" diye bağırduğu yazıyordu. A.A. ise fotoğrafta iki jandarma arasında babasının arkasında, yere bakıyordu.

Suat iki paragraflık haberi tekrar tekrar okudu. Siteden yerel gazetenin adresine baktı. Giresun'un bir ilçesi. Telefonunu not etti. Alakoyunlar hakkında en ufak bir bilgi kırıntısını yakalamak için arama motorunda daha gerideki sayfalara hırsla bastı.

Kapı ziline çaldığını ancak üçüncü seferde duyabildi. Ahşap basamakları inerken aklının derinliklerinde titreşerek bir görünüp bir kaybolan fikri yakalamak ister gibi adımlarını hızlandırdı.

Mağazanın iç çamaşır reyonu birkaç kadın müşteri haricinde sakindi. Burcu dantelli sutyenlerin renklerini gözden geçiriyor, arada Ebru'ya "Ne dersin?" anlamında bir bakış atıyordu. Ebru da başını iki yana sallıyor ya da başparmağını havaya kaldırıp onaylıyordu. Burcu külotların bulunduğu askılara geçince Ebru ona yaklaştı.

"Bu görüşme çok önemli biliyorsun değil mi? Adamı idare etmeyi becerebilecek misin?"

Burcu ona sitemle baktı.

"Hiç beceremediğim oldu mu ki?"

"Hayır. Ama biliyorsun son günlerde biraz yoğunduk. Senin de benim de dikkatimiz dağınık" dedi Ebru kimsenin duymadığından emin olmak için çevresine bakarak.

"Aklıma beni etkilemek için ofisindeki kasasını açan ve tepemden para yağdıran herif geldi geçende. Ne zavallıydı" dedi Burcu fısıldayarak.

Ebru sessizce kıkırdadı. "Kapının kilidini kırıp odaya girdiğimde nasıl da tırsmıştı pislik. Muhasebecilik yaptığı müşterilerin parasını çalıp pavyonlarda yiyen hırbonun tekiydi."

"Bir tek o polise gitmişti dolandırıldım diye. Sonra da müşterilerini dolandırdığı ortaya çıkınca kendi hapse gitmişti."

Burcu kendini tutamayarak bir kahkaha attı.

"Neyse ki polis adama inanmadı da peşimize düşmedi. Pa-

raları hortumlamak için iki soyguncu kadın hikâyesi uydurduğunu düşündü” diye fısıldadı Ebru.

Sonra birden ciddileşerek “Şimdi odaklanmamız gereken önemli bir iş var. Bu diğerleri gibi ufak bir iş değil. Eğer becerirsek bizi uzun süre rahatlatır” diye ekledi.

“Çengelköy’deki otelde ben de yer ayırttım. Cep telefonunun şifresini zaten öğrenmiştin, cüzdanına da ulaştık mı tamamdır bu iş. Sonra ver elini yeni şehir.”

Burcu elindeki satenle karışık siyah dantel külotun başını kaldırıp ona baktı.

“Nasıl yani? İstanbul macerası bu kadar mı? Hani bir süre burada kalacaktık. Hani güvendeydik?”

Ebru sağındaki atletlere yaklaşan kadından biraz uzaklaşarak Burcu’ya eğildi.

“Bir süre ortadan kaybolmamız iyi olabilir. Evi bırakmayız. Biraz uzaklaşırız. Tatil yaparız. Ne dersin?”

Burcu tatil sözünü duyunca canlandı. “Ne iyi fikir. Nereye gideriz? Paris? Londra?”

Ebru ona şefkatle gülümsedi. “Nereye istersen gideriz güzelim. İbo bizi bir süre Avrupa’da ağırlasın, değil mi ama?”

Burcu kıkırdadı. Siyah külotu kaldırıp Ebru’ya gösterdi.

“Buna ne dersin?”

“Bunları giydiğinde herif kalp krizi geçirmesin de, geri si kolay.”

“Ah keşke” dedi Burcu iç çekerek. “Önünde soyunmaktansa onu öldürmeyi tercih ederim. Çok daha seksi.”

Ebru parmağını sus anlamında ağzına götürdü. “Önce iş” dedi gözleri parlayarak.

Kadri Özer Suat'ı evden alması için Selim'i göndermişti. Amirine göre birkaç günlük ceza yeterliydi. Üstlerini Suat'a göstermelik bir süre görevden uzaklaştırma cezası verilmesi konusunda ikna etmiş, Suat'ın şu dönemde vazgeçemeyeceği bir polis olduğundan ve bu tür polislerin kolay kolay yetişmediğinden uzun uzun söz etmişti.

Tikli Kadri'yi seven emniyet müdür yardımcısı "Bildğin gibi yap. Sadece başımız ağrmasın" demiş, önündeki yüzlerce sayfa belgeye gömülmüştü. Selim bunların hiçbirini Suat'a anlatmadı. Tembihliydi çünkü.

"Onu buraya getir, evde öyle tatil yapmak kolay. Biraz da burada çekelim kulaklarını" demişti.

Suat ise işe geri çağrılmaktan memnun, Selim'e sırtıyordu kapıda.

"İçeri gelseydin. Kahve yaptım yeni."

"Misafircilik oynamaya gelmedim Suat. Hazırlan, amir seni çağırıyor."

"Tamam. İki dakikaya geliyorum. İçeride beklesene. Bugün hava soğuk."

Selim kapıda surat asmayı tercih ediyordu ama Suat'ın evini görme merakı ağır bastı. Suat merdivenlerde kaybolunca çevresini inceledi.

Evin antresi neredeyse bir oda büyüklüğündeydi. Soldaki duvarın dibinden yukarı merdiven kıvrılıyordu. Sağda iki ka-

palı ahşap kapı vardı. Karşıda da ufak bir banyo. Kapısından banyonun damarlı gri mermerle kaplı yerleri ve duvarları görünüyordu. Modern binalarda olduğu gibi fayans ya da küvet yoktu. Minyatür bir hamama benziyordu banyo. Yerde iki musluğun önünde duran küçük ahşap taburenin ayağını fark etti Selim. Bir an o taburede çıplak oturan ve başına bir tasla su döken Suat'ın hayali belirdi gözlerinin önünde. Kasıklarında bir sıkışma hissetti.

Hızla antrenin sol duvarındaki fotoğraflara çevirdi başını. Yaşlı bir adam küçük bir kızın elinden tutmuştu. Kızın dalgalı kabarık saçları vardı. Yakası yamuk bir okul önlüğü. Bir başka fotoğrafta şık giyimli genç bir çift hülyalı gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Bir nişan fotoğrafı olmalıydı. Kadın Suat'a benziyordu. Sonra Suat'ın diplomalarını ve sertifikalarını gördü. Liseden birincilikle, akademiden birincilikle, yüzmeden birincilikle...

Suat'ın merdivenden inen ayak seslerini duyunca kapıya doğru geriledi. Ellerini ceplerine soktu ve kapıya dayandı.

“Hazırım. Çok bekletmedim değil mi?”

Selim Suat'a baktı. Saçlarını yine başına yapıştırarak toplamış, makyajsız yüzü yanlara doğru hafifçe gerilmişti. Boyasız dudakları koyu pembeydi. Suat botlarını giydikten ve montunu sırtına geçirdikten sonra koltuğunun altındaki silahını kontrol etti ve onu izleyen Selim'e döndü.

“Ee hadi ne duruyoruz?” dedi heyecanla. “Amir kızacak yoksa.”

Okula yeni başlayan kız çocuğu gibi neşe içinde kapıyı açtıktan sonra ince yağmurun altına attı kendini.

Selim kontağı çalıştırdı, oynamaktan yağmurun altında sıçana dönmüş çocuklara dikkat ederek yavaşça dar sokakta ilerledi. Çocuklardan biri “Arabaaa, arabaaa geliyor kaçılın” diye bağırdı. Selim ara sokaklardan geçti ve sahil yoluna saptı. Hızla akan trafiğin içine dalarak süratini artırdı.

“Selim Komiser’in dalgacılığına ne oldu? Birkaç gün evde kaldım diye dediğini bırakmazdı normalde” dedi Suat, Selim’in sessizliğine şaşarak.

Selim boğazını temizledi, koltuğunda rahatsızmış gibi hafifçe gerindi.

“Yoo. Normalde de dalgacı değilimdir. Ne görüyorsam pat diye ciddiyetle söylerim” dedi Suat’a bakmadan.

Önlerindeki araba ani bir fren yapınca “Hay sikey...” cümlesi fırladı ağzından. Sonra Suat’a bakarak “im” dedi.

“Eğer küfrederek beni cezalandıracağını sanıyorsan aldanıyorsun. Sicilindeki uyarılar benimkilerden daha fazla. Hem memur arkadaşların şikâyet etmiş seni. Ayrıca amirin dediğini unutma. Bir daha duyulursa başın belaya girebilir” dedi Suat ona bakmadan.

“Siz kendinize bakın hanımefendi” diye çıkıştı Selim gaza yüklenirken.

“Kariyerinizin daha başında bir vatandaşı dövdünüz. Medya sizden söz ediyor. Cinayet soruşturmalarını tehlikeye attınız. Hepimizi töhmet altında bıraktınız.”

“Vay, demek gerçek düşüncelerin bunlar” dedi Suat sahte gülümsemeyle. “Amirim sorumluluk benim, suç bende lafları tiyatroydu yani” diye ekledi.

“Hayır. Orada ekibimi korumaya çalışıyordum. Amir seni bana emanet etti. Senden de ben sorumluyum.”

Suat yumruklarını sıktı. “Kimse benden sorumlu değil tamam mı Selim Komiser?” dedi ona doğru dönerek.

“Ne sen, ne amir, ne polis teşkilatı, ne de başka bir erkek. Benden sadece ben sorumluyum. Bu böyle biline.”

Suat’ın öfkesini yanağında hisseden Selim ona döndü ve gözleriyle karşılaştı. Kadın kararmış gözleriyle onun gözlerini deliyor gibiydi. Kaşlarını çatmış, ellerini sıkırmıştı.

“Abartma sen de. Sorumluluk derken senden kişisel olarak söz etmiyorum. Başka biri de olsa ona da yardım etme-

mi isteyecekti amir” dedi Selim sesini yumuşatarak.

“Böyle yardım olmaz olsun. Bu ne ya? Benden eksik akıllılar mı korumaya kalkacak beni? Güleyim bari” dedi bakışlarını yola çevirerek.

“Demek eksik akıllı da olduk. Pardon bütün diplomaları birincilikle alan yetenekli polis hanım” dedi Selim.

Sonra önündeki araca korna çaldı, araçtan kornayla cevap gelince sinirle çakarı takıp yaktı ve aracın yanına yanaştı. Sürecü suçlu suçlu gülümsedi, elini göğsüne götürerek başını eğdi. Selim ona işaretparmağını salladı ve hızla aracı solladı. Yeni kapı’dan Laleli’ye doğru ilerlerken Suat da Selim de susuyorlardı.

“Ukalasın, değer bilmezsin ve kendini bir şey sanıyorsun. Bu iş ancak ekiple olur. Yalnız başına hiçbir şey olamazsın” dedi Selim trafik ışıklarında ani fren yaparken.

“Sen de kabasın, aklını kullanmıyorsun ve beni bal gibi kıskanıyorsun” dedi Suat.

“Güldürme beni. Seni süt oğlan Engin’den mi kıskanacağım. Vejetaryen entel dantel Engin’den?”

“Hayır, senden daha iyi bir polis olduğumdan kıskanıyorsun beni. Terfide seni geçerim diye korkuyorsun. Asla kaldıramayacağın şey rütbemin seninkini geçmesi. Ayrıca Engin çok iyi bir polis.”

Selim kırmızı ışıklara rağmen önündeki arabaya sinirle korna çaldı. Adam ne yapması gerektiğini anlamayınca Selim hışımına sağdaki kaldırıma çıktı ve kornaya basarak ilerledi. İnsanlar bağırarak kaçıştılar.

“N’apıyorsun? Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Suat. “Derhal yola in.”

Selim kaldırımdan indi, aracın burnunu önündeki kamyonetin kışına soktu, sıkışık trafikte ilerlemeyeceğini anlayınca direksiyona vurdu.

“Bu yaptığına görevini kötüye kullanmak denir” dedi Suat sıkılmaktan acıyan sağ elini ovarak.

“Ne biçim polissin sen?”

Selim hışımla başını Suat’a çevirdi.

“Adam gibi polisim. Sizin gibi büyük diplomalarım yok ama taşaklarım var. Sende var mı?” diye bağırdı Selim.

Suat, aniden arabanın kapısını açtı ve indi. Kapıyı Selim’in yüzüne çarparken “Seni o zaman sevgili tenasül organınla baş başa bırakayım” dedi.

Otelin restoranı, ikinci köprünün ayaklarının altından kıvrılan Boğaz'ın morumsu maviliğine bakıyordu. Güneş yere inmiş, kenti kaplayan puslu griliği dağıtmıştı.

“Ne iyi ettik de erken geldik” dedi Burcu İbrahim’in koluna hafifçe dokunarak. “Güneşin batışını seyretmek çok iyi bir fikir.”

İbrahim, Burcu’nun koluna dokunan elinin üstüne koydu elini ve okşadı. Çevresine tedirgin bakışlar attıktan sonra “Odaya mı çıksaydık yavrum?” dedi sabırsızlıkla. “Bir gören olur, keyfimiz kaçır.” Burcu elini çekti ve dudaklarını büzererek somurttu.

“Buna oyunbozanlık denir ama. Hem beni buraya güneşin batışı için getiriyorsun hem de daha bir şey göremeden odaya kapatmayı planlıyorsun. Ben kalkayım en iyisi.”

Burcu sandalyesini hafifçe geriye itti. İbrahim telaşa kapıldı. “Yok tamam tamam” dedi Burcu’nun kolunu tutup onu oturtmaya çalışırken.

“İstediğin kadar oturalım burada. Yeter ki gitme. Sonra çıkarız odaya. Ne zaman istersen.”

“Daha kesin değil burada seninle kalacağım. Bu akşamki tavırlarına bağlı.”

İbrahim ona gülümsedi.

“Baylıyorum nazlanmalarına. Seni düşünmeden bir anım geçmiyor. Gözlerin, ellerin, saçların, sen...” derken Burcu’nun açık göğüs dekoltesinden gözünü alamıyordu.

“Bu mor elbise de çok yakışmış sana. Bir dahaki sefere beraber gidelim istediğin mağazaya, ben alayım sana bir elbise. Dene çıkar, dene çıkar, göreyim.”

Burcu önündeki kırmızı şaraptan bir yudum aldıktan sonra İbrahim’e gülümsedi. Adamın kendisiyle ilgili kurduğu hayaller eğlendiriyordu onu. İşin en zevkli taraflarından biri buydu. Ümidi körüklemek ve sonra puf... Ortadan kaybolan kadın.

Masada yan yana oturuyorlardı. Karşılarından ağır ağır yaklaşan büyük tankere baktılar.

“Bana karşı çok iyisin” dedi Burcu. “Çok sabırlı davran-
dın. Bunu fark etmiyorum sanma.”

İbrahim sol elini Burcu’nun dizine koydu ve eteğinin bittiği yerde bacağına okşadı hafifçe. Elini biraz daha yukarı götürmek için kaydırınca Burcu onu durdurdu.

“Şimdi değil” dedi fısıldayarak. “Biraz daha oturalım.”

İbrahim uslu uslu elini çekti ve viskisinden büyük bir yudum aldı.

“Ailen nasıl? İşler iyi mi?” dedi İbrahim tankere bakarken.

Burcu şarabından bir yudum daha aldı ve “Gayet iyi her şey. Neden sordun?”

“Hiiiç. Haberlerde gördüm, sizin şirketin hisseleri borsada ciddi bir sarsıntı geçirmiş. Umarım çok kaybınız olmamıştır.”

Burcu’nun gözünden karanlık bir ışık kaydı. Ebru ona bundan söz etmemişti. Böyle şeyleri kaçırmazdı normalde. Elbette son dönemde kafaları çok daha ciddi meselelerle meşguldü.

“Amcam biraz üzüldü başta ama toparladık şimdi. Zaten beni pek finans işlerine sokmuyorlar. Ben daha çok ailenin sanatçısıyım.”

İbrahim dönüp Burcu’nun yüzüne baktı.

“Evet bir sanat eseri kadar da güzelsin. Gözlerin kocaman denizler gibi kıpır kıpır. Hele o ağzın yok mu?”

İbrahim ona doğru eğildi. Burcu kıkırdayarak elini koydu adamın dudaklarına.

“Bekle. Beklediğine degecek, göreceksin.”

Adam bir iç çekip viskisini kafasına dikti. Onları izliyor-muş görünmemek için geride bardakları dizene garsona viski bardağını havaya kaldırarak gösterdi ve hafifçe salladı. Garson sipariş için hemen harekete geçti.

“Beğendin mi oteli?” diye sordu İbrahim, garson bardağı masaya bıraktıktan sonra. “Eski bir paşanın konağıymış, yeni restore edildi. Sen ancak buraya layıksın diye ilk seni getirdim.”

Burcu adamın ağzından kaçan lafı havada yakaladı. “İlk beni getirdin? Yani başka kadınları da getireceksin?”

“Yok canım onu demek istemedim” dedi telaşla. “İlk seninle gelmek istedim. Ben de ilk defa geliyorum. Kimi getireceğim ki başka? Karımla ne zamandır zaten şey... Yapmıyoruz işte. Bilirsin.”

Burcu başını yanlarında kıpırdayan suya çevirdi ve sustu.

“Yanlış anladın yavrum. Vallahi de billahi de başka kadın yok. Senin gibi kadın mı var ki getireyim? Hem güzel hem akıllı hem kültürlü.”

Burcu bardağının dibindeki birkaç yudumluk şarabı içti ve hızla ayağa kalktı.

“Bana odanın anahtarını ver. Ben çıkıyorum” dedi.

İbrahim şaşkınlıkla kartı ona uzattı. “Ben de geleyim. Beraber çıksaydık...”

“Hayır. Sen burada bekle ve ben seni çağırana kadar hiçbir yere kıpırdama” dedi adamın elinden kartı alırken.

İbrahim ne yapacağını bilemez halde yerinde kaldı. Sini-ri yatışsın diye viskiden okkalı bir yudum daha aldı. Burcu asansöre doğru yürürken otel çalışanları onun genç yuvarlak kalçalarına bakmamak için başlarını çevirdiler. İnce kumaş-

tan mor elbisesi bütün vücudunu sarıyor, hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Burcu asansöre biner binmez telefonunu çıkardı ve karşı tarafın beklediği mesajı attı. Bir dakika sonra ona da bir mesaj geldi. Asansör durdu ve koridorda ağır ağır yürüdü. Kapının önünde kartı okutup içeri girdi.

Yüksek tavanlı odanın yerlere kadar kadife perdelerinin ardındaki büyük penceresinin önünden az önce gördükleri tanker büyük gövdesiyle geçiyordu. Perdeyi kapattı. Oda loşlaştı. Geniş yatağın ucuna oturdu ve derin nefesler aldı. Sakinleşmesi için Ebru öğretmişti bunu ona. “Ona kadar yavaş yavaş say ve derin nefes al. Panik olma. Ben yanıdayım. Hep olacağım.”

Sözcükleri kafasında döndürdü. İyi plan yapmışlardı. Uygulayacak ve kaybolacaklardı. Tereyağından kıl çeker gibi. Kapıdaki ince tıklamayı duyunca gözlerini açtı ve yerinden kalktı. Kapıya gidip delikten baktı ve açtı. İbrahim iştahla ona bakıyordu.

“Girebilir miyim?” dedi sabırsızlıkla.

“Sana ben aramadan gelme demiştin” dedi Burcu. Ama yine de onu içeri aldı.

İbrahim Burcu’nun beline sarıldı ve ağzını dudaklarına götürdü. Burcu onu itti, kollarından kurtuldu.

“Önce birer içki daha içelim. Dolapta ne var bir bakar mısınız?”

Adam hayal kırıklığını saklamadan dolaba yürüdü. Hantal vücudunu eğip bir iki şişe çıkardı.

“Dur ben hazırlayayım” dedi Burcu. “Sen soyun ve yatağa gir.”

İbrahim hiç vakit kaybetmeden ceketini çıkardı ve gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu. Burcu banyoya gitti. İki bardağa içkileri boşalttı ve sutyenine sakladığı küçük ampulün içindeki sıvıyı bir tanesine döktü. Odaya döndüğünde İbrahim’in kıllı göğsünün yarısını ortada bırakacak şekilde çarşafın altına girdiğini gördü. Yatağa oturdu ve ona gülümseyerek baktı.

“Seni cennete götüreceğim. Hadi dibine kadar iç tatlım” dedi.

Adam uysalca söyleneni yaptı. Burcu ayağa kalktı. Yavaşça elbisenin sağ yanından kalçasına doğru inen fermuarı açtı, elbisenin yakasını sıyrınca bir omuzu açıkta kaldı. Siyah sutyeninin askısı görünüyordu. İbrahim’e doğru eğildi. İçkiyi bitirmesi için bardağın dibinden parmağının ucuyla itti. İbrahim bardağı boşalttı. Burcu’ya dokunmak için ileriye uzanırken başı döndü. Eli alnında geriye yaslandı yeniden.

“N’oluyor bana? Çok içtim galiba” dedi peltek peltek. “Yanıma uzan Burcu” dedi eliyle çarşafı okşayarak. “Çok istiyorum seni. Senden başkasının düşünemiyorum. Çok ama çok güzelsin.”

Burcu ona doğru eğildi. Onu baygın gözlerle izleyen adama yüzünü iyice yaklaştı.

“İyi yolculuklar sevgilim” dedi fısıltıyla “Başka bir hayatta buluşmak üzere.”

Kadri Özer, Büro'ya adımını atar atmaz havadaki gerilimi sezdi. İçeri girdiğinde Suat masasındaki dosyaları öfkeyle karıştırıyor, Selim ise telefonuyla oynuyordu. Büro'nun diğer iki elemanı başka bir vaka nedeniyle dışardaydı. Kadri Özer, Suat ve Selim'i yalnız bulduğuna memnun, en yakınındaki masaya kıcını dayadı.

“İyi miydi tatiliniz Suat Hanım?” dedi alaycı.

Suat amirinin içeri girdiğini görür görmez önündeki dosyaları bıraktı, ayağa kalktı. Selim sadece telefonunu masaya bırakmakla yetindi.

“Amirim pek tatil diyemem. İşimden ayrı kalmak çok can sıkıcıydı. Çalışmayı bırakmadım zaten. Sanırım iki vakayla ilgili bir teorim var. Sizinle paylaşmak isterim.”

Selim o sırada dişlerinin arasından alçak sesle “Peh peh peh” dedi. Suat bunu duyunca ona sert bir bakış attı, Kadri Özer ise Selim'i duymazdan geldi.

“Birkaç gün yalnız kalıp düşünmek aklını başını getirmiştir umarım” dedi Kadri Özer kollarını göğsünde kavuştururken. “Ben tepedekileri sakinleştirmeye çalıştım. Hiç kolay olmadı. Neyse ki sicilin kusursuz. Hem babanın hem de dedenin polis olması da işe yaramadı değil. Emniyet müdür yardımcısının babasıyla senin deden aynı devredenmiş biliyor muydun?”

Suat'ın bir anda gözleri parladı. "Gerçekten mi? Ne anlatı dedemle ilgili?"

Kadri Özer'in kara gözlerinden bir şimşek geçti.

"Emniyet müdür yardımcısının hiç işi yok, kahveleri aldık, oturduk, senin Osman dedenin kahramanlıklarını konuştuk Suat Komiser" dedi ciddiyetle.

Suat'ın yüzü kızardı ve başını önüne eğdi. Kadri Özer telefonunu yeniden eline alan Selim'e bir göz attıktan sonra ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu.

"Size bir havadis vermek için geldim. Biliyorsunuz başkomiserlik pozisyonu Cemal hayatını kaybettiğinden beri boş. Bu işler yavaş işliyor ne yazık ki. Benim gözümün kestiği biri olmasını istiyorum. Başka bürolardan gelmek isteyen çok. Ama dışarıdan biri olmasındansa ben içeriden seçmeyi tercih ederim. O nedenle önce sizinle konuşuyorum. Bu cinayetleri çözmede üstün başarı gösterenler için nüfuzumu kullanmaya hazırım. Anlatabildim mi?"

Kadri Özer telefonuyla oynayan Selim'in masasına doğru "Anlatabildim mi?" diye haykırdı. Selim telefonu bırakarak amirine baktı.

"Bu iyi bir fikir mi bilemedim amirim" dedi ağzını büzerek. "Bazı arkadaşlar ukalalıklarının ve hırslarının esiri oluyorlar ve ekip çalışmasını unutuyorlar. Bu tür tavırlar soruşturmanın selametini de etkiliyor haliyle."

Suat öfkeyle başını Selim'e çevirdi, dudaklarının ucuna kadar gelen küfrü bir süre tuttu sonra da yuttu. Kadri Özer bir Suat'a bir de Selim'e baktı.

"Sizin didişmeleriniz beni hiç ilgilendirmiyor. Bu dosyayı ya çözüp kapatır ya da yerinizde sayarsınız. Üstlerimiz ve medya tepemizde. Elimde iki işe yarar eleman var. Murat emekliliğini bekliyor, onu çok işe koşamıyorum. Yeni çocuğun adı neydi?"

"Sinan amirim" diye atıldı Suat.

“Hah! Sinan desen sadece teknolojik işlerden anlıyor. Olay yerine göndersem bayılır kalır orada. Zaten öğretmen fazlası, polis de değil. O yüzden bu dosya sizin omuzunuzda. Anladınız mı? Tamam mı?”

Amirinin gözlerini açarak “Anladınız mı? Tamam mı?” demesine hafifçe gülümsedi Suat. Ekibine kendince bir motivasyon konuşması yapmaya çalışıyordu. Bu çabanın Tikli Kadri’nin karakterine ne kadar ters olduğunu düşündü.

“Ne sırtıyorsun Suat?” dedi amiri birden. “Komik bir şey varsa bizimle de paylaş.”

Suat yine kızardı. “Yok amirim. İşe döndüğüm için memnunum. O yüzden.”

Kadri Özer ona kuşkuyla baktı ama üstelemedi.

“Hadi Cemal’in odasına geçelim de elinizde neler var bir anlatın bana bakalım.”

Cemal Başkomiser’in ön avluya bakan ofisinde üstü tozlanmış büyükçe masa, alanın çoğunu kaplamıştı. Kadri Özer masanın arkasındaki koltuğa oturdu ve yaslandı. Selim kapıda ayakta duruyordu. Suat ise elinde dosyalarla, masanın karşısındaki sandalyeye oturmuştu. Bir süre kimin söze başlaması gerektiğini bilemeden sustular.

“Eee. Bir teorim var diyordun” diye çıkıştı Kadri Özer.

Suat toparılandı. “Evet. Sanırım var amirim. Tabii daha fazla bilgiye ulaşmam lazım. Birkaç gündür sisteme giremediğim için farklı kaynaklardan bilgi edinmeye çalışıyorum.”

Kadri Özer, Suat’ı dinlemiyormuş gibi yaparken avludaki ağacı boş boş izleyen Selim’e yan gözle baktı.

“Tamam, devam et.”

“Amirim. Sanırım intikam peşinde bir seri katille karşı karşıyayız.”

Selim kıkırdadı.

Suat ona döndü ve “Komik bir şey mi var?” diye sordu.

“Bunu tahmin etmek için akademiden birincilikle mezun olmak gerekiyorsa vay polis teşkilatının geleceğine” dedi sırıtarak.

Kadri Özer homurdandı ve eliyle Selim’e susmasını sonra da Suat’a devam etmesini işaret etti.

“Her iki vakada da olay yerinde maktullerin boğazları kesilmiş ve yanlarına beyaz bir çiçek bırakılmış. Neydi çiçek? Hah, kasımpatı. Başta bunun katilin geride bıraktığı imza olduğunu düşünmüştüm. Aslında katil ya da katiller bize bir mesaj bırakmaya çalışıyor.”

“Nasıl bir mesaj? Çok manyağız, iyi ki öldürdük mesajı mı?” dedi Selim alaycı bir gülüşle.

“Neden öldürdüklerine dair bir mesaj” diye sürdürdü Suat onu takmadan. “Yani bu cinayetleri sadece işlemiş olmak için değil, bir hedefe ulaşmak için yapıyor.”

“Cinayetlerin para, korku, hırs, intikam, güç ya da çıkar için işlendiğini biliyoruz. Bunda yeni bir şey yok” dedi Selim.

Kadri Özer sessizce iki yardımcısının atışmasını izliyor, bundan duyduğu hazzı da saklamıyordu.

“Evet. Ama bu cinayetlerde farklı bir şey var. Tam adını koyamadığım, tanımlayamadığım bir şey. Örneğin Engin, Hilmi Karabulut’un cesedini gördüğünde, maktulün ölmeye razı geldiğini düşündüğünü söylemişti.”

Selim dudaklarından bir “Poff” sesi çıkardı.

“O kadar hapla sen de her şeye razı olursun. Katil önce uyuşturup sonra öldürüyor. Hilmi Karabulut gibi Ahmet ve Mustafa Alakoyunlar’ın cesetlerinde de uyuşturucu maddeye rastlandı. Cesedin bize anlatacağı pek bir şey kalmıyor yani.”

Suat bu detayı Selim’den geç öğrenmesine sinirlenmişti ama belli etmedi.

“Peki diğer maktullerin yatırılma biçimi?” diye atıldı. “Yatakta el ele yan yana konulmaları? Boğazlarının kesilmesi ve

penislerinin kopartılması? Boğaz kesme bir çeşit infaza işaret ediyor zaten.”

“Meseleye bu kadar dramatik bakmaya gerek yok bence” dedi Selim bilmiş bir tavırla.

“Bilimsel ilerlemeliyiz. Olay yeri raporuna göre her iki evdeki ayak izleri küçük numaralı ayakkabılara işaret ediyor. Yani katil ayık bir erkekle başa çıkamayacak kadar zayıf ya da güçsüz. Onları önce uyutuyor sonra da öldürüyor. Silah kullanmıyorsa en garantili yol da boğazını kesmesi.”

Suat hem Selim’in raporları okumuş olmasına hem de bilimsel ilerleme lafına içerlediğini fark edince suskunlaştı. Demek ki ona kendi yöntemleriyle saldıracaktı.

“Evet bu önemli bir bulgu ancak katilin neden kurbanlarını bir ayın yapar gibi düzenlediğini, çiçek bıraktığını, penis kestiğini açıklamıyor. Sadece boğazlarını kesip gidebildirdi. Oysa cinayetten sonra cesetleri düzenliyor” dedi karşı atağa geçerek.

“Hilmi Karabulut’u düzenlememiş ama” dedi Selim.

“Evet” dedi Suat düşünceli. “Acemilik yapmış olabilir. Panik olmuş olabilir. İkincisinde çok daha güvenli ve sakın davrandığını görebiliyoruz.”

Kadri Özer, Suat’ın lafını bitirmesini bekledi ve pencerenin ardında başlayan yağmura baktı.

“Peki neymiş katilin bize mesajı sence?” dedi elleri büyük göbeğinde kenetli.

Suat elinde tuttuğu kâğıdı Kadri Özer’e uzattı.

“Katil, kadınlara tecavüz eden ya da onları öldüren erkeklerden intikam alıyor. Yani kadınlara karşı suç işleyenleri bir nevi cezalandırıyor” dedi sesini alçaltarak.

Kadri Özer sandalyesine doğruldu ve önündeki kâğıdı dikkatle okudu. Sonra Suat’a döndü.

“Hilmi Karabulut’un karısını öldürdüğünü biliyoruz. Peki Ahmet ve Mustafa Alakoyun’un da mı sabıkası var?”

“Tam olarak değil” dedi Suat. Selim’in bakışlarını ensesinde hissediyordu.

“Alakoyunlar bundan birkaç yıl önce engelli bir kıza toplu tecavüz davasından aklanmışlar. Kız daha sonra kendini asmış. Ahmet ve Mustafa Alakoyun Giresun’daki halıcılık işlerini İstanbul’a taşımış ardından. Davayla ilgili kuşkular hiç bitmemiş. Sonra da Alakoyunları evlerinde penisleri ve boğazları kesilmiş olarak bulduk.”

Kadri Özer bir süre önüne baktıktan sonra yerinden kalktı, pencereye doğru yürüdü, ellerini arkasında birleştirdi.

“Bu ülkede her gün bir kadın tecavüze uğruyor ya da öldürülüyor. Bunun bize nasıl bir şüpheli havuzu yarattığının farkında mısınız?” dedi iç çekerek.

Suat “Evet” dedi alçak sesle. “Hilmi Karabulut cinayetinin olay yeri raporuna göre cinayet mahallinde bulunan deliller çok zayıf ve bize somut bir hedef göstermiyor. Ne yazık ki yeni ipuçlarına ulaşabilmek için de katilin bir kez daha öldürmesini beklemek dışında elimizden bir şey gelmiyor.”

Selim telefonu çalınca ofisten çıktı ve sessizce karşısında-kini dinledi.

“Tamam hemen geliyoruz. Siz olay yerine de haber verin” dedi ve ofise döndü.

“Bunun için çok beklemeyeceğiz” dedi Selim kendisini merakla izleyen amirine ve Suat’a.

“Senin mesajcı katil yeniden harekete geçmiş anlaşılan. Yeni bir cinayet ihbarı daha geldi. Umalım da Suat Hanım için kolay ipuçları bırakmış olsun” dedi gözlerini meslektaşına dikerek.

Ayak ve el bileklerini kesen plastik kelepçeleri koparabilmek için kollarını açmaya uğraştı. Kelepçe sol bileğinin derisini sıyırmıştı, pembe yaranın altından ince ince kan akıyordu. Oturduğu yerde bir manevra yaparak öne doğru ilerlemek istedi ama dengesini yitirip sağ tarafına düştü.

“Hay amına koduğumun orospusu” diye bağırdı. “Seni önce öldürüp sonra sikeceğim. Daha soğumamış cesedini sikeceğim.”

Üşüyen çıplak vücudunu soğuk havaya karşı korumak için bacaklarını göğsüne çekti, hırsından gözleri doldu.

“Sen kimsin lan? Kimsin sen? Benim kim olduğumu biliyor musun?” diye mırıldandı dişlerini sıkarak.

“Çözün lan beni. Çıkarın buradan.”

Bir anda arkasında bir hışırtı duydu. Bir çakmak yakıldı ve sigaranın kâğıdı yandı. Telaşla sesin geldiği tarafa döndü. Karanlıkta sigarayı tutan kişinin yüzünü seçmeye çalıştı. Sigaranın ateşi bir çift gözlüğün camına yansdı.

“Kim olduğunu çok iyi biliyoruz” dedi fısıldayan bir ses. “O yüzden buradasın. Adaletin yerini bulması için.”

Adam sesin geldiği ters yöne kışının üstünde geri geri gitti. Duvara dayanınca iyice büzüştü.

“Ne istiyorsunuz benden? Benim bir suçum yok. Vallahi de billahi de yok. Yanlış adamı getirdiniz.”

Sigarayı tutan el havada bir daire çizdi, sigarayı dudaklarına götürdü ve derin bir duman çekti. Tuhaf büyük gözlüklerin ardında bir çift kara göz belirdi bir iki saniyelğine.

“Doğru adamı getirdik” dedi ses. “Hem de en doğrusunu. Ceset sikici, bok çukuru, katil bir manyağı.”

Adam inleme ve iç çekme arasında bir ses çıkardı. Dizlerinin üstüne abanıp emekleyerek kaçmaya çalıştı ama karanlıkta önündeki sandığı görmediğinden başını çarpıp olduğu yere yığıldı.

“Yalan hepsi onların” dedi başının acısını umursamayarak. “Suçu bana attılar. Düşmanlarım var benim. Para meselesi. İftira, hepsi iftira.”

“Hı hı. Evet” dedi gözlüklü sigarasını ayağıyla ezerek. “Tevavüz, bıçaklama, demir çubukla dövme ve sonra cesedi yakma da iftira değil mi?”

“Ben orada değildim. Tanıklar var. Olay saatinde evdeydim, hasta yatıyordum.”

“Tanıkların anan ve kız kardeşin. Kız kardeşin tanıklık ederken altına işemiş korkudan. Neyle tehdit ettiysen artık.”

“O da iftira. Medya yalan yazdı. Birileri beni mahvetmek için komplo kurdu. Bunların hepsi çete.”

“Vay paşam, vay hünkârım” dedi ses kıs kıs gülerек.

“Taşra dolmuşçusu ama adam çok mühim. Dış mihraklar seni alt etmek için böyle kumpaslar kuruyor demek. Sikindirik dolmuşunda nükleer füze mi taşıyorsun lan gavat?”

Adam karanlıkta gözlerini korkuyla açmış, giderek kendisine yaklaşan sesi dinliyordu. Arkasındaki duvardan geçen su borusu guruldayınca korkuyla yerinde sıçradı.

“Neredeyim ben? Burası neresi? Sen kimsin?” dedi adam kendisine gelecek ilk darbenin yönünü sezmeye çalışarak.

“Ben senin yargıcınım” dedi ses neredeyse kulağının dibinde.

“Akıttığın kan kadar kan dökeceksin. Yaktığın can kadar

canın yanacak. Sonra da cesedini kazığa oturtacağız. Yoksa önce mi oturtsak?” dedi kısık bir gülüşle.

“Ulan manyak” dedi bir anda öfkelenen adam. “Buradan kurtulunca yaşatmayacağım seni. Benim kim olduğumu bilmiyorsun. Senin tüm sülaleni kazığa oturturum, tek polis bile bana kelepçe vuramaz.”

“Aynı önceden olduğu gibi değil mi?” dedi ses. Adam yüzünde sıcak nefesini duyunca geriye attı kendini.

“Kasabanda kimlere rüşvet yedirdin, arkanda hangi çeteler vardı, artık bunların önemi yok. Onlar şimdi seni kurtaramaz. İstanbul’a da bu yüzden gelmedin mi? Yeni bir sayfa açmak için? İşte biz senin için o sayfayı açıyoruz... Cehennem sayfası.”

O sırada karanlığın derinliklerinden bir ses duyuldu. Metal bir kapı gıcırdayarak açıldı ve kapandı. Biri ağır ağır ıslak zeminde yürüdü. Adam sesin geldiği yöne baktı. Karanlığa alışan gözleri bir karaltı seçti.

“Yemin ederim yanlış adamı getirdiniz buraya. Büyük hata yapıyorsunuz. Bırakın gideyim” dedi valvaran bir sesle.

“Benim yargıçlık görevim bitti” dedi gözlüklü. “Şimdi sıra celladınla tanışmaya geldi. Eli çok hafiftir merak etme. Hemenecik bitecek. Tabii kaçmaya çalışmazsan.”

Adam ayağa kalkmaya çalışırken yere düştü ve inleyerek sürünmeye başladı. O anda arkasında bir dokunuş hissetti. Birisi çenesini tutuyordu. Debelenmeye, kurtulmaya çalıştı.

“Bunu niye bayıltmadık?” dedi kız çocuğununki kadar ince bir ses.

“Akıttığı kan kadar kan, çektirdiği acı kadar acı” dedi diğer kısık ses.

Dizlerinin üstündeki adamı bacaklarının arasına aldı ve tepesindeki saçlarından tutarak başını arkaya yatırdı.

“Can verirken o kızı düşün” dedi kulağına o ince ses. “Genç bedenine onlarca kez bıçak sapladığın, demir çubukla kafatasını dağıttığın, ellerini kopardığın ve onu yaktığın anı

düşün. Canın çıkarken gözlerinin önünde sadece onun yüzü olsun.”

Adam anlamsız bir şeyler mırıldanırken, titriyor, yavaş yavaş altına işiyordu.

“İşte böyle” dedi ince ses. “Gerçek adalet böyle bir şey. Çürümüş cesedin sıçanlara ziyafet olacak.”

Adam boynuna yayılan sıcaklığı önce göğsünde sonra bacaklarında hissetti. Vücudu güçlü bir kasılmayla sarsıldı. Kanı oluk oluk akarken başını tutan el, canı sidiğe bulanmış bedeninden çıkana kadar onu bırakmadı.

Cinayet ihbarını sabaha karşı işinden çıkan fırıncı çırağı yapmıştı. Sarıyer'deki dükkânın arkasında sahile açılan küçük avlunun metal kapısını açmış, denize bakarak poğçasını yerken görmüştü onu. Yosunlu kayalıkların üstünde bir karaltı vardı. Henüz hava aydınlanmamıştı, ne olduğunu seçemedi. Siyah bir torba gibi duruyordu. Birisi çöpünü denize atmıştı. Çok olurdu. Kayalıkların üstünde içen liseliler, gözlerden uzak öpüşmek isteyen sevgililer ya da tek başına sigarasını içen adamlar arkalarında çöplerini bırakırdı. Sonra karaltının içindeki beyazlığı fark etti. Dükkânda kimse yoktu. Yardım isteyebileceği başka biri de. Poğçasını bitirip, kaymamaya dikkat ederek kayalıklara indi. Yağmur yüzünden ıslaktı kayalar. Yarı eğik, bir eliyle tutuna tutuna torbanın yanına ulaştı. Torbanın yırtığından dışarı fırlayan parmakları görünce bir çığlık atıp dükkâna geri koştu. Ayağı o zaman kayalıklara sıkışmış, üst tarafı sıyrılmıştı. Dükkâna varır varmaz polisi aramıştı.

Polis memuru çırağın ifadesini aldıktan sonra eline plastik bardakta çay tutuşturmuş, ona bir köşede beklemesini söylemişti. Fırının sahibi apar topar gelmiş, "Eyvah eyvah tam da bizi buldu bu talihsizlik" diye söyleniyordu. Cesedi çırağı bulduğu için ona öfkeyle bakıyor, "Şimdi görecek belediye oraya kapı yaptığımızı" diye dertleniyordu.

Selim ile Suat kayalıkların üstüne kolay ulaşılsın diye sağdan soldan bulunan bir tahtanın üstünde denge sağlamaya ça-

lışarak torbanın içindeki cesede baktılar. Baş tarafı aşağıdaydı ve oldukları yerden görüldüğü kadarıyla boğazı kesilmişti.

“Cesedi buradan kaldırmamız gerekiyor. Yağmur ve deniz ipuçlarını yok edecek” dedi Suat sıkıntıyla.

“Bak bakalım katil bize bir mesaj bırakmış mı?” dedi Selim alaycı.

“Bulunca en önce sana haber veririm” dedi Suat kinayeyle. “Onu buraya nasıl getirmiş olabilir?” diye ekledi sessizce.

Selim, Suat’ın kendisiyle konuştuğunu sanarak çevresine bakındı. Az ileride sahil yolu bitiyor, kayalıklar başlıyordu.

“Cesedi kimse görmeden buraya taşınması imkânsız” dedi çenesindeki kirli sakallarını kaşıyarak.

Selim ayağının altında kıpırdayan sulara baktı. “Gece çok yağış vardı. Kimse cesaret edemez kayalıklara gelmeye. Belki de bir kayıkla taşıdı. Sonra da buraya bıraktı.”

“Kayık bu kadar yaklaşabilir mi kayalıklara? Sürtünmüş olmalı. Ayrıca kayalıklar daha yüksekte. Cesedi aşağıdan yukarıya nasıl atabilir?”

O sırada arkalarından birinin yaklaştığını duyup döndüler. Olay yerinden Engin onlara gülümseyerek bakıyordu.

“Deniz havası almak için biraz erken değil mi?” dedi tatlı bir gülümsemeyle.

Suat Engin’i görünce tahtanın üstünden karaya yürüdü.

“Bir an önce cesedi oradan almamız gerekiyor Engin Ağabey. Deniz ipuçlarını yok etmeden harekete geçmeliyiz.”

Engin olay yeri ekibine işaret etti ve Suat’a döndü. “Yine aynı katil mi sence?” dedi ciddiyetle.

“Henüz bilmiyoruz. Ceset bize söyleyecek. Bu da ölme arzusu içinde miydi ancak sen bize söyleyebilirsin” dedi Suat.

Engin ona gülümsedi. “Biliyorum saçma geliyor. Ama yüzlerce ceset gördükten sonra hangilerinin ölümüne direndiğini hangilerinin ölmeyi arzuladığını anlamak zor değil. Elbette kanlarında bulunan uyuşturucunun da etkisi var.”

“Nasıl verilmiş uyuşturucu?”

“Tüm maktullerin kanlarında farklı miktarlarda alkol bulundu. Sanırım içkilerine karıştırılmış.”

Ceset kayalıklardan kaldırılırken Suat hassas bir eşyası dikkatsiz ellere teslim edilmiş gibi endişeli gözlerle taşımayı izledi. Selim de ceset torbaya konulduktan sonra Suat ve Engin’in yanında bitti.

“Kayalıkların iyice aranması gerekiyor. Bunun için balıkadamlar gerekebilir” dedi Suat Selim’e.

“Ne balıkadamı? Elimizde yeterince kara adamı bile yok. Kayalıklarda ne bulursak o kadar. Denizi de arayamayız” dedi Selim.

“Biz neler yapacağımıza bir bakalım” dedi Engin. “Kayalıkların çatlaklarına iyice bakarız gün aydınlanınca. Tamam mı? Sen üzülme” dedi Suat’a ve ekibiyle konuşmak için avlunun açık kapısından çıktı.

Selim Engin’in arkasından bakarken dişlerini gıcırdattı.

“Sen üzülme Suat Komiser. Devletin kaynaklarını emrine amade ederiz. Katilin mesajlarını da arar, buluruz.”

Suat “Kes şunu Selim” dedi. “Kelp gibi davranmak sana hiçbir şey kazandırmaz.”

Selim kelpin ne olduğu düşünürken Suat bir köşede bekleyen fırıncı çırağının yanına gitmişti bile.

“Adın neydi?” dedi Suat plastik bardağını hâlâ elinde tutan çocuğa.

“Yusuf” dedi genç çırak.

“Yusuf, sabah işin bitince buraya geldin ve torbayı gördün. Başka ne gördün? Tuhafına giden başka bir şeyler var mıydı?”

Yusuf başını yana eğip düşündü. “Yoo” dedi safça. “Ben her sabah gelip burada bir şeyler yerim. Evim çok uzak. Kahvaltı yapmazsam midem eziliyor. Denize bakmak da hoşuma gidiyor. Orada otururken torbayı gördüm. Arada plastik su şişeleri, paketler, başka çöpler görüyorum ama onlar denizde

gezer. Bu kayalıkların tepesindeydi. Biri koymuş gibi.”

“Peki. Kimseyi gördün mü? Yani gece buralarda gezen birilerini? Bir şeyler taşıyan birilerini?”

“Cık” dedi Yusuf. “Bütün gece bodrum katında hamur içindeyim. Bir kere hava almaya çıktım ama avlu kapısını açmadım. Denizin sesini duydum sadece. Sonra da sabah çıktım tek.”

Suat çocuğun yüzüne dikkatlice baktı. Soracağı sorunun tuhaf kaçacağını bildiği için biraz bekledi.

“Peki Yusuf” dedi sesini yumuşatarak. “Beyaz çiçek gördün mü denizde yüzen? Ya da kayalıklara atılmış?”

Yusuf kadın polise dikkatle baktı sonra da arkada çalışan olay yeri ekibine.

“Beyaz çiçek mi?”

“Evet. Kasımpatı”

“Yok abla. Sadece siyah torba ve kanlı ayaklar. Neden ki?”

“Önemli değil. Sağ ol. Sen sakın bir yere ayrılma tamam mı?” dedi Suat ve siyah torbaya konulmuş cesedin yanındaki Engin’e yaklaştı.

“Elleri ve ayakları bağlanmış” dedi Engin. “Kesikler açık görülüyor.”

Suat başını salladı. “Bu sefer otopside biz de bulunsak? Çok soru var yanıtlanması gereken.”

Ancak savcı izin verirse polis otopsilere katılabiliyordu. Ender de olsa rica üstüne cinayet büronun otopsiye girmesine izin verilirdi. Bunu amirinden değil, Engin’den istiyordu, ona hevesle baktı.

Engin “Bakarız çaresine” dedi babacan bir tavırla.

Az ötede duvara dayanmış konuşmayı dinleyen Selim yüzünü ekşitti. “O koku” dedi. “Çekmek zorunda mıyız? Raporları okusak yetmez mi?”

Suat Selim’e dik dik baktı. “Kokulardan ve ölülerden hoşlanmıyorsan sana başka bir meslek seçmeni öneririm Selim Komiser” dedi bakışları kadar sivri bir dille.

Ev sahipleri Madam Arene ile vedalaşıp taksiye bindikten sonra Ebru, Burcu'nun elini tuttu. Burcu'nun siyah güneş gözlüklerinin altından yanağına akan gözyaşlarını parmağıyla sildi ve şoföre gidecekleri yeri söyledi.

"Hadi üzülme artık" dedi fısıltıyla. "Geri döneceğiz, söz veriyorum. Bir süre tatil yapmak ikimize de iyi gelecek."

Burcu başını pencereye dayadı ve yanından akıp giden kente baktı. "Sence ne zaman ayrılmıştır?" dedi.

Ebru parmağıyla taksiciyi işaret etti ve ona gülümsedi.

"Eğer otel görevlileri uyandırmadıysa iki gün bebekler gibi uyumuştur."

İkisi de kıkırdadı.

Günde birkaç saat yağmur, birkaç saat güneş, birkaç saat puslu havasıyla nisan ayı bitmek üzereydi. Mevsim için hâlâ soğuk sayılırdı. Ebru deri ceketinin cebine soktu ellerini. Burcu büyük atkısını yüzünün yarısını kapatacak şekilde boynuna dolamıştı. Çevre yolunun iki yanında kir ve toza gömülmüş beton binaları, bazılarında eğri duran tabelaları izlediler. Trafik yer yer duruyor, sonra akıyor, ardından yine duruyordu.

Radyoda tok sesli erkek sunucu günün haber özetlerini geçiyor, sözcüklerin son hecelerini dilini damağına bastırarak telaffuz ediyordu. Alçak tepelerin üstüne inşa edilmiş eğ-

ri apartmanların ve işyerlerinin arasından sık sık şerit değiştirerek, önüne gelen her araca korna çalan bir taksicinin sürücülüğünde bir saat kadar ilerlediler. Trafik yeniden durduğunda şoför sesli iç çekip vitesi boşa aldı.

Yan arabada saçları fönlü, süslüce bir kadın ellerini havada sallayarak yanındaki adama bir şeyler anlatıyordu. Adamın bezgin bir ifadesi vardı. Kadın başparmağını diğer parmaklarıyla birleştirip havada salladı birkaç kez. Adam sol dirseğini arabanın camına dayamış eliyle başını tutuyor, akmayan trafiği izliyordu. Kadın yanında yokmuş ve ona bağır-mıyormuş gibi hayallere dalmıştı.

Kadın bir anda oturduğu yerden adama doğru eğilip arabanın kornasına bastı. Hem adam hem de önündeki arabadaki şoför yerinde zıpladı. Önündeki araba da kornaya bastı karşılık vermek için. Adam yanındaki kadını ilk defa görüyor gibi baktı ona. Gözlerindeki şaşkınlığa karışan öfke açıkça seçilebiliyordu. Kadına bir şeyler söyledi. Kadın kollarını havaya kaldırdı, indirdi ve kendi alnına vurdu. Adam sağ eliyle kadının yakasını çekti ve onu sarstı. Kadın da adamın yüzüne bir tokat patlattı. Afallayan adam kendini toparlayınca kadını saçından yakalayıp başını torpidoya çarptı. Kadın acıyla iki elini burnuna götürdü.

Çevredeki arabaların içindeki yolcular bu gösteriye odaklanmıştı. Arkadaki bir araba kornaya bastı. Adam arkasına dönüp el hareketiyle birkaç küfür savurdu. Kadın elleri yüzünde, belki de kanayarak öne eğilmiş ağlıyordu.

Burcu yerinde huzursuzca kıpırdandı. Eli kapı koluna gitti. Ebru elini tuttu ve başını “hayır” anlamında salladı. Burcu sinirle dudaklarını ısırıldı.

“Ne insanlar var” dedi olayı zevkle izleyen taksici. “Arabada bile dövüşüyorlar.”

Ebru sağdaki camı açıp “Trafik berbat, bir sigara içmeme izin var mı?” diye sordu.

“Valla aslında cezası çok da, bu trafik ne zaman açılır bilinmez. Ben de eskiden tiryakiydim. Halden anlarım” dedi şoför.

Ebru sigarasını yakıp camdan dışarı üfledi. Burcu diğer arabada ağlamasını duyamadığı kadından gözünü alamıyordu.

“Bak şimdi de ağlıyor” dedi taksici başını sağa sola sallayarak. “Hem adamı çileden çıkart hem de sonra ağla. Sözüm meclisten dışarı ama bayanlar da az değil.”

Burcu güneş gözlüklerini çıkarıp taksicinin kalın ensesine dikkatle baktı. Adamın sivri saçlarını, büyük yamuk kafasını gözden geçirdi. Ebru Burcu’yu izliyordu. Bir duman daha çekip öksürdü.

“Yok biz de az malın gözü değiliz” dedi Burcu alçak sesle. “Erkekler çok mağdur durumda.”

Taksici uzun zamandır aradığı cümleyi duymuş gibi yerinde kıpırdandı ve aynadan Burcu’yu süzdü.

“Valla öyle hanımefendi” dedi adam boğazını temizleyerek. “Şimdi bir tutturdular kadına şiddet, kadına şiddet diye. Sesimizi yükseltmekten korkar olduk. Bir de nafaka derdi var. Bir arkadaşın karısı başkasıyla kaçtı, bunu bıraktı. Üstüne bir de dava açtı. Çatır çatır parasını aldı. Arkadaş plakasını satmak zorunda kaldı valla buna para yetiştirmek için. Hayatını kaydırды adamın, hayatını. Boynuzlaması da bonus yani.”

“Ne kötü kadınlar var” diye sürdürdü Burcu. “Hep iyi adamları baştan çıkarıp canavara dönüştürüyorlar.”

“Hah! Doğru dediniz. Benimki mesela benden izin almadan evden başını çıkaramaz. Mülâyim, çocuklarının anası, sessiz bir kadındır. Bayan dediğin uysal olmalı. Yani öylesi daha makbul. Pardon ama car car konuşursan öyle, yersin tokatı, di mi ablam?”

Burcu’nun yerinde dikildiğini gören Ebru sigarasını dışarı atıp camı aceleyle kapattı.

“Size cezası neyse versek bizi güvenlik şeridinden havali-

manına ulaştırır mısınız? Uçağı kaçıracamız diye endişe ediyoruz” dedi Ebru, Burcu’nun omuzuna elini koyarak.

“Yok abla” dedi kalın enseli. “Burada kontrol çok. Ehliyetimi bile elimden alırlar. Yapamayız onu. Ama bu bölge hep sıkışık, az kaldı zaten basar gideriz.”

Burcu sessizlik içinde adamın aynadan yüzünün yarısını ve ensesini izledi.

“Bak mesela bayanlar trafiğı de mahvediyor” diye sürdürdü taksici iştahla. “Ne zaman bir kaza olsa mutlaka bayan çıkar. Yani kendisi yapmasa bile erkek şoförleri şaşırtmış, kazaya neden olmuştur. Araştırmalar öyle diyor.”

“Hangi araştırmaymış bu?” diye sordu Burcu dişlerinin arasından.

“Adı aklımda değil. Duraktaki arkadaşlardan biri söyleydi. Doğru ama vallahi doğru.”

Ebru Burcu’yla göz teması yakalamak için elini tutup hafifçe sıktı. Burcu Ebru’ya bakmadı. Atkısının altındaki eli sinirle oynadı Burcu’nun. Sonra kumaşın altında parlak sivri bir şey görüldü. Ebru Burcu’nun çakı tutan elini tuttu, sonra da çenesini kendine doğru çevirdi.

“Hayır canım” dedi sadece dudaklarını oynatarak.

Motor sesleri kornalara karışırken “Hah” dedi taksici. “Açıldı yol. Sizi yetiştireceğim.”

Taksici gaza basarken Burcu sivri aleti yerine soktu, elini cama dayayıp yan arabada gözyaşları içindeki kadına belirsiz bir selam yolladı.

Suat otopsi masasının yanında dikilmiş, hekimin cesedin boğazını incelemesini izliyordu. Eldivenli parmaklarını parçalanmış boğazın kenarlarında ve içinde gezdirdi. Sonra maskesinin ardından yanındaki mavi önlüklü genç otopsi teknikerine Suat'ın anlamadığı tıbbi bazı talimatlar verdi. Suat cesedin kelek bir karpuz gibi açılmış boğazından gözünü alamıyordu. Vücudundaki bütün kan akıp gittiği ve deniz suyuyla biraz şiştiği için kurbanın boğazı morumsu bir beyazlığa bürünmüştü.

Suat özel izinle girdikleri otopsi salonunun bir köşesine çekilmiş rengi atık Selim'e göz ucuyla baktı. Kafasında dolaşan onlarca sorunun birinden başlamak, metal masada yatanın aynı katilin kurbanı olup olmadığını bir an önce öğrenmek istiyordu.

“Doktor bey” dedi davetsiz bir misafir gibi sıkılarak. “Cesedin boğazındaki yaralar hakkında” dedi duraklayarak “bizi biraz aydınlayabilir misiniz?”

Doktor Nihat kaşlarını çattı ve kesici bir aleti hazırlamakta olan teknikere durmasını işaret etti.

“Anladığım kadarıyla amatör bir tıp hayranı var karşımda” dedi Doktor Nihat hırıltılı bir gülüşle. “Engin meraklı olduğunu söylemişti.”

Suat bunu bir övgü mü yoksa bir eleştiri mi olarak almalıydı, emin değildi. Doktor Nihat işaretparmağının ucunu boğazda-

ki yaralara uzatıp “Kesme sonrası fleksör kaslar toparlanmış ve dokular kıvrılmış. Yara kenarlarından keskin bir aletle soldan sağa doğru kesildiği anlaşıyor. Yalnız...” dedi gözlerini kısarak.

“Yalnız?” dedi Suat adamın lafını tek nefeste yutar gibi.

“Daha ölümcül kısımlar var boğazda. Eğer atardamarı doğrudan kesseydi de öldürürdü, boydan boya bu kadar büyük bir yara açmak zorunda değildi.”

“Yani daha uzun sürdü şahsın ölmesi?”

“Daha çok acı çektiği kesin. Az bir yarayla da halledebilirdi.”

Suat arada elindeki kolonyalı mendili koklayan Selim’e baktı. Onu yanına çağırmayı düşündüyse de vazgeçti.

“Peki başka bir şey var mı? Cesedin vücudundaki diğer yaralar?” dedi Suat hevesle.

“Deniz suyuyla biraz yıkanmış ama, adam kendi kanında uzun süre oturmuş gibi. Dizlerine bakarsan kan izlerini görebilirsin. Dizleri ve ayakları kana bulanmış. Elleri ve ayakları da bağılymış. Bu kesikler plastik kelepçe ile gerçekleşmiş. Tabii laboratuvar testleri bize daha kesin sonuç verir.”

“Yani dizlerinin üstünde elleri arkadan bağılyken boğazı kesilmiş” dedi Suat.

“Öyle görünüyor” dedi Doktor Nihat. “Birkaç haftaya raporu alınca okursunuz. İzin verirsiniz, otopsiye artık başlamamız gerekiyor” diye ekledi.

“Daha kesmemiz gereken çok ceset var” dedi Doktor Nihat bulduğu kurbağayı ameliyat etmeye hazırlanan bir çocuk gibi.

Engin’in dikkati ve yeteneğine büyük saygı duyduğu Adli Tıp’ın meşhur Doktor Nihat’ı buydu demek. Kadri Özer bir keresinde ona, Doktor Nihat’ın otopsisine girmenin tüm akademi yıllarından daha öğretici olduğunu söylemişti.

Tekniker elektrikli kesici aleti cesedin kafatasına değdirerek alınından başlayan bir daire çizdi. Az sonra ölü bir insan beyni göreceği için Suat’ın kalp atışları hızlandı.

“Neden önce kafatası kesiliyor?” dedi Suat küçük bir kız gibi.

“Beyinde hasar var mı, kanama olmuş mu diye bakıyoruz” dedi Doktor Nihat teknikerin elini dikkatle izleyerek. “Ölüm nedenini anlamak için ilk adım.”

“Tamam. Şimdi de beyni çıkar evladım” dedi genç tekniker bakmadan.

Tekniker gözlerini hafifçe kısarak iki eliyle gri kıvrımlı et yığınının çıkardı ve metal bir tepsie yerleştirdi.

“Sırada göğüs var” dedi Doktor Nihat bir yemek programı sunucusu edasıyla.

Suat’ın yanakları yanıyor, çok az kişinin tanık olacağı bir sahnede bulunmaktan tuhaf bir gurur duyuyordu. Tekniker bahçe makasına benzeyen bir aleti cesede yaklaştırdı. Selim’den boğuk bir öğürtü çıktı.

“Ne o Selim Komiser” dedi Doktor Nihat arkasına dönmeden. “Şu kadarcık kız kadar mideniz yok mu?”

Suat “şu kadarcık kız” lafına içerledi ama bozuntuya vermedi. Doktor Nihat’la iyi geçinmenin işine yarayacağını biliyordu.

“Öğlen yağlı yemişim” dedi Selim kül rengi bir suratla. “Yoksa kaburga manzarasını çok severim.”

Doktor Nihat ses çıkarmadan omuzları sarsılarak güldü ve Suat’a göz kırptı. “Selim Komiser” dedi. “Çok esprili biri.”

Suat şimdi büyükbaş hayvan gibi önünde serilen, göğüs-kafesi açık, kalp ve akciğerleri çıkarılmış et yığınınına bakıyordu. Morumsu beyazlığıyla kabuk gibi kalan bu adam kimdi ve neden öldürülmüştü? Gözünün önünde yavaş yavaş parçalara ayrılan kadavra onda iğrenme değil acıma duygusu yaratıyordu.

“Şimdi sırada karın var” dedi Doktor Nihat genç öğrencilerine ders verir gibi.

“Kes evladım, karnı kes, mideyi çıkar.”

Selim’in olduğu yerden ses gelince arkasına baktı Suat. Salonun kapısının ardında Selim’in iri vücudunun kaybolduğunu gördü.

“İnsan vücudu tam bir makine gibi” dedi Suat cesedin karnı kesilirken kendi karnına hafifçe dokunarak.

“Evet Suat Komiser” dedi Doktor Nihat. “Aynı bir makine gibi. Gördüğün gibi parçalara ayırıp sorunun nerede olduğunu öğrenmek mümkün. Tek fark, yeniden birleştirip çalıştıramıyorsun.”

Sonra da hırıltılı kahkahasıyla güldü. O ana kadar hep ciddiyetini koruyan tekniker de güldü Doktor’un bu şakasına. Suat metal masada artık insana hiç benzemeyen et ve kemik kalıntılarına baktı. İsimsiz bu yığın, katiliyle ilgili sırları açık edebilecek miydi? İçinde buldukları torbada ne giysisi ne de adamın kimliğini bulmaya yardım edecek bir ipucu vardı. Kayıp listelerine bakmaları, ya da birisinin kayıp akrabasını polise gelerek aramasını beklemek günlerini alırdı.

Diğer cinayetlerle olan tek bağı boğazının kesilmiş olmasıydı. Ayrıca bu sefer çiçek falan da yoktu. Belki de Selim haklıydı. Katilin bir mesaj derdi yoktu. Kendisi romantize ediyor olabilir miydi bu davayı?

“Senin şerefine işkembeyi de ben keseyim” dedi Doktor Nihat elindeki kesici aleti havada törenle sallayarak.

Doktor Nihat’ın maske ve bone arasına sıkışmış parlayan gözlerine baktı Suat. Doktor metal bir yüzeyde mideyi kesti ve homurdandı.

“Bu nedir?” dedi kendi kendine.

Suat kendini tutamayarak doktorun yanına geldi. Elinde ufak bir sapı olan bir şey tutuyordu. Yeşilimsiydi. Doktor Nihat bir parmak boyundaki sapı tuttu ve çevirdi.

“Bu bir çiçek değil mi?” dedi Suat’a bakarak. “Adam ölmenden önce çiçek mi yemiş?”

“Diş izleri de yok. Sanki birisi boğazından aşağı zorla ittiymiş, yutturmuş” diye sürdürdü.

Suat’ın bir anda gözleri parladı. “Doktor bey” dedi sesi midesinden gelir gibi kısık. “Bunun beyaz bir kasımpatı olup olmadığını ne zaman öğrenebiliriz?”

Otel odasının penceresini açınca içeriye deniz kokusu doldu. Ebru cebinden sigara paketini çıkardı ve bir dal çekip yaktı.

“Sana demiştim İstanbul’dan çok uzak kalmayacağız diye” dedi yataklardan birine uzanan Burcu’ya.

“Evet. Beni bile kandırdın. Havalimanına gitmek, yemek yedikten sonra çıkmak fena fikir değildi.”

“Kameralar iki kadının iç hatlara gittiğini, Adana’ya giden uçağın kapısında bir süre beklediklerini sonra kuyruğa girdiklerini görecek.”

“Ama sonra yurtdışı gelişlerden çıktık. Onu da görmeyecekler mi?”

“Evet. Görecekler ama çok sonra. Birilerinin bütün kayıtları incelemesi ve karşılaştırması gerekiyor. Sence o kadar vakti var mı polisin?”

“Bilmem” dedi Burcu omuz silkerek. “İşin güvenlik ve lojistik tarafıyla sen ilgileniyorsun. Ben de icra ve infaz tarafıyla.”

“Bir süre icraatımıza ara verelim canım. Dinlenmek ikimize de iyi gelecek.”

Burcu üstündeki pardösüyü çıkardı, boynunu saran atkıyı gevşeterek yatağa uzandı.

“Haklısın. Bana da iyi gelecek dinlenmek. Nereden buldun bu oteli?”

“Bir gezi yazısında görmüştüm. Trakya’yı hep merak etmişimdir. İstersen tarihi yerlerini de gezeriz.”

Burcu pencereden gelen deniz sesini dinleyerek gözlerini kapadı. Yıllar önce gittiği yazlık evi anımsadı. Eve girdiğinde duyduğu deniz, tuz ve rutubet kokusunu. Çarşafın üstündeki nem, mevsim dönüşüyle duyduğu üşüme. Elini tutup ona “Artık güvendesin” demişti. Lekeli buruşuk elini hissetmek rahatlatmıştı onu. Şefkatle bakıp başını okşamıştı. “İstedığın kadar kalabilirsin burada. Burası artık senin evin.” Bir tek o umursamıştı. Anlattıklarının hayal olmadığına bir tek o inanmıştı. Onu başka bir dünyaya götürmesi için önündeki kâğıda karmaşık yazılar yazıp hapa boğmamıştı onu. Bir gece nöbetinde anlaşılmıştı her şey. O nöbette onun sayesinde nefes almıştı.

Atkısına daha sıkı sarındı, “Ne kadar kalırız sence burada?” dedi.

Ebru yatağın ucuna oturdu, ona baktı. “Ne kadar istersen kalırız. Hoşuna gitti mi?”

Burcu gözleri kapalı başını salladı. “Büyük olasılıkla uyanmıştır” dedi.

“Kendine gelmiş olsa bile bankadaki hesaplarının boşaltıldığını anlaması biraz daha zaman alır. Ayrıca yatağın yanına bıraktığımız fotoğraflar da bir süre susturur onu” dedi Ebru.

Burcu gülümsedi. “Evet. Bazıları çıplakken daha güzeldir. Bu herif çıplakken daha da çirkin. Bacakları ve kolları vücuduna göre ne kadar ince fark ettin mi? Patatese kibrit çöpü takmışsın gibi.”

“Ama sen güzelsin” diye ekledi Ebru yerinden kalkarak. Sönmekte olan sigarasını pervazda söndürüp pencereyi kapadı.

“Fotoğrafları sırf senin çıplak vücudun için yıllarca saklayabilir. Rezalet çıkacak diye polise gitmez bence. Ama belli de olmaz.”

“Çekmeden önce yüzüme peçe takma fikri iyiydi” dedi Burcu pencerenin önünde denizi izleyen Ebru’ya bakarak.

Ebru diğ er yatağı a yürüdü, oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı.

“İyi iş çıkardık değıl mi? Sana söylemiştim kolayca bitiririz diye.”

“Hı, hı. Evet. Tahmin ettiğıimden kolay oldu. Peki paralar nerede şimdi?”

“Aktardığıım hesabı hemen kapadım. Eski ismimle tutmak istemiyorum. O isim arada bir hesap açıyor sonra ortadan kayboluyor. Polisin farklı isimlerle tüm banka hesaplarımızı bulmasına imkân yok.”

“Farklı isimler, farklı kadınlar... Ne çok kişi olduk değıl mi?”

Ebru ona sevgiyle baktı. “Bir gün sadece kendimiz oluruz canım” dedi gülümseyerek. “şimdilik Ebru ve Burcu’yuz.”

Sonra botlarını ve deri ceketini çıkarmadan sırtüstü yatağı a uzandı.

“Neyse ki şu dünyada tek tük de olsa iyi insanlar var.da hayattayız” dedi gözlerini kaparken.

Burcu denizden tavana yansıyan ışığıın dalgalı oyunlarını izledi bir süre. Güneş yoğıun yağımurlardan sonra nihayet yeryüzünü ısıtmaya karar vermişti. Güneş vardı, deniz az ötedeydi, Ebru yanındaydı, az da olsa iyi insanlar yaşıyordu. Ebru’nun ince bedenini, uyurken başını geriye atışını, ellerini ruhani bir lider gibi göğsünde kavuşturmasını inceledi. Boğazından aşağı doğıru bir sıcaklık aktı. İyiydiler. Birlikte çok iyiydiler. Onları ne durduracak ne de ayıracak bir g   vardı. Denizden gelen serin tuzlu koku göğsündeki ılıklığı  karışırken uykuya daldı.

Yüzüne çarpan buharı eliyle kovalamaya çalıştı. Kaygan zeminde ayaklarını görmeden ilerledi biraz. Sonra durdu. Sonra yeniden adım attı. Sesler duvarlarda yankılandı, yere düştü. Birileri gülüyordu. Nefes almak için ağzını açtı. Sıcak hücrelerine işlemiş, derisini yağlı bir örtü gibi sarmıştı. Biri ismini çağırırdı. “Buradayım, gel” dedi ona. “Bu tarafa.” O tarafın neresi olduğunu anlamaya çalıştı. Hamamın mermer duvarlarında su sesi, fısıltılara karışıyordu. Yeni yürümeyi çözmüş gibi yürüdü seslere doğru. Buharın ardında bir karaltı gördü. Titreyen, inip kalkan bir karaltı. Bir iki adım daha. Yüzü ne kadar gençti, kolları, bacakları, bedeni incecik. Ufak tefek. Gülümseyerek elini uzattı ona “Gel, yıkayayım seni. Sonra da sırtını keselerim.” Eli tuttu. Çeşmenin önünde duran ahşap tabureye oturdu. Hamamın diğer ucundan bir ağlama sesi geldi. Ya da kahkaha. Buharın içinde sallanan gölgeler. Peştamalı göğsünün üstünden tutturmuş, başından aşağıya yavaşça su döken kadına baktı. Ağzını büzmüş yaptığı işe odaklanmıştı. Gözleri koyuydu, gerçek rengini göremiyordu. Kadının onu çok iyi tanıdığını hissediyordu. O ise emin değildi.

“Şunu çıkaralım” dedi yumuşak sesle. “Daha iyi yıkarım seni.”

Kendi peştamalını sıkı sıkı tuttu. Onun önünde çıplak kalmak istemiyordu. “Yok” dedi. “Ben kendim yaparım.”

Karşısındaki gülümsedi ona. “Daha çok küçüksün sen, yıkanamazsın” dedi. “Yanarsın.”

Oysa kadınla aynı yaşta görünüyorlardı. Havlusuna sarınıp bekledi. Onu ilgiyle süzen gözlere baktı. Koyu parlak gözlere. “Bak ben de çıkaracağım. Utanılacak bir şey yok. Hepimiz kadınız.”

Sonra göğsünde tutturduğu düğümcüğü çözdü ve ağır ağır kumaşı ayırdı. Başka bir kadını çıplak görmemişti daha önce. Cesetler hariç. Onlar kadın sayılmazdı. İşinin parçası nesnelerdi sonuçta. Dolgun, dik memelere baktı. Bacaklarının arasında kaybolan küçük siyah üçgene hızlı bir bakış atıp başını yana çevirdi.

“Annenden utanmana gerek yok yavrum” dedi kadın. “Senin de göğüslerin büyüyecek, oranda tüyler çıkacak. Kadın olacaksın.”

Peştamalına daha sıkı tutundu, başını salladı. “Kalsın” dedi. “Örtüyle yıka beni. Utanıyorum.” Çıplak kadın ona doğru yürüdü. Üstünden nefis bir karanfil kokusu yayıldı. Bir hayalet gibi omuzlarına çöktü ve örtüyü çekmeye başladı. Sırtı, açıkta kalmıştı. “Ayağa kalk” dedi kadın. “Güzelliğini göreyim.” Ona direnemeyeceğini anladı. Güzel olduğunu kimse söylememişti. Gösterilecek bir tarafı olmadığına, güzelliğin onu bulmayacağına inanıyordu. Ayağa kalktı, peştamal yere düştü. Karşısındaki kadın gözlerini apış arasına indirdi ve elini hızla ağzına götürdü.

“Sen” dedi dehşet içinde. “Sen kadın değilsin!”

Annesi olduğunu söyleyen kadının sevgisinin gözlerinde kayboluşunu seyretti. Telaşla ona doğru uzandı.

“Hayır anne. Kızım ben... Kadınım bak.”

Panik içinde gözlerini aşağı indirdi. Sonra oradaki siyahlığı gördü. Bacaklarının arasından ileriye doğru bir metal uzuyordu. Sıcak ve kokulu bir metal. Kalın namlusu annesine çevrilmişti. Cinsel organının yerinde kapkara bir tabanca vardı.

“Bu” dedi, “benim değil. Yemin ederim.”

Eliyle sert metali çıkarmaya çalıştı. Bir gürültü koptu o anda. Kulakları sağır eden, duvarlara çarpan, çığlıklara dönüşen bir gürültü. Buhar açıldı. Annesinin eli kanlı karnının üstünde, yerde yattığını gördü. Kara silahının ucundan duman tütüyordu...

Kendi çılgınlığına uyandı. Kalbi göğüs kafesinin içinde davul gibi çalıyordu. Dedesinin eski odasında tülün arasından seçilen ayva ağacının dallarını görünce nerede olduğunu anlayabildi. Yerinde doğruldu ve ayaklarını yatağın kenarından yere uzattı. Islak saçları yüzüne düştü.

“Yine aynı kâbus” diye mırıldandı. Aslında aynısı sayılmazdı. Çıplak kadınların ona vücutlarını gösterdikleri benzer kâbuslar. Kadın olamamakla suçlandığı, sonunda birilerinin canına kıydığı karabasanlar. Yatağın başucundaki küçük sehpa da duran çerçeveyi gördü. Babaannesinin genç yüzü ve kucağında beyaz giysiler içindeki bir bebek, kameraya gülümsüyorlar. Saçını topuz yapmış babaannesi bebeğin küçük bedenine ellerini beceriyle sarmış, bebek gıdıklanmış gibi ağzı hafif açık bir gülücük atmıştı. Uzanıp babasının bebekliğine dokundu. Hiç anımsamıyordu anne ve babasını. Öldüklerinde 2-3 yaşlarındaydı. Osman dedesi ve hüzünlü babaannesi dışında ebeveyni olmamıştı. Babaannesi güzel kadındı, asil kadındı. Böyle anlatırdı dedesi. “Benim gibi bir adam için çok fazlaydı” derdi. Küçük aklı o zaman dedesinin ne demek istediğini anlamazdı. Üzüntüsü yürüyüşüne bile geçmiş babaannesinin, dedesinden daha yaşlı olduğunu düşündürürdü “fazla” kelimesi.

Babaannesi öldüğünde 7-8 yaşlarındaydı. Onu tam olarak tanıyacak kadar vakti olmamıştı. Dedesinin ölümlerden konuşmak istememesini sessiz bir anlaşma yapmış gibi kabul etmişti. Hüznü derinlere itmeyi, günün ufak dertlerine ve bir-

birlerine sarılmayı tercih ettiler. Kendi çok ender sordu, dedesi çok ender anlattı.

Yatağın pamuklu mavi örtüsünde elini gezdirdi. Burnuna eski kumaşın rutubetli sabun kokusu çalındı. Derin rüyasız uykulara dalmayı ve günlerce uyanmamayı arzuladı. Kafasında beliren kesik boğazlar, kurumuş kadavralar, Doktor Nihat'ın hırıltılı gülüşü ve Selim'in sapsarı yüzünü silmek ister gibi ellerini gözlerine bastırdı. Uyku değil, gerilimdi bedeninde yayılan. Karnında bir yerlerde katı bir yumruya dönüşmüş habis bir şeyler salıyordu bu gerilimi, biliyordu.

O sırada bacaklarının arasında ıslak bir sıcaklık hissetti ve telaşla yataktan fırladı. Vücudunun onun kontrolü dışında olması sinirini bozuyordu. Onun hiç söz hakkı olmaması, o istemese de aynı döngünün yaşanması öfkeliyordu onu. Oysa aylardır kan gelmemiştir. Kim bilir bu söz geçirme oyununda ustalaşıyordu belki de. Emin olmak için hızla odadan çıktı ve merdiven altındaki tuvalete kapattı kendini. Tuvalet kâğıdını bacaklarının arasına sürdü. Sarımtırak bir beyazlık ıslattı kâğıdı.

Rüyası geldi aklına. Çıplak annesinin dehşet içinde geri çekilmesi. "Sen kadın değilsin" demesi.

Marketin arada sırada kullandığı bodrum katı spot lambalarının çığ ışığı altında parlıyordu. Bir gün önce fırının önüne çekilen polis bantları şimdi marketin önüne uzanıyor, halkanın giderek genişlemesi esnafı tedirgin ediyordu. Selim çömelmiş, Engin'in gösterdiği noktaya dikkatle bakıyordu.

“Burada taşların arasında birikmiş kan birikintileri var. Deniz suyuna karışmış ama seçilebiliyor.”

Selim başını salladı ve ıslak zemine eldivenli elini hafifçe sürdü.

“Bodrum katını rutubet nedeniyle pek kullanmadıklarını söyledi market sahibi. Bayağı da geniş alanmış. Baksana arkada iki oda daha var. Burayı iyice incelemek lazım.”

Engin başıyla onayladı.

“Yerde bir sürü ayak izi var. Duvar çatlaklarından arada içeriye deniz suyu sızıyor ve bu izlerin bazıları silik. Ama elimizden geleni yapacağız tabii.”

“Suat yok mu bugün?” dedi Engin boğazını temizleyerek.

Selim ayağa kalkıp Engin'e baktı. Ondan bir baş uzundu. Hafifçe gözlerini kıstı.

“Suat Komiser'in velisi değilim. Neden? Özel bir işiniz mi vardı?”

Engin Selim'in kavgaya hazır ifadesinden rahatsız olmuş gibi başını yeniden yere eğdi.

“Ne özel işimiz olacak? Bir sürü soru yollamış bana gece. Onları konuşacaktık.”

Selim tam ağzını açacakken merdivenlerde Suat göründü. Yüzü solgundu. Gözleri uyku görmemiş gibi çakmak çakmak parlıyordu. Engin Suat’ı görmekten memnun olduğunu saklamadan ona doğru yürüdü.

“Merhaba Suat. Galiba teorinde haklısın.”

Suat bir Engin’e bir Selim’e baktı. Sonra da yerde işaretlenmiş minik gölete.

“Aynı katil mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Market sahibi bodrumu kullanmıyormuş. Bu sabah su kesintisi yaşanınca borulardan birinin patladığını sanıp aşağı inmiş. Ayağı suya değince yine deniz suyu doldu diye feneri buraya tutmuş. Sonra da minik bir kan gölüyle karşılaşmış.”

“Biz fırıncı çırağının ihbarından sonra çevre esnafı sorguya çekmiştik. Market sahibiyle konuşulmamış mı? Nasıl girmiş buraya?”

“Market sahibi arada sırada serserilerin dükkânın yanındaki metal kapının kilidini kırıp arkadan kayalıklara çıktıklarını söylüyor. O da kilit almaktan bıkınca açık bırakıyormuş kapıyı. Dükkânın da kepenkleri olduğu için pek takmıyormuş adam. Bodrum katına da nadiren iniyormuş.”

“İsterseniz sizi de cinayet büroya alalım Engin Ağabey. Maşallah pek dikkatli ve ilgilisin” dedi Selim alaycı.

Engin Selim’e aldırmadan Suat’la konuşmayı sürdürdü.

“Ha bu arada sorularını aldım. Ne zaman istersen yanıtlarım” diye ekledi ve merdivene yöneldi.

“Engin’e laf sokuşturman işimizi kolaylaştırmaz, aksine zorlaştırır. Zaten eksik eleman çalışıyoruz” dedi Suat, Engin yanlarından uzaklaşınca.

Selim Suat’ın kurumuş dudaklarını süzdü.

“Ne o? Hastasın galiba bugün. Beni azarlamaya pek hevesli görünmüyorsun.”

Suat iç çektikten sonra merdivene yöneldi. Dişlerinin arasından “merkep herif” dedi hırsla.

“Şu market sahibiyile bir de ben konuşacağım. Geliyor musun? Sen ölülerdense canlılarla daha iyi iletişim kuruyorsun anladık” dedi öfkeli. Selim surat asarak başını salladı ve Suat’ın ardından seğırtti.

Bodrumun kapısı dükkânın dışında, arkada avlu denemeyecek kadar ufak bir boşluğa açılıyordu. Boş kutuların ve çöp bidonlarının yanından geçip ön tarafa vardılar. Puslu hava yerini ince bir yağmura bırakmıştı. Dükkânın yarı açık kepenginden eğilerek geçip içeri girdiler. Ortada iki raf ve solda bir tezgâh vardı. Raflarda temizlik ürünleri, abur cubur, kuru yiyecekler, bebek ürünleri, içecekler ve tezgâhın ardına dizilmiş alkol şişeleri orta büyüklükteki marketi olduğundan daha kalabalık gösteriyordu. Market sahibini arkadaki küçük odadaki masada başı elleri arasında otururken buldular. Adam onları görünce ayağa kalktı.

“Amirim” dedi sesi titreyerek, “geldiğinizi duymadım. Buyurun şöyle oturun. Kusura bakmayın dağınık biraz.”

Selim ona eliyle oturmasını işaret etti. Adam nazlanmadan yerine oturdu. Suat, Selim’e bir bakış attıktan sonra söze girdi.

“Talat Bey, memurlara kanı bu sabah gördüğünüzü söylemişsiniz. Doğru mu?”

“Evet. Yani kısmen doğru.”

“Ne demek kısmen doğru? Ne zaman gördünüz kanı ve plastik kelepçeleri?”

Adam elleriyle yüzünü kapadı ve hafifçe omuzları sarsıldı.

“Aslında dün gece gördüm. Ama bekledim. Belki döner diye. Belki bir kazadır diye.”

Selim Suat’a bir bakış attıktan sonra masaya yaklaştı.

“Bak Talat Efendi” dedi bir elini masaya koyarak. “Bize ya her şeyi olduğu gibi anlatırsın ya da seni adam öldürmekten içeri tıklarız. Duymadın mı? Boğazı boydan boya kesilmiş.”

Selim adamı iyice korkutmak için son cümleyi söylemişti ama adamın ince bir sesle ağlamaya başlayacağını tahmin etmiyordu.

“Valla korktum amirim. Çok korktum. Haberleri de görünce... İşte öyle boğaz kesen, çuk kesen katiller falan. Konuramadım. Benim yeğen iki gündür ortada yok. Arada kaybolurdu ama gelirdi.”

“Kim senin yeğen? Adı nedir?” dedi Selim elini masadan çekmeden.

“Refik. Refik Yurter. Merhum ablamın oğlu. Başı biraz beladaydı, yanıma gel İstanbul’a dedim. O da atladı geldi Tarsus’tan.”

“Nasıl beladaydı?” diye atıldı Selim. Suat Selim’i sakinleştirmek için koluna dokundu hafifçe.

“Bana kumpas kurdular dayı deyip duruyordu. Bir plaka meselesi sanırım. Dolmuşçuluk yapıyordu.”

“Yeğeninizi en son ne zaman gördünüz?” dedi Suat.

Adam başını kaldırdı ve düşündü.

“Sanırım iki gece önce. Dayı ben biraz dükkânda takılacağım. İstersen açık tutarım, para da kazanırız demişti. Ben de ona sakın alkol satma, başımızı belaya sokma dedim. O da buraya geldi. Sonra da sabah geldiğimde her şey kapalıydı. Sanki hiç açmamıştı dükkânı. Sonra da fırıncının önünde, sahilde ceset bulundu. Hiç kondurmadım bile.”

“Morga gelip cesedi teşhis etmeniz gerekecek” dedi Suat.

Adam başını salladı.

“Daha önce bodrumu kullandığı olmuş muydu Refik’in?”

“Hayır. Yani bilmem. Anahtarı onda vardı sanırım. Pek inmezdim oraya. Denizin altına batıyor zaten. Eskiden güzel iki katlı bir binaymış burası. Bodrum katı deniz sevi-

yesindeymiş. Sonra batmış yerin altına. Büyüktür aşağı-sı bayağı.”

“Yeğeninle aranda bir husumet var mıydı? Anlaşamadığınız konular? Para? Kadın?” dedi Selim.

Adam oturduğu yerde kıpırdandı. “Olur mu öyle şey amirim? Ne olacak ki? Geçinip gidiyorduk işte. Biraz sert mizaçlıydı ama kötü çocuk değildi.”

“Bize Refik’in kimlik bilgileri lazım. Ayrıca evinizde de tüm eşyalarını incelememiz gerekiyor. Sizi bir memurla eve göndereceğiz şimdi. Tamam mı Talat Bey?” dedi Suat sakince.

Adam ayağa kalktı “Tabii” dedi. Ama olduğu yerde kaldı. Bir şey söylemek istiyor ama ağzını açamıyordu. Selim adamı teşvik etmek için kolundan tuttu.

“Bir şey var” dedi Talat. “Tüm bunlarla ilgisi var mı bilmiyorum.”

“Evet” dedi Suat.

“Refik’in çalıştığı son günlerde marketin hesapları eksik çıkıyordu. Önce kondurmadım ama sonra ağzını yokladım. Bana sert çıktı. Hırsızlıkla mı suçluyorsun beni, istemezsen defolup giderim, dedi. Acaba yasadışı işlere mi bulaştı, şantaj mı yapıyordu ona diye düşündüm.”

Suat ile Selim birbirlerine kısa bir bakış attılar. Adam ürkek gözlerle iki polisi inceledi. Selim kuşkulu bakışlarını Talat’a çevirdi. Marketin günlük kazancını, para yüzünden kavgaları ve çok daha azına işlenen cinayetleri düşündü.

“Haydi gidelim Talat Bey” dedi büyük eliyle adamın koluna girerken. “Uzun uzun anlat bize yeğenini.”

Otelin camekânla kapatılmış terasının manzarası gri bir deniz ve boş bir sahilden ibaretti. Arada sırada mutfağa girip çıkan yaşlı bir garson dışında yalnızdılar. Cam kenarındaki masada bir çay bardağı, bir sigara paketi, kül tablası, çakmak, telefon ve oda anahtarı vardı. Ebru'nun işaretparmağı çakmağı arada çeviriyor, sonra yine eski pozisyonuna getiriyordu. Burcu çakmağın dönüşünü izlerken tepelerindeki cama vuran yağmurun sesini dinliyordu. Çakıllı sahilde büyük sarı bir köpeğin hızla koştuğunu fark edince dikkatini hayvana verdi. Orta yaşlı ince bir adam kıyıda yürüyor, köpeğinin bir ona bir de ters yöne koşmasına aldırmadan ufka bakıyordu. Ebru paketten bir sigara çıkartarak yaktı. İlk dumanı salarken Burcu'nun baktığı yöne çevirdi başını.

“Köpekler insanın en iyi dostu diyorlar. Doğru mu acaba?” dedi Burcu uykulu bir sesle. Dirsekleri masaya dayalı avuçlarıyla çenesini destekliyordu.

“Bilmem” dedi Ebru kısık bir sesle. “Hiç köpeğim olmadı. Filmlerde gördüğüm kadarıyla öyle sanki.”

Köpek sahilde bir noktaya sabitlenmiş, hevesle bir şeyi kokluyordu. Sahibi yağın yağmura aldırmadan denizi izlemekle meşguldü. Ufuk çizgisindeki sarımtırak ışığa bakıyor gibiydi.

“Benim hiçbir şeyim olmadı” dedi Burcu. Bunu “Bugün çarşamba” der gibi dümdüz bir tonda söylemişti. “Belki de en

iyisi bu” diye ekledi. “Hiçbir şeyin yoksa kaybedecek bir şeyin de olmaz.”

Ebru köpekli adamdan başını Burcu’ya çevirdi. “Ya ben?” diye sordu ona. “Ben varım ya.”

Burcu da ona baktı.

“Elbette sen varsın. Sen benim her şeyimsin. Çocukken demek istemiştım. Bir oyuncak, bir elbise ne bileyim bir çöp...”

Ebru başını salladı ve sigarasını dudaklarına götürdü.

“Benim de öyle. Yani liseye kadar en azından. O yıllarda Babür Hoca bana kitap hediye ederdi. Bana ait ilk şey kitap oldu.”

“Hmm. Hatırlıyor musun? Bir kadın gelmişti bir keresinde hepimize yaş maş demeden aynı bez bebekten vermişti. Kadın kalana kadar bebeklerle oynamamıza izin vermişlerdi, sonra da toplamışlardı hepsini. Küçüklerden bir kız vermeyeceğim diye ortalığı yıkınca onu iki gün tecritte tutmuşlardı.”

Ebru ağzından son dumanını salarken sigarasını kül tablasında ezerek öldürdü.

“Kaşık Ali’yi hatırlıyor musun?” dedi birden. “Hani yemekhanedeki çay kaşıklarını yutan sonra da sıçan çocuğu?”

Burcu yavaşça kıkırdadı. “Müdür neden kaşıkların sürekli kaybolduğunu anlamadığı için geceleri bekçi dikmişti mutfığa. Yine de engel olamadılar Kaşık Ali’ye.”

“Neden yutuyordu çay kaşıklarını? Yani satamaz da, kullanamaz da.”

“Bilmiyorum” dedi Ebru gülümseyerek. “Bir çeşit isyan belki. Dikkat çekme. Yapabileceğini ispatlama. Bir iddia ile başlamamış mıydı?”

“Evet. Büyük çocuklardan biri ona para teklif etmişti sanırım. Bunu yut, şunu yut diyordu. Önce kâğıt, taş, silgi falan derken kaşığa gelmişti sıra.”

“Bir keresinde bana bağımlısı olduğunu söylemişti. Boğazımdan geçerken hoşuma gidiyor demişti.”

İkisi de güldü. Mutfak kapısı açılıp yaşlı garson salona girdi ve masalarına yaklaştı. “Bir isteğiniz var mı hanımlar?” diye sordu boş çay bardağını alırken. Garsonun kirli beyaz gömleği, yağlı siyah pantolonu ve eskimiş ayakkabılarında hızlıca göz gezdirdi Ebru. Sonra başını “Hayır” anlamında salladı. Burcu ağacın arkasında kaybolan adamın köpeğinin koşturmasını izliyordu.

“Çıkınca onu delik deşik etmişler” dedi fısıltıya yakın bir sesle. “Karnından son yuttuğu kaşıklar dışarı fırlamış. Bağışaklar ve kaşıklar” diye ekledi Burcu.

“Bu sefer başka şeyler de bulunmuş. Kuyumcуда yuttuğu yüzük, bilezik vs... Uzunca bir süre ziynet yutarak geçinmiş.”

Ebru iç çekerken sigara paketinden bir dal daha çıkardı. Yakarken gözünü Burcu’dan ayırmıyordu. Boynuna sıkı sıkı sardığı grili pembeli atkısı ağzına kadar yükselmiş yüzünün yarısını saklamıştı.

“Yeşil gözleri vardı” diye sürdürdü Burcu. “Kocaman, yeşil gözler. Bana ben bir yanlışlık sonucu buradayım. Hata yaptılar. İsim karışıklığı giderilince ben de gideceğim derdi. Yıllarca bunu söyledi.”

Ebru başı öne eğik, çakmağı çevirmeye girişti. Yağmur iyice hızlanmıştı. Burcu iki eliyle atkısını çekti.

“Biz de öyle sanmıştık değil mi? Yanlışlık sonucu istenmediğimizi düşünmüştük. Yoksa anan baban dünyada en çok seni sevmeliydi, en değerli sen olmalıydın. Ama öyle değil işte. Dünya öyle değil.”

Ebru dumanı salarken başını salladı hafifçe. “En azından senin annen hayattaydı. Ben gerçek soyadımı bile bilmiyorum. Bir çöp bidonunda bulunmuşum.”

Burcu ona doğru uzandı ve sigara tutan elini tuttu. “Bir çöp bidonunda bile başlasan hayatına, benim en kıymetlimsin” dedi yumuşak bir sesle. “Annemin beni bir pazara götürüp bıraktığı günü hiç unutmadım” dedi arkasına yaslanırken.

“Sen burada bekle, elma alıp geliyorum demişti bana. Saatlerce bekledim ama gelmedi. Sonra panikle bir o yana bir bu yana koşmuştum. Pazarcılar artık tezgâhlarını topluyordu. Bir şekilde evi bulduğumu anımsıyorum. Kapıyı kimse-
nin açmaması, bir komşunun çıkıp ben yabancıymışım gibi ‘Anan taşındı kızım’ demesi, sonra ben ağlamaya başlayınca mahallelinin polise haber vermesi. Annemin yeni kocasıyla benden kaçması. Beni geri almak istememesi. Babamın da reddetmesi. Gayrimeşru bir piç ağır gelmişti ikisine de.”

“Bizim ailemiz yabancılar oldu” dedi Ebru alçak sesle. “Seçtiğimiz ailemiz. Daha iyi değil mi?”

Burcu hızlanan yağmurda iyice ıslanan ama oyuna doymayan köpeğe baktı bir kez daha. Adam köpeğini çağırıyor, gitme vaktinin geldiğini söylüyordu.

“Evet” dedi Burcu. “Seçilmiş aileler daha iyi.”

“Akıl hastanesindeyken beni evlat edinen ve o cehennemden kurtaran Hikmet Anne gibi. O benim kahramanım. Bir de sen tabii ki. O öldükten sonra yine buldum seni. Mucize gibiydi.”

Birbirlerine sevgiyle baktılar.

“İyi ki yanımdasın. Hep iyi olacağız, değil mi?” dedi Burcu gözlerine yansıyan hüznü saklamadan.

Ebru’nun eli hafifçe titredi. “Evet hep iyi olacağız canım” diye yanıtladı sonra.

Suat tedirginlikle dizlerini ovuşturdu ve telefondan gözünü ayırmayan Selim'i süzdü.

"Gamsız merkep" dedi kendi kendine. "Sanki biz dedemin hatırına yapıyoruz."

Bunu düşününce bir gülümseme yayıldı yüzüne. Dedesinin ve babasının hatırına polis olmuştu aslında. Çok da seviyordu mesleğini. "Polislik iyi ekip çalışmasıdır" derdi dedesi. "İyi ekibin varsa sırtın yere gelmez. Aksi takdirde eksik polis kalırsın."

Selim'in son günlerdeki huysuzlukları ona karşı ne kadar umursamaz görünse de usandırıyordu Suat'ı. Olay yeri, rapor yazma, takip, doğrulama, inceleme, her işi daha önemli başka işi varmış gibi yarım yamalak yapıyordu Selim. Bir noktada sinirlenip gidiyor, birkaç saat ortalarda görünmüyor, geldiğinde ise telefonuyla oynuyordu. Selim'i Tikli Kadri'ye şikâyet etmek aklından bile geçmiyordu ama. Aralarında büyüyen husumetin rekabeti azdırmasından büyük olasılıkla memnun olurdu amiri. Kadri Özer'in onlardan istediği tek bir şey vardı: cinayetlerin çözülmesi.

Önündeki gazeteye bir kez daha baktı ve yüzünü buruşturdu. Refik Yurter cinayeti en ince detayına kadar basına sızdırılmıştı. Adamın boğazının kesildiği, ellerinin arkadan plastik kelepçelerle bağlandığı, kullanılmayan bir bodrum katında öldürüldüğü... Hepsi vardı.

Refik Yurter'in morg torbasına konulduktan sonraki fotoğrafı cinayetle ilgili bilgilerin içeriden basına servis edildiğini gösteriyordu. Bir cinayet dosyasında başka bürolar da işe dahil oluyordu elbette. Ağzı laçka bir memur, basının yemlediği hırslı bir dedektif bilgileri vermiş olabilirdi. Ya da cinayet büronun işlerinin rast gitmesini istemeyen biri. Kuşkuyla Selim'e baktı.

Medyadan saklamayı başardıkları tek şey kurbanın kimliği idi. Refik Yurter'in dayısı Talat medyaya konuşmamakla akıllılık etmişti ama yakında bu da ortaya çıkardı. Talat hem işinin etkileneceğinden hem de sonrasında suçlanmaktan korkuyordu büyük ihtimalle. Morgda yeğenini teşhis ederken titriyor, soğuk terler döküyordu. DNA örneği vermesi gerektiği söylenince de iyice panik olmuştu.

"Bu sadece bir formalite" demişti Suat ona tatlılıkla. Ama ikisi de çok iyi biliyorlardı ki Talat polisin gözündeki en ciddi şüpheliydi. Refik Yurter'in sabıka kaydına ulaşmak birkaç dakikasını almıştı Suat'ın. Tarsus'ta dolmuşçuluk yaparken bir genç kıza saldırmak ve onu öldürmekle suçlanmış ardından da suçlamalar düşürülmüştü. Genç kızın bilekleri kesilmişti, tecavüze uğramıştı ve canlı canlı yakılmıştı. Kızın cansız bedeni yol kenarında bulunmuştu. Tüm kanıtlar Refik Yurter'e işaret ediyordu.

Ama daha ilk duruşmada Refik Yurter olay saatinde başka yerde olduğunu tanıklar vasıtasıyla ispat etmişti. En az üç kişi Refik'le aynı mekânda olduklarına yemin etmişti.

"Kadın katili erkekleri avlayan bir katil" türünde haberlerin etkilerini düşününce avuçları terledi. Tikli Kadri her şeyi sessizce halletmelerini tembihlemişti.

Güvenlik kamera kayıtlarından elle tutulur bir ipucuna ulaşamamışlardı. Yağmur ve fırtına yüzünden birkaç kez elektrik kesintisi yaşanmıştı. Refik Yurter en son markete

girerken görülmüş, sonra da ekranlardan yok olmuştu. Sokaktaki kameralar da gece evine gitmek için yağmur altında hızlı yürüyen birkaç kişiyi kaydetmişti, o kadar.

Refik Yurter kim ya da kimlerle aşağı inmişti? Markete gelen müşterileri tek tek bulmak olanaksızdı. Ellerinde bodrumun zemininde yarı silinmiş ayak izleri, plastik kelepçeler ve kesici aleti kurbanlarının boğazında iyi kullandığı tahmin edilen bir katil dışında ne vardı?

“Hayalet katiller” dedi fısıldayarak. Kurbanlarını nasıl seçiyorlardı? Kadınları öldüren tüm erkekleri korumak için bir tugay asker gerekirdi. Hatta belki daha bile fazlası. Cinayetle suçlanan ama hüküm giymeyen erkeklerin listesi için ise güçlü bir yapay zekâ lazımdı. Arama motoruna kadın cina-yetleri yazınca 20 milyondan fazla sonuç çıkıyordu ekranda. Rastgele bir bağlantıya tıkladı.

Edirne’nin Keşan ilçesinde ormanlık alanda kolu ve diğer vücut parçaları bulunan Didem Uslu, dönerci ustası babası Hasan Uslu tarafından öldürülmüş, parçalara ayrılmış ve ormana atılmıştı. Baba evde kızıyla çıkan tartışma sonunda onu öldürdüğünü itiraf etmişti. Kızının cansız bedenini parçalara ayırıp, ormana serpiştirecek kadar nefreti soğumamıştı babasının.

Kars’ın Sarıkamış ilçesinde ise Barış Alkan 8 aylık hamile eşi Sezen Alkan’ı defalarca bıçaklayarak öldürmüştü. Adam karısının onu aldattığından kuşkulanıyordu. İstanbul’da bir erkek genç sevgilisinin önce başını, daha sonra diğer uzuvlarını kesip sokaktaki çöpe atmıştı.

İç çekerek arkasına yaslandı. Bu kadar nefret ve öfkeyi takip edecek ne imkânları vardı ne de zamanları. Refik Yurter’in kız kardeşini aramış, ulaşamamıştı. Yurter’i tutuklayan Mersin cinayet bürodaki ekip de ona dosyalardan farklı bir bilgi veremedi. Başkomiser tüm ipuçlarının onu işaret ettiğini ama tanıklar sayesinde kurtulduğunu söylemişti ona. Kimdi bu tanıklar?

Doktor Nihat henüz Refik Yurter'in karnından çıkan çiçek sapının analizini göndermemişti. Beyaz kasımpatı olduğundan emindi Suat. Neden beyaz kasımpatı? Ne anlatmaya çalışıyordu katil? Eski günahların intikamının mı peşindeydi yoksa erkeklerden nefret eden, yaşadığı acıların rövanşını almaya çalışan başka bir kurban mıydı?

Bu sefer arama motoruna Refik Yurter yazdı. Binlerce sosyal medya hesabı çıktı karşısına. Bir Refik Yurter tuttuğu futbol takımının üniformasını giymiş gururla poz veriyordu. Başka biri genç bir kadına sarılmış, kameraya gülümsüyordu. Görsellerde morgda yatan Refik Yurter'e rastlamadı. Yurter'in cep telefonu da diğerlerinin gibi kayıptı.

Sonra ilk kurban Hilmi Karabulut'un adını yazdı aynı boşluğa, Ahmet ve Mustafa Alakoyun isimlerini de ekledi. Arama penceresi dolmuştu. Tuşa basar basmaz karşısına çıkan şey onu yerinden zıplattı. Emin olmak için eğilip bir daha okudu. Selim'e baktı, hâlâ telefonuyla oynadığını görünce sinirle ekrana döndü. Yağmurluğunu sırtına geçirip bürodan koşar adım çıktı. Bunun üstüne Selim elindeki telefonu masaya bıraktı, Suat'ın bilgisayarının önüne geldi ve ekranda yazan cümleyi okudu:

"Kadın katillerinin peşini bırakmayacağız. Adalet için bugün toplanıyoruz."

Taksim Meydanı düdükler, ıslıklar ve şarkılarla inliyordu. Rengârenk giyinmiş yüzlerce kadın ellerindeki pankartları ve kollarını havada ahenkli bir biçimde sallıyor, kalabalık, insandan oluşmuş yamalı bir kumaş gibi ağır ağır dalgalanıyordu. Bir kadın megafondan “Artık ölmek istemiyoruz” diye bağırınca, yüzlerce kadının ağzında aynı cümle yankılandı.

“Artık ölmek istemiyoruz.”

“Anne lütfen ölme.”

“Anne lütfen ölme.”

“Kadın katillerine geçit yok.”

“Kadın katillerine geçit yok.”

“Bıyıklı iktidar kadından elini çek.”

“Bıyıklı iktidar kadından elini çek.”

Taksim’e çıkan anayollar polis tarafından kapatıldığı için Suat arabasını Tarlabası’na bırakıp yukarı doğru seri adımlarla yürüdü. Siyah yağmurluğun kapüşonu arada kafasından düşüyor, saçları ıslanıyordu. Taksim Meydanı çevresine kurulan barikatların önünde giriş ve çıkışları kontrol etmek için Çevik Kuvvet yerleştirilmişti.

Kadınların meydandan İstiklal Caddesi’ne yürümesine izin verilmiyordu. Göstericiler barikatlara dayanıyor, açılması için protesto ıslıkları çalıyordu. Suat kimliğini genç bir memura gösterip barikatların arasından sıyrıldı. Yanındaki bir memur

“Komiserim doğrudan müdahale emri aldık. Kalabalığa karışmanızı tavsiye etmem” dedi. Suat elini alnına götürerek yapmacık bir asker selamı verdi ve kalabalığın içine daldı.

Yanında, yirmili yaşlarında iki kadın söylenen şarkıya gülererek eşlik ediyordu. Birinin elindeki pankartta “Özgecan’ı unutma” yazıyordu. Pankarttaki fotoğraftan esmer, gözlüklü genç bir kız gözlerini ona dikmişti. Beynini yakan bakışlardan kaçmak için sırtını döndü.

Kadın kalabalığını yara yara İstiklal Caddesi’nin başına kurulmuş barikatın önüne geldi. Çevik Kuvvet halkayı daraltıyor, kadınları sıkıştırıyordu. Elinde megafon bulunan kadına yaklaştı. Yanında birkaç kadın daha vardı. Hepsisi mor tişörtler giymişti.

“Derneğinizin başkanıyla görüşmek istiyorum” dedi slogan attıran kadının yanındakilerden birine. Kadın ona ters ters baktı. “Hangi dernek? Burada en az 7 dernek var.”

“Kadın cinayetlerini önleme derneği. Tam adını bilmiyorum.”

Orta yaşlı kıslı saçlı kadın ona dikkatle baktı. “Sen polis-sin” dedi hayretler içinde. “Bu tarafta ne işin var? Bizi fişlemek için aramıza sızıyorsunuz demek artık.”

Sonra aceleyle megafonu tutan kadına döndü ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın Suat’ı süzdü. Işıklar, sloganlar, şarkılar kulakları sağır eden bir güçle çınladı. Kadın Suat’tan gözünü ayırmadan ağzını megafona götürdü ve “Polis kız kardeşlerimiz de aramıza katılmış, bizim için ne büyük onur” diye haykırdı aletin dar ucuna. Işıklar yuhalama ya karıştı ve kalabalık sanki ona doğru dalgalandı.

Suat teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. Kadından megafonu alıp konuşmayı düşündüyse de vazgeçti. Işıkların onu dev bir dalga gibi yıkamasını ve sonra geri çekilmesini bekledi.

O sırada sol tarafındaki hareketlenmeyi fark etti. Çevik Kuvvet barikatları aşmaya çalışan kadınları geri ittiriyor, polis giderek geriliyor, hücumu hazırlanıyordu. Megafonda-

ki kadın elindeki aleti yanındakine verdi, çevresini saran dar halkadan çıkarak Suat'ın yanına geldi.

“Hangi derneğin başkanını arıyorsunuz?” dedi kibarca. Gürültüden gözlerini kısmıştı. “Adım Ayşegül Duran” dedi Suat'ın kulağına eğilerek. “Konuşmak için iyi bir gün seçmediniz” derken sendeledi.

Suat kadının kolundan tuttu, “Farkındayım” dedi tizleşen alkışlar ve ısıklar arasında. “Çok önemli bir mesele var. Rahatça konuşabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz? Çok acil...”

Kadın kendisine bu soruyu sormaya nasıl cüret edebildiğini anlamamış gibi Suat'a baktı ve gözlerini kırıştırdı.

“Dalga mı geçiyorsunuz? Siz de gayet iyi biliyorsunuz ki buradan ancak gözaltıyla çıkabiliriz. Beni bizzat siz gözaltına alırsanız o başka” dedi muzip bir ifadeyle.

Kadının gri dalgalı saçları mor bir bandananın yanlarından fırlamış, parlak gözleri gözlüklerinin ardından Suat'ı inceliyordu. Uzun çeneli, ince yüzlü narin bir kadındı Ayşegül Duran. Suat'a ilkokul öğretmenini hatırlattı.

“Ben cinayet büroda komiserim” dedi Suat ısıklardan korunmak için sol kulağını eliyle kapatarak. “Sizi gözaltına alamam” dedi gülümseyerek. “Çok önemli bir dava üstünde çalışıyoruz. Sizin de yardımınız...”

Suat kadının ardındaki kalabalığa doğru koşan Çevik Kuvvet'i fark edince lafını bitiremedi. Çevresindeki halka bir anda sıkıştı ve onu kavradı. Ayşegül Duran'ın kendisinden uzaklaştığını ve kaybolduğunu gördü. Yanındaki iki kadının çığlık atarak yere düştüler. İki erkek memur yerdeki kadınlara tekme atıyordu. Kalabalıktan acı çığlıkları yükseliyor, göstericiler sağa sola kaçışmak için birbirlerini eziyordu.

Suat bir anda ileriye atıldı ama arkasından omuzuna inen sert bir darbeye iki büklüm oldu. Acıdan gözleri karardı. Derin bir nefes alıp yeniden doğruldu. Az ötede iriyarı bir kadının iki genç kızın saçlarını çektiğini gördü. Sivil giyimliydi,

kısa saçları lacivert polis kepinin altına saklanmıştı. Ayaklarının dibine düşen onlarca kadına basmamaya ve cop darbelerinden sakınarak ızbandut gibi kadına doğru ilerledi. Tanıyordu kadını. Şahsen değil elbette. Bu Kara Nezo'ydu.

Çevik Kuvvet Şube'den Komiser Nezahat Eryılmaz. Teşkilattaki erkekleri bilek güreşinde sakatlayan, toplumsal olaylarda, gösterilerde kadınlara meydan dayacağı çekmekten hoşlanan, esmerliğinden dolayı "Kara" lakabını alan Nezo.

Suat kızları yüzünde bir gülümsemeyle oradan oraya savuran Kara Nezo'nun arkasından yaklaştı ve omuzunu dürttü. Kara Nezo başını ona çevirdi. "Komiser Nezo" dedi yüksek sesle. Silahını meslektaşının yüzüne doğrultmuştu.

Suat'tan bir baş uzun neredeyse iki katı genişlikteki kadın polis hayretle ona bakıyordu.

"Kız çocuklarını bırak" dedi gözlerini ondan ayırmadan. Çevrelerinde çılglık, dayak, darbelerden oluşan kaos ikisi için donmuş gibiydi. Nezo iki eli altında kıvranan kızların saçlarını biraz daha çektikten sonra ikisini de yere fırlattı. Kızlar ağlayarak kalabalığın içine dağıldılar.

"N'oluyo lan?" dedi Kara Nezo kalın sesiyle "Sen de kimsin?"

"Cinayet Büro'dan Suat Zamir" dedi Suat elindeki silahı daha sıkı tutarak. "Görevinin haddini aştığını fark ettim de" diye ekledi.

"İndir silahını" diye kükredi Kara Nezo. "Asıl sen haddini aşyorsun. Bunun bedeli ağır olur."

Suat hafifçe geri adım attı. Eylemci bir kadına çarptı. Ayaklarının dibine biri düştü. Sonra Kara Nezo'nun sert bakışları altında geri geri kadın kalabalığına karıştı.

Bir süre Ayşegül Duran'ı aradı. Polis göstericileri yerlerde sürüklüyor, copluyor ve tekmeliyordu. Duran'dan iz yoktu. Az önce şarkılar söyleyen topluluktan sadece çılglık sesleri yükseliyordu.

O sırada meydana gelirken gördüğü iki genç kızın heyke-

lin dibine çöküp ağladıklarını fark etti. Darbe almamak için kolları başının çevresinde onlara doğru ilerledi. Önündeki polis, bir kadının dirseğini arkadan bükmüş itekliyordu. Heykelin dibine vardığında iki genç kıza elini uzattı.

“Haydi gelin, çıkıyoruz buradan” dedi korkudan daha da ufak görünen kızlara.

Kızlar hiç soru sormadan ayağa kalktılar ve Suat’ın elini tuttular. Kalabalığı yara yara, yalpalayarak yürüdüler. Tarla-başı’na kurulan ama arbede sırasında yerlere dağılan bari-katlara ulaştılar. Elinde telsiz olan sivil bir polis ona doğru yaklaştı.

“Ne oluyor burada? Sen de kimsin?” dedi ona.

Suat kimliğini gösterdi. “Komiser Nezahat burada olduğumu biliyor” dedi kendinden emin.

Sivil polis ağzındaki kürdanı diliyle çevirdi ve diğer ucunu dişlerinin arasına yerleştirdi.

“Nereye götürüyorsun bunları?” dedi şüphesini gizlemeden.

“Bir dosya için uzun zamandır aradığımız tanıklar” dedi Suat başını dikleştirerek. “Ara sor istersen.”

Sivil polis onu bir süre daha süzdü ve isteksizce önünden çekildi.

“Peki öyle olsun Suat Komiser” dedi kürdanı dişleri arasında sıkarak. Suat kızların kollarına girip arabaya götürdü. Sivil polisin onları izlediğini biliyordu. Sertçe arka koltuğa binmelerini işaret etti. Motoru çalıştırdı. Ters yönde aşağı doğru sürdü. Trafiğe çıkınca köprüden Eyüp yönüne saptı. Birkaç kilometre sonra bir parkın önünde arabayı durdurdu.

“İnin ve kaybolun. Ortalarda da bir süre görünmeyin. Ben sizi görmedim. Siz de beni” dedi arkasına bakmadan.

Arada sırada burnunu çeken kıvrıkcık saçlı kız “Çok teşekkürler” dedi ince sesiyle. Suat dikiz aynasından kızların arabadan inmelerini ve renkli elbiselerinin bir ağacın ardında kaybolmasını izledikten sonra çamurlu trafiğe karıştı.

“Sen geri zekâlı mısın?”

Tikli Kadri’nin sesi kapısı kapalı olmasına karşın tüm koridorda yankılandı.

“Yoksa kasıtlı mı yapıyorsun? Ne işin var senin orada? Çevik Kuvvet’in görev alanına eşkiya gibi dalmak ne demek? Kara Nezo’ya silah çekmek ne demek? Benim elimden kurtulsan, seni o kadının elinden sittin sene kimse kurtaramaz. Öyle bir bela açtın ki başına. Aklım almıyor.”

Suat, amirinin hemen yanında dikilerek kulağına bağırma-yı bitirmesini sükûnet içinde bekledi.

“Orantısız güç kullanıldı. Barışçıl gösteriler anayasa ile koruma altındadır. Polis de olsa yasaları ihlal edenlerin ceza alması gerekir” dedi Suat gözleri karşıdaki duvarda bir noktaya sabitlenmiş şekilde.

Kadri Özer bunu duyunca “Sen mi vereceksin polisin cezasını hah?” diye bağırıp sehpaye bir tekme attı. “Haydut gibi başka memurlara silah çekerek mi yapacaksın bunu?”

Büyük maun sehpa yerinden kıpırdamayınca Kadri Özer acıyla yüzünü buruşturdu.

“Senin cezanı ben değil, yukarıdakiler verecek. Bundan kaçışın yok. Bak şu haberlere, bizi kepaze ettin yine” diyerek elindeki bulvar gazetelerinden birini yüzüne salladı.

“Vatandaş döven kadın polis şimdi de kadın polise silah

çekti. Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü Komiseri Nezahat Eryılmaz ile Cinayet Büro Komiseri Suat Zamir arasında bir iç hesaplaşma olabileceği konuşuluyor.”

“Üstelik sana ‘Dişi Rambo’ adını da takmışlar. Bak burada da akademiden mezun olduğun fotoğrafı koymuşlar. Memnun musun?”

“Bu bilgiler içeriden sızmış olmalı” dedi Suat sakinlik içinde. “Yoksa orada zor durumdaki tek kadın Kara Nezo değildi.”

“Diğerleri izinsiz gösteri yapıyordu. Kara Nezo da görevini. Kafan mı iyi?” dedi Kadri Özer.

Amirinin dudağının sağ kenarındaki tik kontrol edilemez bir ritimle oynuyordu. Elini gür saçlarına götürdü ve masanın önündeki koltuklardan birine çöktü.

“Kendine yazık ettin be kızım” dedi yorgun bir sesle. “Ama sana acıdığımı sanma. İyi oldu. Siciline eklenince yüzyıl silemezsin bu lekeyi. Polise silah çeken polis. Hem de kadın!”

Suat hazırol vaziyette amirinin azarlamalarının bitmesini bekledi. Savunmasını yapmak için bir acelesi de yoktu.

“Yok... Başka çarem yok” dedi Kadri Özer sıkıntıyla. “Dosyaya sadece Selim bakacak. Aranızda rekabet olur, biraz o aylağı işe koştururum sanıyordum ama nafile. Sen çalıştıkça o serdi. Ne anlatıyorum ki bunları sana ben?” dedi sinirle yerinden kalkarken.

“Evet Suat Komiser. An itibariyle açığa alındınız. Kimliğinizi ve silahınızı derhal teslim edin ve bir dahaki talimata kadar büroya uğramayın. Babanın, dedenin hatırına yazık. Beni de üstlerime rezil ettin” dedi yılgınlık içinde.

Suat dedesinin sözü geçmesine dayanamayarak ağzını açacak oldu.

“Sus” dedi Tikli Kadri elini kaldırarak. “Hiç konuşma! Diyecek hiçbir şeyin yok. Bir de göstericileri alandan kaçırmışsın. Tüm teşkilat dalga geçiyor benimle. Cinayet Büro anarşist karıların şoförü oldu diyorlar.”

“İki genç kızın boşu boşuna darp edilmesini engelledim amirim. Siz de olsaydınız aynısını yapardınız.”

“Kes! Aynısını yapmazdım. Başkasının görev alanına girilmez. Eğer aranan kişiler listesindeyse gerekli kanallar yoluyla alırsın şahısları. Kovboy gibi gidip silah çekip adam kaçırmazsın.”

Suat sustu. Kadri Özer az önce vurduğu ayağının üstünde hafifçe topallayarak masasının arkasına geçti ve sandalyesine oturdu.

“Hadi ver emanetleri” dedi bıkkınlıkla. “Sonra da gözüme gözükmek.”

Suat önce belinden çıkardığı silahını daha sonra da kimliğini masaya bıraktı. Asker selamı verdi, topuğunun üstünde döndü ve odadan çıktı. Koridorda bir süre nereye gideceğini kestirmeye çalıştı. Bürodaki özel eşyalarını almayı düşünse de vazgeçti. Selim’in alaycılığını kaldıracak havada değildi.

Herkesin çekindiği Kara Nezo’yu tehdit etmesi Selim’i çok eğlendirmiş olmalıydı. Sıradan vatandaşsa polisin kadınları dövmesi olağandı. Saçlarını kökünden koparan, kollarını kıran, karnını tekmeleyen devlet memuru dokunulmazdı ama bunları yapmaktan zevk alan, kendisini teşkilatın dayısı sanan bir sadisti uyarmak yasaktı.

Belki de o barikatları geçmemeliydi. Belki de o barikatlar bulunduğu cephenin katı sınırlarını belirliyordu. Haksızlığın sınırları nerede başlıyor ve nerede bitiyordu o halde? Elleri cebinde, koridorda ona yöneltilen ters bakışların altında giriş katına yürüdü.

Ona şimdi güvenebileceği bir ortak gerekiyordu. Açığa alınmış olması sadece bir detaydı. Kendi kuralları altında işine devam etmesini etkilemeyecek, ufak bir detay.

“Çirkin olduğum için, mutlaka çirkinliğimden” diye söyle-
ne söylene trafik ışıklarında karşıya geçip yokuş aşağı yürü-
meye başladı. Ne acele ediyordu ne de yavaştı. Yönünü, vara-
cağı noktayı bilen biri gibi kararlı adımlarla yürüdü. Kaldırı-
ma yığılmış moloz çuvalları önüne çıkınca yola indi. Arkasın-
dan bir araba kornaya bastı acı acı. Umursamadı. Teneke ba-
rikatların arasından oyuk bir diş gibi sırttan inşaat boşluğu-
na baktı. Birkaç vinç çukurda saplanıp kalmış, yağmurun al-
tında vıcıklaşan çamurda dev metal hayvanlar gibi inliyordu.
Tepesine ve omuzlarına inen yağmuru umursamayarak iler-
ledi. Yanından hızla geçen arabaların üstüne su fişkırtması-
nı da takmadı. Daha önce olsa yola çıkar, kavga ederdi. Daha
önce olsa yürümezdi zaten. Özel arabasıyla gelir, şoförüne az
ötede onu beklemesini emreder, işini halleder, dönerdi.

Eskisi gibi değildi. Birkaç haftada ne çok şey değişmişti
hayatında. Canı yanıyordu. Kandırıldığı için değil. Onu kay-
bettiği için. Yatakta yanına bırakılan fotoğraflara uzun uzun
bakıyor, dalıyor gidiyordu.

“Benim gibi birini böyle bir afet n’apsın? Paramın peşin-
deydi, alınca da çekti gitti” diyor, ama aradığı teselliği bula-
mıyordu.

Oysa ona çok daha fazlasını, hatta hayatını vermeye ha-
zırdı. Yüzünde tam peçe, sutyeninden çıkardığı dolgun me-

melerine ve küçücük külotunun kavrayamadığı kalçalarının yuvarlaklığına bakıyor, ağlıyordu.

Hesabındaki birkaç yüz bini kaybetmesine kızmıştı başta. İlk hırsıyla amcasının şirketini aramış, onu sormuştu. Öyle biri çalışmıyordu şirkette. Patronun kız yeğeni de yoktu. Hepsi erkekti. Basına gitmeyi aklına bile getirmedi. Rezalet çıkmasından korktuğundan değil, o görürse tamamen ortadan kaybolur diye. Beklemekten başka yapacak şeyi yoktu. Beraber gittikleri yerlere defalarca gidiyor, yolda ona benzeyen esmer kadınları aniden durduruyor, sonra özür diliyordu. İşlerini de savsaklamıştı. Eşekoğlueşek oğlu yapsındı. Yan gelip yatmaktan başka ne yapmıştı ki bugüne kadar? Ustalar arada arıyor, sitem ediyor, çalışanlar arasındaki anlaşmazlıkları çözmesini istiyordu. Telefonları yüzlerine kapatıyordu. Karısı başta önemsemedi bunalımını. Üstüne alınmadı. Kocasının mecnun gibi dolaşması artık gözüne batınca “Neler oluyor sana İbrahim?” demişti. “Âşık mı oldun?”

“Evet âşık oldum” cevabını beklemiyordu karısı. “Hem de bir dolandırıcıya” diye eklemişti.

Kadın omuz silktikten sonra “Yılmaz Beylerin oğlunun düğünü için hediye lazım. Para bırak” demiş, salondan çıkıp gitmişti. Bankasından paranın gittiği hesapla ilgili bilgi istemişti.

E.Ş. Yılmaz adına gönderilmişti. Banka memuruna kaygılı gözlerle meblağın eksik gittiğini söylemişti. Bir havale daha yapmak istiyordu. Gişe memuru hesap numarasını defalarca girdi. Sistem kabul etmedi. Hesap kapanmıştı. Memur ona başka bir konuda yardımcı olabilir miydi?

Acaba gazeteye ilan mı verseydi? Kendi fotoğrafını koyup “Burcu seni affettim. Her şeyim senin. Yeter ki geri gel” mi deseydi? Yok olmaz, daha da ürkütebilirdi kızı. Beklemeliydi. Parayı yiyince geri döner miydi?

Durdu. Sol elinde tuttuğu çiçek buketine ilk defa görmüş gibi baktı. Ne zaman almıştı bu çiçekleri? Ama almış olduğuna sevindi. Onun en sevdiği çiçeklerdi. Hatırlıyordu.

İç çekerek biraz daha yürüdü. Dar, çöp dolu, asfaltı delik sokaklarda bir sağa bir sola kıvrıldı. Yoksulluğun o berbat kokusunu içine çekti. Kendisi de yoksuldu artık. Paradan değil, ruhundan. Apartmanın önündeki ızbandutlar evlerinde horlaya horlaya uyuyor olmalıydı. Mavi boyları dökmüş metal kapıyı ittirdi. Açılmayınca yumruğuyla vurdu. Merdivende vuruşunun yankılandığını duydu. Sessizlik. Bir iki adım geri atıp alçak binanın pencerelerine baktı. Pencere-lerin birine bir tül sıkışmıştı. Sanki biri aceleyle camı kapatmıştı. Yine kapıya yaklaştı ve omuzuyla yüklendi. Göz hizasındaki zili fark etti. Başparmağuyla asıldı. Boğuk bir zil sesi binanın içinde öttü. Biri pencereyi açtı, sonra hızla kapadı. Merdiveni inen terliklerin sesini duydu. Kapının ardından biri “Kim o?” dedi ürkekçe.

“Aç Burcu” dedi inler gibi. “Benim, İbrahim. Sana bir hediyem var.”

Toplantı odası dedikleri yer ufak bir kilerden halliceydi. Uyumsuz beş ahşap sandalye çember halinde birbirlerine bakıyor, duvarlarında posterler, etkinlik takvimleri, kapının arkasında ise eski gösterilerde kullanılmış uçları kıvrık pankartlar ve içinde ne olduğu anlaşılmayan şişkin siyah poşetler yığılmıştı.

Suat eline tutuşturulan sıcak çay bardağını koyacak yer aradı gözleriyle. Pencerenin önündeki sehpa gözüne çarptı. Üstünde kırmızı kâğıtlara basılmış basın bültenleri duruyordu. Yerinden kalktı ve bülteni eline almadan okudu.

“Nermin tecavüzden ve öldürülmekten kaçmak için kocasını öldürdü. Adil yargılanmalı...” cümlelerini okuduktan sonra çay bardağını sehpa bırakarak. Pencereden karşı apartmanın çatısı görünüyordu. Birkaç güvercin tüylerini şişirmiş, yağmur ve soğuğa karşı ısınmaya çalışıyordu.

Daracık odanın daracık penceresi Beyoğlu’nun iç içe geçmiş binalarının çatılarını perspektifi bozuk bir tablo gibi sıkıştırmıştı. Baca dumanları rüzgârın görünmez eliyle çatıların üstünden savruluyor, sonra dağılıyordu. Ayşegül Duran’ı düşünüyordu. Dün kalabalık içinde elinden kayıp gitmişti kadın. Dün geceki rüyasını hatırladı.

Balık başlı dev yaratıklar görmüştü. Pirana balıkları gibi sıra sıra keskin dişlerini gösteriyorlardı. Karşılarında mini-

cik kız çocukları duruyordu. Rengârenk kız çocukları. Çocuklardan biri Ayşegül Duran'dı. Dev balık-yaratık, çocuğa yaklaştı ve ağzını kocaman açtı. Tam kafasını koparacağı sırada canavar balığın kendisi olduğunu fark etti. Çocuktan uzaklaşmaya çalıştıysa da başaramadı. Onu yutmamak için var gücüyle uğraşırken ter içinde uyanmıştı.

Arkasından gelen "Merhaba"yı duyunca telaşla döndü. Karşısında genç bir kadın duruyordu.

"Ben Aslı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Suat kumral saçları tepesinde toplanmış, gözlerinde gençlik ışııyla ona gülümseyen kadına baktı. Ufak tefekti. Elinde üstünden dumanları tüten büyük bir kupa tutuyordu.

"Merhaba" dedi Suat sesi tahmin ettiğinden de kısık çıkarak.

"Buyurun oturun. Ayşegül'ü aradığınızı söyledi arkadaşlar."

Suat oturmadı. Pencerenin önünde kalıp söze nasıl gireceğini tasarladı.

"Evet... Dün... Gösteride... Nerede şimdi?" dedi kuramadığı cümlelerin altında ezilerek.

"Göztaltında" dedi Aslı öfkesini gizlemeyerek. "Gönüllü avukatlarımız çıkması için uğraşiyor."

Suat başını salladı. Genç kadın kupasından bir yudum alarak Suat'ı inceledi.

"Size ben yardımcı olayım. Platformun koordinatörü benim."

"Ben dün bir iş için..."

Suat lafını bitirmeden kadına baktı.

"Ben polisim" dedi sonra cesaretini toplayarak. "Dün gösteri sırasında Ayşegül Hanım'la konuşmaya çalışmıştım..."

Aslı'nın birden yüzü aydınlandı. "Siz o kadın polissiniz. İki göstericiyi kaçıran polis!"

Suat, Aslı'nın bunu bilmesinden rahatsız oldu. Kızları götürdüğü bilgisi haberlere yansımış olamazdı. Elbette teşkilat içindeki hasımları sabah basına sızdırmadıysa...

"Siz" dedi tereddütle. "Nasıl benim olduğumu anladınız?"

“Korkmayın, sizi ele verecek değilim. Gönüllülerimizden biri olayı görüp bize bildirdi. Polisler konusunda radarımız kuvvetlidir” dedi Aslı parlak bir gülümsemeyle.

Suat mesleğinin başkaları tarafından anlaşılmasını istemediği zamanlar olduğunu fark etti. Aslı’nın ona sıcak bakışlarından tedirgin olunca bir şey yapmış olmak için ellerini pantolon ceplerine soktu.

“Ayşegül Hanım’ın gözaltına alınmasına çok üzüldüm. Yapabileceğim bir şey olsaydı emin olun yapardım” dedi mahcup. “Ama benim orada bulunmamın başka bir nedeni vardı.”

Aslı onu duymamış gibi bir anda yerinden kalkıp dar odanın eğreti duran kapısından telaşla çıktı. İçerideki salondan bozma ofiste bilgisayarda çalışan iki kıza bir şeyler söyledikten sonra odaya üç kişi olarak döndüler. Kızlar hayranlıkla Suat’a baktılar. En genç görüneni ona doğru ilerledi ve “İzin verin elinizi sıkayım. Kadın polislerin nasıl olması gerektiğini tüm ülkeye göstermiş oldunuz. Ümit verdiniz” dedi.

Suat sıkıntıya başını salladı. “Lütfen” dedi. “Ben bu yüzden burada değilim. Çok daha önemli bir konu var. Cinayetler...”

Aslı kızlara bir bakış attıktan sonra iki genç kız dışarı çıktı. Kapıyı ittirdi ve Suat’ın arkasında dikildiği sandalyenin karşısında durana oturdu.

“Size nasıl yardımcı olabiliriz? Nedir söz ettiğiniz bu cinayetler?”

Suat kadının bilmemesini hayretle karşıladı. Oysa erkeklerin boğazlarını kesen katil haberleri günlerdir ana gazetelerde boy gösteriyordu.

“Elimizde boğazları kesilmiş olarak bulunan dört ceset var. Bu cinayetlerin kadın cinayetleriyle ilgili olduğunu düşünüyoruz” dedi giden sesini yakalamak ister gibi boğazını tutarak. Yine sesi kısılmıştı. Ne zaman üzülse ya da gerilse ses telleri greve gidiyordu. Dedesinin ölümünden sonra bir ay çevresindekilerle sadece yazarak iletişim kurabilmişti.

Aslı dikkat kesildi.

“Açıkçası bu tür haberleri pek okumuyorum. Tahmin edersiniz buradaki işler tüm zamanımızı alıyor. Kadın cinayetlerini önlemek için zamana karşı yarışıyoruz. Sığınma evleri, bize gelen ihbarlar, devam eden davalar ve kamuoyu yaratma derken pek boş zamanımız yok.”

“Anlıyorum” dedi Suat.

Belki de medya, tembelliğinden kurbanların geçmişlerini incelememiş, bu adamları birbirine bağlayan en görünür şeyi gözden kaçırmıştı. Teşkilatın içinden birileri sadece cinayet detaylarını sızdırmıştı. Kendi teorisini değil. Bu teoriyi bilense iki kişi vardı: Selim ve Kadri Özer.

“Size şimdi burada söyleyeceklerim gizli kalmalı. Anlıyorsunuz? Size güvenebilir miyim? Bu sizin güvenliğiniz için de gerekli.”

Aslı’nın parlak gözlerinden bir kaygı karaltısı geçti. Polis-le işbirliği yapacağı için mi, yoksa duyacağı şeylerin vahşetinden ürktüğü için mi, Suat emin olamadı.

“Aradığımız katil ve katillerin kadınları öldüren erkekleri avladığını düşünüyoruz. Bir intikam projesi. Annesi, kardeşi, kızı öldürülmüş ya da tecavüze uğramış biri ya da birileri. Ya da sizin gibi bu işi yaparken bunalıma girmiş ve farklı bir mücadele seçmiş birisi.”

Suat son cümleyi o kadar sessiz söylemişti ki Aslı’nın duyduğundan emin olmak için gözlerinin içine baktı.

Aslı bacak bacak üstüne attı ve kupasını iki eliyle kavradı. Konuşmadan önce başını ağır ağır salladı.

“Yani kadınları öldüren katillerin katili aramızda mı diye sormak için buraya geldiniz?” dedi gözlerini kısarak.

Suat elini salladı aceleyle.

“Hayır. Hayır. Yanlış anladınız. Ben polisin şüpheli havuzunun ne olduğunu söyledim size. Sizden yardımınızı istemeye geldim. Sizin gibi uzmanların yardımı çok önemli. Erkek

katillerin davaları, ceza almadan kaçanlar, aklananlarla ilgili dosyalarınız ya da bir listeniz var mı? Hatta veritabanınızı benimle paylaşırsanız çok hızlı yol kat etmiş oluruz.”

Aslı şimdi Suat’a kuşkuyla bakıyordu.

“Bu ülkede tecavüze uğrayan kız çocukları, namusları temizlensin diye tecavüzcüleriyle evlendiriliyor. Kadınlar yemeğin kıvamını tutturamadı diye, karnı deliş deşik edilerek öldürülüyor, üniversitedeki gencecik kadınlar gece sokakta geziyor diye boğazlanıyor. Ve bu suçların failleri ya cezadan kurtuluyor ya da bir punduna getirip kısacık bir hükümle sıyrılıyor. Şimdi siz gelip benden, erkekler için erkekler tarafından yaratılan adalet adına yardımımı istiyorsunuz. Belki de bu katil olması gereken adaleti temsil ediyordur. Bunu hiç düşündünüz mü?”

Suat kızın öfkeyle parlayan gözlerine baktı. Onun gibi bir kadın eline bıçağı alıp bir erkeğin boğazını gözünü kırpmadan kesebilir miydi? Yoksa bütün bunlar entelektüel sayıklamalardan mı ibaretti?

“Kadınları döven bir polisi durdurmuş olmanız sizi bizden biri yapmaz” diye sürdürdü Aslı.

“Size bilgisayarlarımızı açmanın büyük sakıncaları var. Polis zaten sürekli tepemizde. Her adımımız izleniyor, baskı, yıldırma, gözaltılar bitmiyor. Bir de sizin için çalışmak zorunda değiliz.”

Aslı ayağa kalktı ve sandalyenin arkasını elleriyle tutan Suat’a baktı.

“Ne yazık ki yardım edemeyeceğiz size. Bu bizim önceliğimiz değil çünkü” dedi kapıdan çıkmadan önce.

Suat kendini dev bir balık-yaratık gibi hissetti. Metal pulları olan, ıslak ve sivri dişli bir canavar. Yavaşça önünde duran kırmızı bültenlerin arasından bir sayfa çekti, arkasına adını ve cep telefonunu yazdı. Dar koridorun sonundaki açık alana varınca onu dikkatle izleyen kızlara başıyla

selam verdi. Az önce elini sıkın kızın masasına yaklaştı ve kâğıdı bıraktı.

“Fikrinizi değıştirirseniz burada numaram var. İyi günler” dedi.

Dışarı çıkarken onu tamamıyla terk eden sesini geri çağır-
mak istercesine boğazını ovdu.

“Bütün yollar tıkanmış görünüyor. Selim ve Tikli Kadri geçen gün koridorda herkesin ortasında kavga ettiler” dedi Engin büyük bira bardağından koca bir yudum almadan hemen önce. Altın renkli sıvıyı yutarken yan gözle Suat’ı inceledi. Onunla gizli buluşmaktan memnun olduğunu saklamadan gülümsedi.

“İlk bana gelerek çok iyi ettin” dedi dudaklarının kenarında kalmış köpükleri diliyle yaladıktan sonra. “Ben sana elimden gelen her türlü yardımı yaparım. İyi bir polissin çünkü.”

Suat önündeki bardakta hafifçe sallanan koyu birasına baktıktan sonra bardağı Engin’e doğru havaya kaldırdı.

“O zaman gizli ortaklıklara” dedi kısık sesiyle. Yudum almadan önce boğazını temizledi.

Engin’in buluşma yeri olarak çağırdığı bar Beşiktaş’ın arka sokaklarında sessiz bir birahaneydi. Kırmızıya boyanmış duvarlarını Beşiktaş’ın eski, yeni futbolcularının ellerindeki biralarla çektiği fotoğraflar kaplıyordu. Ya maç olmadığından ya da vakit daha erken olduğundan barda sadece iki masa doluydu. Barın arkasındaki dövmeli uzun saçlı genç adam elindeki telefonun ekranında ağır ağır parmağını gezdiriyordu.

“Sesin fena kısılmış” dedi Engin masadaki çerezlere uzanırken. Eli bardağa çarpınca diğer eliyle devrilmesini engellemek isterken çalkalanan bira üstüne döküldü.

“Hay Allah! Sakarlığım üstümde bugün” dedi yüksek sesle. Barmen Engin’e bir göz atıp bıyık altından gülümsedi. Pantolonuna dökülen birayı orada temizlemeyeceğini anlayınca “Hemen dönüyorum” diyerek masadan kalktı.

Engin’den bilgi almanın daha kolay olduğunu düşünüyordu Suat. Kendisine olan zaafını kullanmak etik değildi belki ama cinayetleri çözmek için bütünüyle etik davranmak şart mıydı? Ayrıca o da polisti. Hem de onu engellemeye çalışmayan bir polis. Dosyaya hâkimdi, başından beri yakından izliyor ve fikir yürütüyordu. Ancak ellerindeki ipuçları onları bir yere götürmeye yetmiyordu. Katil neredeyse on gündür harekete geçmemişti. Belki de buraya kadardı. İntikamını almış, mesajı neyse vermiş ve kıyıya çekilmişti. Kurbanlarının hepsinin boğazını kesiyor, yanlarına çiçekler bırakıyor ve tek bir iz bırakmadan ortadan kayboluyordu. Ne kameralara, ne görgü tanıklarına, ne de polise yakalanmıştı. Olay yerinde katilin DNA’sına işaret edecek tek bir iz bile olmaması sıra dışı bir durumdu. Ne saç, ne tüy, ne kan, ne deri, ne koku... Hiçbir şey kalmıyordu geride. Sadece 40 numara ayak izleri.

Engin pantolonunu ergen bir kaza sonrası lavaboda yıkamak zorunda kalmış liseli gibi sıkıntıyla masaya döndü.

“Şu halime bak” dedi önüne bakarak. “Üstümü değiştirsem iyi olacak. Evim hemen şurası, istersen sen burada bekle bir koşu değiştirip geleyim... Ya da sen de benimle gel.” Gözlerindeki tereddüt Suat’ın dikkatinden kaçmadı.

Barmen aralarındaki diyalogun nasıl sonuçlanacağını görmek için telefondan başını kaldırmış, onları izliyordu. Suat, Engin’i gülümseyerek süzdü. Kendisine beklentiyle bakan yeşil gözlerini, nereye koyacağını bilemediği ellerini ve ıslak pantolonunu.

“Tamam” dedi bardağını tek dikişte boşaltarak. “Bir sürü sorum var sana. Eğer gece çalışmak zor gelmeyecekse...”

Engin “Tabii” dedi şaşkınlık ve sevinç içinde. “Hesabı ödeyip geliyorum.”

Beşiktaş Çarşısı’nın dar sokaklarından Abbasağa Parkı’na doğru tırmanmaya başladılar. Suat açık dükkânların, barların, kafelerin ve pastanelerin önünden yürüyen genç kalabalığı izledi.

“Gürültülü değil mi burası?” dedi boğazını tutarak. Konuşmak için çaba harcaması gerekiyordu. Birkaç günlük dinlenme yetmemişti sesinin geri gelmesine.

Engin çevresine baktı. “Evet geceleri bazen gürültü oluyor. Ama seviyorum bu mahalleyi. Genç insanlar yaşama zevinci veriyor. Öyle gelmiyor mu sana da?”

“Evet, hayat dolu gerçekten de.”

“Bu arada Nezo’ya yaptığın şeyle teşkilat içinde bayağı takdir kazandın. Biliyor muydun?”

“Neden? Kara Nezo’nun çok mu düşmanı var?”

“Kara Nezo’nun seveni azdır. Kendi kuralları, yöntemleri, saplantıları olan bir polis. Çok sert ve bu sertlik bazılarını rahatsız ediyor. Doğu’da yıllarca çalıştığı, üstün başarı gösterdiği için neredeyse dokunulmaz.”

“Ama bir kadın polise silah çekmem tepede pek iyi karşılanmadı.”

“Kara Nezo ve kadınlık... Taban tabana zıt kavramlar. Söylentiye göre daha erkeksi olabilmek için testosteron hormonu alıyormuş. Teşkilata kadın polis alınmasına da karşı çıktı yıllarca. ‘Kadından polis olmaz’ derdi sağda solda.”

Suat, Engin’i dinlerken yere bakarak başını salladı. Erkekleşen kadınları ve karnına aylardır uğramayan ağrıyı düşündü.

“Kara Nezo’ya karşı uyanık ol. Bel altı oynamayı sever. Gururu görev aşkından daha büyüktür” dedi Engin.

Birkaç dakika sonra sokağın başında eski bir apartmanın önünde durdular. Engin cebinden anahtarını çıkardı.

“Benim ev burası” dedi yukarı bakarak. “Üçüncü kat. Biraz dağınık, kusura bakmazsın.”

Suat onu takip etti. Dar taş merdiven onları çelik bir kapının önüne taşıdı. Engin iki büyük kilidi açtıktan sonra Suat’a yol verdi. Kitaplar, dosyalar, kâğıtların kapladığı bir oturma odasına girdi. Karanlıkta iki çift sarı gözün onu kestiğini fark etti. Engin çalışma masasının üstündeki lambayı yaktı.

“Bu güzelliklerin ismi ne?” dedi Suat kedileri işaret ederek.

“Bunun adı İp, diğerininki de Hitchcock. En sevdiğim yönetmenin ve filminin ne olduğunu söylememe gerek kalmıyor böylelikle” dedi gülerek.

Suat divanın iki köşesini kapmış kedilere doğru yürüdü. Siyah olan hızla ondan kaçtı, diğeri göbeğini açtı. Tekir kedinin alacalı yumuşak göbeğini okşadı Suat. Engin koridorda kaybolmuştu. İçeriden bir sifon sesi duyuldu sonra da ayak sesleri.

Salonun kapısında “Ne içersin? Biram ve şarabım var. Şarap biraz eski olabilir ama” dedi üzerinde kuru bir kot pantolonla dönen Engin.

“Bir şey içmeyeceğim. Çalışırken iyi gelmiyor.”

Engin düş kırıklığını saklamadı ama ısrar da etmedi. “O zaman çay yapayım” diyerek mutfak kapısından kayboldu.

Suat kedinin karnını bırakıp pencere önüne dayanmış çalışma masasına yürüdü. Dosyaların, kitapların ve ıvır zıvırın arasından yeşil kaplı bir not defterini eline aldı. Defterin ilk sayfasında düzgün bir elyazısıyla “Boğazkesen cinayetleri üstüne notlar” yazıyordu. Sayfayı çevirip ilk cümleyi okudu.

“Katil ya da katiller için bu tek seferlik bir eylem değil. Planlı, programlı ve kasıtlı bir yaklaşım içindeler. Burada tek bir katil olduğunu varsaysak da bir ortağı olduğu görüşü ağırlık kazanıyor. Kurbanların boğazlarının kesilmesi bir infazı andırıyor. Beyaz çiçek saflığı temsil ediyorsa, bu saflığı ortadan kaldıran kirli bir elin cezasını almış olması anlamına gelebilir mi?”

“Demek notlarımı buldun” dedi ensesinde biten Engin. Sesinde tedirginlik vardı.

“Bu cinayetlerin seni bu kadar ilgilendirdiğini bilmiyordum” dedi Suat suçlu bir kedi gibi gerileyerek.

Çay fincanlarının bulunduğu tepsiyi masadaki tepeleme dosyaların üstünde dengelemeye çalışan Engin “Deli misin?” dedi. “Şimdiye kadar önüme gelen en heyecan verici dosya bu. Ya adi cinayetler ya namus cinayetleri ya da para yüzünden işlenen sıkıcı cinayetleri çözmek için uğraşıyoruz. Deliller de hemen katilleri yakalatıyor. Uzun zamandır kafamı bu kadar kurcalayan bir davayla karşılaşmamıştım.”

Engin Suat’a bir fincan uzattı ve masada açık duran not defterini kapatarak duvardaki kitaplarla dolu raflardan birine koydu.

“Notlarımı sana okutmaya henüz hazır değilim. Belki ileride kitap yazarsam işime yarar diye aldığım notlar bunlar. İstedığın ne varsa sor tabii. Elimden geldiğince yanıtlarım.”

Suat Engin’in ince ve uzun endamına baktı ve divana yeniden oturdu. Tekir kedi hemen yanına yanaştı.

“Sence bu cinayetler neden işleniyor?”

Engin divanın karşısındaki koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

“Hepsinin boğazını kesiyor katil. Bu sabit bir yöntem. Ama birinde penislerini de kesmiş, diğerinde de bayıltmadan boğazını kesmiş. Acı vermek istemiş. Kurbanlarından daha zayıf, daha ufak tefek. Ayak numarası küçük bir erkek ya da belki bir kadın. Bu yüzden onları önce uyuşturuyor. Kurbanların hepsinin kadın katili olduğunu düşünürsek, eski bir kurbanın ya da yakınının intikamı gibi duruyor.”

“Demek teorimi Selim sana söyledi” dedi Suat çayından bir yudum almadan önce.

“Hayır” dedi Engin başını yana sallayarak. “Dedim ya benim özel ilgilim. Biraz araştırdım. Selim paylaşmayı seven biri değil. Özellikle de benimle.”

Engin Suat'a gereğinden biraz daha uzun baktıktan sonra yeniden çayını ağzına götürdü.

"Peki neden bir şüpheli yok elimizde? Ayak numarası dışında ortada kanıt olarak ne var?"

"Katil ya da katiller son derece dikkatli. Daha önce cinayet işlemiş ya da teşebbüs etmiş olabileceklerini düşünüyorum ben. Soğukkanlılar, kurbanlarına bir şekilde ulaşıp uyuşturuyor, boğazlarını kesiyorlar."

"Evet. Kurbanların hiçbirinin cep telefonunu bulamadık. Büyük olasılıkla sosyal medyadan iletişim kuruyorlar. Öldürülen adamların sosyal medyalarını da inceledik. Dikkate değer bir şey göremedik."

"Sahte hesaplar üstünden yürütmüşlerdir. Sonra da mesajları silmeleri çok kolay. Oldukça hazırlıklı ve planlı bir katil bu. Olay yerinde kurbanın dışında organik tek bir bulguya rastlamadık."

"Nasıl yapıyor bunu? Bir tür kostüm mü giyiyor yani?"

"Belki. Organik ya da sentetik bir kanıtlarla karşılaşsak bile failleri bulmak için daha önce suç işlemiş olmaları gerekiyor. Ama burada kurbanlardan arta kalanlardan başka bir şey yok elimizde."

"Başka ne var aklında? Sen böyle cinayetleri kurgulayacak olsan ne yapardın? Yani kitap yazacak olsan mesela?"

Suat'ın sorusu karşısında Engin'in gözlerinde bir parıltı yanıp söndü.

"Eğer katil ben olsaydım" dedi iç çekerek. "Artık öldürmezdim. Her seferinde yakalanmaya biraz daha yaklaşıcağımı düşünürdüm."

"Yani tam da böyle öldürürdüm" diyorsun dedi Suat gözlerini ona dikerek. "Bir çeşit kostüm içinde, kurbanlarımın boğazını keserek."

"Tıp okumuş biri olarak bunun geri dönüşü olmayan, çok etkili bir yöntem olduğunu söyleyebilirim."

Suat şaşkınlığını gizlemedi. “Sen polis olmadan önce doktor muydun?”

“Hayır doktor sayılmam. 5 yıl tıp fakültesinde okudum. Amacım adli tıp uzmanlığı yapmaktı. Olmadı ama.”

Suat Engin’in devam etmesi için sustu. Engin çayından bir yudum daha almakla yetindi.

“Nerelisin?” dedi Suat tekir Hitchcock’u okşarken.

Engin fincanı ağzına götürdü ama içmedi.

“Çocukken çok gezdik. Babamın işi icabı” dedi elini havada sallayarak. Bunu söylerken Engin’in sol gözü hafifçe seğirdi.

“Ben ise hiç gezmedim” dedi gözlerini ondan ayırmadan Suat. “Bütün hayatım Samatya oldu. Orada doğdum, orada büyüdüm, orada yaşıyorum.”

Engin birden yerinden kalktı ve çalışma masasına yaklaştı.

“Bu raporu sen açığa alındıktan sonra Doktor Nihat’tan aldım. Refik Yurter’in midesinden çıkanların analizi” dedi plastik bir dosyayı ona uzatırken.

Suat, Engin’in dosyayı uzattığı elinin hafifçe titrediğini fark etti. Raporu eline aldı ve okudu. Bir satıra gelince durdu.

Chrysanthemum indicum

“Bu ne demek?” dedi okuduğu ifadeyi tekrarlayarak.

“Krizantem” dedi Engin ona dikkatle bakarak.

“Yani kasımpatı. Son cinayetin de aynı katilin eseri olduğunu gösteriyor.”

Suat divandan yere atlayan, ön patilerini uzatarak gerinen tekir kediye baktı. Umduğu şey tam da buydu. Son cinayeti de onun katilinin işlemiş olması. Uzansa dokunacak kadar yakın, bir o kadar da uçucu olduğunu hissediyordu bu katilin.

“Acaba şimdi nerede?” dedi kısık sesiyle. “Neden harekete geçmiyor? Neden öldürmüyor?”

“Neredeyse katilin bir kez daha öldürmesini istediğini düşüneceğim” dedi Engin gülerek.

Suat yanıt vermedi. Onu yakalamak için öldürmesini istiyor olabilir miydi gerçekten? Yoksa birkaç kurbanla yetinip ortadan kaybolması daha mı hayırlıydı? Ya da hiç bulunamaması, peşinde olduğu şey intikamsa eğer, intikamını almış ve gitmiş olması...

O an odanın içinde kapının zili duyuldu. Biri ısrarla zile basıyordu. Engin yerinden fırladı ve kapıya gitti.

“Kim o?” dedi. Ses gelmedi.

Zile uzun uzun bir kez daha basıldı.

“Kim o?” dedi bir kez daha diyafona.

“Aç” dedi bir erkek sesi. “Orada olduğunu biliyorum. Pislilik herif. Aç kapıyı.”

Engin iç çekerek otomata bastı ve salona döndü.

“Şimdi uğraş dur” dedi sıkıntıyla.

“Kimmiş?” dedi Suat, divandan kalkarken.

Ayak sesleri kapıda bitince Engin kendisine bakan bir çift kırmızı gözle karşılaştı. Gözlerdeki kızıl nefret gizlenmeden karşısındaydı. Gözlerin sahibi Engin’i ittirdi ve içeri girdi.

“Kalk gidiyoruz” dedi sarhoş dili dolanarak. “Seni bu yaşlı kargaya yedirmem. Bir de evine getirmiş seni. Irz düşmanı lan bu. Görmüyor musun?”

Selim yerinde sallanıyor, arada işaretparmağını Engin’e doğru sallıyordu. Sonunda dengesini bulmak için kapı kirişine dayandı.

“Seninle ayrıca hesaplaşacağız sutoğlan” dedi Engin’in olduğu yöne doğru.

Bir saniye sonra da büyük gövdesiyle yere yuvarlandı.

Selim gözlerini açtığında oymalı ceviz gardırobun aralık duran aynalı kapısını gördü. Aynadan, karşı duvara dayanmış aynı ahşaptan koyu renk şifonyeri, üstündeki dantel örtüye yayılmış kremler ve parfümleri, ince tül perdeleri, yatağın sakız gibi beyaz çarşafını, üst yüzeyi mermer komodini ve gece lambasını inceledi.

Başı yatağın ayak tarafında, üstünde giysileriyle yatıyordu. Oturmaya çalışınca başına darbe yemiş gibi yerine çakıldı. Gözlerinin arkası zonkluyordu. Dün gecedен en son hatırladığı şey, Beşiktaş'ta bir meyhanede içtiğiydi. Bir büyüğü bitirdikten sonra ikinciyi istemişti garsondan. Sonra masası bir anda yabancılarla dolmuştu. Tanımadığı bir adamın rakı kadehine buz doldurduğunu hatırladı. Bir de beklediğini. Girdikleri barın çaprazındaki ufak meyhanenin sokaktaki masasını özellikle seçmişti. Montunun yakaları kalkık, elleri ceplerinde uzunca bir süre beklemişti. Birkaç kadehten sonra ısınmaya ihtiyacı da kalmamıştı zaten.

Masasındakilerle sohbet ederken görmüştü çıktıklarını. Hızla kalkarken masadakileri devirdi, cebinden çıkardığı, üstündeki rakamları ve rengini iyi seçemediği parayı masaya bıraktı ve yalpalaya yalpalaya dar sokağa daldı.

Neyse ki çok uzak değildi evi. Sokağın başında hangi binaya girdiklerini, hangi katın ışığının yandığını izlemiş, biraz beklemiş sonra da asılmıştı zile.

Aklından birkaç el ateş etmek bile geçmişti ama bulamamıştı silahını. Ya arabada ya da büroda olmalıydı. “İyi ki yanımda yokmuş” dedi derin bir iç çekerek.

Yeniden yatakta oturmaya yeltendi. Başı dönünce vazgeçti ve sabun kokan yastığa sarılarak dünyanın dönmesinin durmasını bekledi. Odanın kapısı kapalıydı. Dışarıdaki sessizlik merakını kaşıyordu. Uyumak istiyor ama beyni kafatasını terk etmek ister gibi zonkluyordu. Ağzı pas yalamış gibi buruktu. Tükürüksüz dilini dişlerinde dolaştırıp dudaklarını şapırdattı.

Üçüncü hamlesinde yerinden kalkmayı başardı. Ayakları yere değiyordu. Pabuçları yoktu ayağında. Gri çoraplarının içindeki büyük ayaklarına baktı. Bir çift ayak daha önünde geziyordu sanki.

Yatağın ahşap ayakucuna tutunarak ayağa kalktı ve inledi. Kafası taşınmayacak kadar ağırdı. İki elinin arasına aldı başını ve var gücüyle sıktı. Canı daha çok yandı. Sallanarak kapıya yürüdü, kıvrık kapı kolunu aşağı indirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Tanıyordu burasını. Büyük sofa, yukarı çıkan merdiven, karşıdaki duvarda fotoğraflar. Suat!

Nasıl getirmişti Suat onu buraya? Bir süre kirişe dayanarak adım atmak için cesaretini topladı. Yukarıda birisi sessizce konuşuyordu. Onun kısık sesi.

Yuvarlak ahşap merdivenlerin başına kadar birkaç adımda geldi. Tırabzanlardan kendini çeke çeke basamakları çıktı. Basamakların gıcirtısı beynini oydu. Konuşma kesildi o sırada.

Yukarıda salon olarak kullanılan sofaya vardığında karşıdaki divanda Suat’ı, alaycı bir gülümsemeyle onu izlerken buldu. Dalgalı saçlarını açık bırakmış, gözünde gözlükleri, elinde bir dosya, ona bakıyordu.

“Dört göz olduğunu bilmiyordum” dedi susuz dudaklarını zorla açarak.

Suat yerinden kalktı ve ortadaki masada duran sürahidenden bir bardak su doldurup ona uzattı.

“Milletle dalga geçeceğine kendine bak sen. Sokak ayyaşları yanında salon erkeği gibi kalır.”

Selim suyu tek dikişte bitirip biraz daha almak için sürahiye uzandı.

“Sesine ne oldu? Trans sesi gibi” dedi ikinci bardağı da içtikten sonra.

“Translar ve kulamparalardan da korkuyorsun demek?” dedi Suat istifini bozmadan. “Sadece gizli homolar homofobiktir.”

“Seninle kavga edecek hiç halim yok Suat” dedi Selim önceden duymuş olsa da kulamparanın tam anlamını merak ederek. Suat’ın dedesinden öğrendiği tuhaf ve eski sözler sinirini bozuyordu.

“Etme zaten. Benim evimde benimle kavga etme. Üstelik Engin’i seni şikâyet etmemeye zar zor ikna etmişken.”

Selim elindeki bardağı gereğinden sert bir hareketle masaya bıraktı. Bardağın tabanı çat etti masanın ahşabına değerken.

“Asıl o dua etsin ki ben onu şikâyet etmedim. Kadın polisleri taciz eden zampara polisleri engellemek görevimiz.”

Suat güldü. “Ne tacizi Selim. Ben kendi isteğimle gittim. Ayrıca çalışıyorduk.”

Selim elini “Bir dakika” der gibi kaldırdı ve acıdan gözleri kısılmış halde divana çöktü.

“Ben gelmeseydim, boktan bir durumda bulabilirdin kendini. Gerçi bunu kolay döverdün ya neyse... Ayrıca neden onunla çalışıyorsun ki? Aynı ekipte olan biziz.”

“Açığa alınmam seni memnun etmiştir diye düşündüm. Cinayetleri yalnız çözüp terfiyi kaparsın işte, fena mı?”

Selim başını divanın arkasına yasladı ve kafasını Suat’a doğru çevirdi. Suat o sırada yanına oturmuştu.

“Tikli Kadri’yle geçinmek imkânsız biliyorsun. Bütün işi sırtıma yüklemesi yetmiyormuş gibi bir de yanıma daha dün okuldan çıkmış bir yeniyetme verdi. Ağabey ağabey diye beynimi sikiyor velet.”

“Bakıyorum ben gittikten sonra ağzın iyice kubura dönmüş. Acıyıp eve getirdim, asabımı bozma.”

Selim sağ gözünün arkasında yoğunlaşan ağrıyı dağıtmak ister gibi avucuyla gözünü ovdu.

“Galiba kör oluyorum” dedi.

“Kör olmazsın merak etme. Biraz daha uyu bir şeyin kalmaz. Götüreyim mi seni yeniden yatağa?”

“Yok bırak burada uyuyayım” dedi Selim başını divanın koluna yatırarak.

Suat divandan kalktı ve bir battaniyeyle salona geri döndü. Selim’in üstünü örttü. Tam gidecekken Selim elini yakaladı.

“Sensiz olmuyor Suat Komiser” dedi gözleri kapalı. “Alışmıyorum...”

Suat Selim’in sıcak avucunda kaybolan elini çekmedi. Hareketsiz yatan adamın geniş omuzlarını ve kazağının kenarından görünen kalın boynunu inceledi. Gözleri aralık dudaklarına kaydı. Ona azıcık daha yaklaşırsa neler olabileceği geldi gözünün önüne. Selim’in elleri, dudakları, göğsü... Ve karnında kıpırdayan ateş...

Selim o anda gözlerini açıp ona baktı. O bakışlardaki soruyu hemen anladı. Nabzının boynunda attığını hissetti. Eli onun elinde kor gibi yanıyor ama geri çekemiyordu. Telefonun çaldığını anlaması birkaç saniyesini aldı. Arkasına baktı, sonra yeniden Selim’e döndü. Elini ateşli avuçtan çekti ve telefona uzandı.

“Suat Komiser’le mi görüşüyorum? Ben Ayşegül Duran” dedi hattın diğer ucundaki ses.

Ayşegül Duran'ın Gayrettepe'deki evinde duvar boyasının rengini görmek mümkün değildi. Koridorlar dahil tüm evin duvarları tavana kadar raflar dolusu kitapla kaplanmıştı. Birbirine geçen odalar, saksılar dolusu bitkiler ve kedilerle, ev bir çeşit botanik kütüphaneye dönüşmüştü. Salonun en büyük eşyası büyük kırmızı kadife divan çaprazlama yerleştirilmişti. Pencerenin önündeki büyük yemek masasının yarısı kitaplar, broşürler, kartonlar, dergiler ve gazetele-
rin ahenkli dağınıklığına, diğer yarısı da yemek yemeye ayrılmıştı.

Kapıyı, sivilceli yüzünde somurtkan bir ifadeyle, açık kumral saçlarının uçlarıyla oynayan genç bir kız açtı. Suat, onun Ayşegül Duran'ın kızı olabileceğini düşündü. Kendini tanıttı, kapıda ayakkabılarını çıkarmaya yeltenince "Gerek yok. Biz çıkarmıyoruz" dedi kız somurtmasını sürdürerek.

Salonu işaret ettikten sonra kitaplı labirentte kayboldu.

Ayşegül Duran divanda üç kediyle sarmalanmış oturuyordu. Kediler yabancı birini gördüklerinde ne yaparlarsa onu yaptılar. Suat'ı umursamadılar. Ayşegül Duran Suat'ı kapıda görünce açık televizyonu elindeki kumandayla kapattı ve yerinde hafifçe doğrulmaya çalıştı. Sağ kolu alçılıydı.

"Hoş geldiniz" dedi gülümseyerek.

"Hoş bulduk. Kolunuz mu kırıldı?"

“Evet” dedi Ayşegül Duran. “Üstüne düştüm gösteride. Daha doğrusu arbedede oldu. Biliyorsunuz, siz de oradaydınız.”

Suat başını salladı ve kadının omuzlarına düşen gri saçlarını inceledi. Yüzünden yaşını anlamak zordu. Gözlerinin kenarlarında karşısındakinde güven uyandıran kırışıklıklar vardı. Daha önceki karşılaşmalarında gözlerinin renkli olduğunu fark etmemişti. Bu mesafeden yeşil mi mavi mi olduğunu seçemedi. İnce bir boynu ve zarif elleri vardı. Güzel kadındı.

“Size bir şey ikram etmek isterdim ama” dedi Ayşegül Duran koluna bakarak. “Kızlar alışverişe gitti. Birazdan gelirler.”

Kızların kim olduğunu anlamadı Suat. Sorup sormama arasında tereddüt etti.

“Benim kızlarım” dedi Ayşegül kafasındaki soruları okumuş gibi. “Gerçek kızlarım değil tabii. Manevi kızlarım. Kاپیۛyı açan da onlardan biri. Öyle çok çocuk var ki kimsesiz.”

Suat yine başını salladı. Ayşegül Duran’ın onu görmek istemesi iyiye işaretti tabii ama kadının onun ağzını aramak için mi, yoksa işbirliği yapmak için mi görüşmek istediğinden emin olamıyordu.

“Geçmiş olsun” dedi bunu söylemediğini fark edince. “O gün sizi bir anda gözden kaybettim. Biliyorsunuz büyük kargaşa yaşandı.”

Ayşegül Duran battaniyesini sağlam eliyle düzelttikten sonra ona baktı.

“Beni kurtarmak gibi bir göreviniz yok Suat Komiser” dedi gülerек. “Duyduğum kadarıyla iki liseli arkadaşımızı oradan çıkartmışsınız zaten.”

Suat sıkıntıyla elini salladı. Yerinde kıpırdandı biraz. Mesleğin kötü yanlarından biriymiş bu, bazen taraflar ve sınırlar birbirine karışıyordu.

“Aslında yapmamam gerekirdi. Ama çok korktuklarını gördüm.”

“Açığa alındınız değil mi?” dedi gülümseyerek.

“Evet” dedi Suat kısık sesiyle.

“Peki neden buradasınız? Yani hâlâ cinayet soruşturmasını yürütmüyorsunuz herhalde.”

Suat bacak bacak üstüne attı ve koltukta arkasına yaslandı. Evin farklı yerlerinden çıkan kedilerden biri kuyruğu havada, ona sürtünerek geçti önünden.

“Hayır resmi görevle gelmedim. Siz arayınca gelmemin doğru olacağını düşündüm.”

“Ve sizinle işbirliği yapıp yapmayacağımı anlamak istediniz. Çünkü bu cinayetleri çözmek istiyorsunuz” diye sürdürdü Ayşegül Duran ağzından lafı kaparak.

Suat yanıt verecekken antreden sesler geldi. Birileri gülüşüyor, kapıyı açmaya çalışıyordu. Birkaç saniye sonra ellerinde alışveriş torbalarıyla üç kadın girdi içeri. Hepsi Suat’a bakıyordu. Bu sessiz ifadeye fazlasıyla alışkındı. Karşısındakilerin onun polis olduğunu öğrendikleri zaman yüzlerinde beliren endişeyle karışık donma ifadesine.

“Kızlar gelin buraya, Suat Komiser’le tanışın. Elif sen zaten tanıyorsun sanırım” dedi Ayşegül Duran sağlam elini onlara doğru sallayarak.

Suat dikkatli bakınca arabasına aldığı genç kızlardan birinin orada dikildiğini gördü. Elindeki torbaları bırakan kız ona doğru yürüdü ve “Hoş geldiniz” dedi utangaç utangaç.

Ayşegül Duran diğer kızları da tanıştırdıktan sonra onlardan kahve yapmalarını istedi.

“Kahve içersiniz değil mi?” dedi Suat’a önermekten çok buyurur gibi.

Kızlar koridorda gülüşmeye devam ederek mutfak kapısında kayboldular.

“Hepsini evlat mı edindiniz?”

“Hayır. Onlar beni anneleri yaptılar. Yasal evlatlarım değiller. Ama aile sevgisi görmemiş, sıcak bir yuvada yaşa-

mamış çocuklar bunlar. Bazılarıyla sığınma evlerinde, bazılarıyla da hapishanede tanıştık. En küçük olanın yani size kapıyı açanın annesi cezaevindeki bir isyanda ölünce ortada kalmıştı. Üç yıl önce onu da yanıma aldım.”

Suat kadına hayranlığını gizlemeden baktı.

“Çok zor anne ve babasız büyümek. Ben de öksüz ve yetimim. İyi bilirim” dedi sessizce.

“Çocuk Esirgeme’de mi büyüdünüz? Elif’i de orada gördüm ilk. Yaşı gelmişti ama hâlâ çocuktu tabii.”

“Hayır. Dedem baktı bana. O da polisti. Babam da öyle.”

Ayşegül Duran başını salladı. “Siz de aile mesleğini sürdürmek istediniz. Onların hatırına yani.”

“Sadece hatır değil tabii. Seviyorum mesleğimi. Bu ülkede herhangi bir mesleğin hakkını vererek yapmak zor elbet. Ama sanıldığı kadar da kötü değil Türk polisi. Yani...”

Suat bir yabancıya özel hayatından bu kadar çabuk söz etmesine şaşırmıştı. Kadında ona güven veren bir şeyler vardı ama resmi olmasa da görevde sayılırdı. Hafifçe kızarak cümlesini bitirmedi.

“Yok canım” dedi Ayşegül Duran gülümseyerek. “Çok iyidir Türk polisi. Bakın koluma” dedi.

Kadın bunu öfkeyle değil, şaşırtıcı bir tevekkülle söylemişti. Elif kahveleri getirip önlerindeki sehpalara koyduktan sonra salondan çıktı.

“Şimdi iş konuşalım” dedi Ayşegül Duran. “Benden tam olarak ne istiyorsunuz? Aslı’ya veritabanımızı istediğinizi söylemişsiniz. İnanın orası tam bir cadı kazanı. Her şey birbirine girdi. Bana söylerseniz belki yardımcı olabilirim. Bu arada Aslı’nın tepkisini sakın yanlış anlamayın. Onun öfkesinin altında büyük bir travma yatıyor.” Konuşurken gözlelerinden bir karaltı geçmişti.

Suat kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Aşırı şekerliydi. Dudaklarını yaladıktan sonra fincanı önün-

deki sehpaye koydu. Boğazını temizlemek için yutkundu. Sesi bir fısıltıdan öteye gitmiyordu.

“Bundan bir süre önce cinayet kurbanlarının ismini toplu olarak arama motoruna girdiğimde karşıma siteniz çıktı” dedi elini boynuna götürerek. “Daha sonra siteye baktım ancak tek tük ilanlar, basın bültenleri dışında bir şey bulamadım. Bana kadın cinayetleri işleyen, bu suçlardan kaçan ya da az ceza alan erkeklerin isimlerinin bulunduğu bir belge gerekli. Böyle bir liste var mı elinizde? Yapan örgütler var mı? Katilin nasıl bir sıralama izlediğini anlamaya çalışıyorum.”

Ayşegül Duran bir süre düşündü.

“Yüzlerce erkek ya tahrik indirimi alıyor ya da cezadan kaçıyor” dedi ciddi bir tonda. “İşiniz çok zor. Tüm kadın katillerini bulup onları koruma altına alamazsınız. Bir de polis bu katilleri korursa vay halimize!”

Suat kadının sesindeki kinayeyi sezdi ama üstüne gitmedi.

“Evet ama bir yol olmalı” diye sürdürdü. “Katilin bir yöntemi var. Ya sizin dernekten ya da başka bir örgütten katillerin listesini toplayarak onların izini buluyor, sonra da öldürüyor.”

“Bunu kendi başına yapıyor olamaz mı?” diye atıldı Ayşegül Duran. “Sonuçta pek çok derneğin öldürülen kadınların sayıları, isimleri ve davalarıyla ilgili kamuoyuna açık listeleri var. En başta anıt sayaç var örneğin. Ayrıca bunlar resmi rakamlar da değil. Resmi rakamların gerçekte çok daha fazla olduğunu düşünüyoruz. Biz kendi imkânlarımızla araştırıp bulup kayıt altına geçiriyoruz.”

“Anıt sayaç mı?”

“Evet. Erkek eliyle öldürülen kadınların isminin yazıldığı dijital bir anıt. Her yıl sayı artıyor. Vahşet de öyle. Kadınlara karşı sistematik bir kıyım var. Detaylara bakarsanız kanınız donar.”

Suat okuduğu eski vakaları hatırladı. Kocasından tarafından önce yastıkla, sonra eliyle boğulacak kadar nefret edilen ka-

dını düşündü. Kadınların çoğu aşk, güvence, aile umuduyla kendi hayatlarını katillerine teslim ediyordu.

“Ve bu kamuya açık öyle mi?” dedi kafasından geçenleri kenara iterek.

“Elbette. Ceza alan ya da almayan şahıslarla ilgili detaylı bilgileri ise gönüllü avukatlarımızdan alabilirsiniz. Sizinle görüşmeleri için aracı olabilirim.”

Suat önündeki kahve fincanına dalıp gitmişti.

“Katilin kendi yöntemi” dedi sessizce. Sonra birden başını kaldırdı. “Ayşegül Hanım. Sizce beyaz kasımpatı neyi temsil ediyor?”

Ayşegül Duran konunun bir anda değişmesine şaşırsa da bozuntuya vermedi.

“Bilmem. Saflık ve temizlik mi?” dedi. Sonra gözlerine bir parıltı yerleşti.

“Bir dakika” dedi alçak sesle sağlam elini havaya kaldırarak “Sanırım kasımpatı bazı ülkelerde ölümü temsil ediyor.”

Mecidiyeköy meydanındaki trafik ışıkları bir yanıp bir sö-nüyor, ilerlemeyen trafikte araçlarına hapsolmuş sürücüler kornaya basarak rahatlamaya çalışıyordu. Suat yağmurluğunun kapüşonunu bir eliyle kafasında tutmaya çalışarak insan ve gürültü kalabalığında yürümeye çabaladı. Şemsiyesini yamuk tutan tombul bir kadın ona çarpınca özür dilemek yerine “Ayı” diyerek çıkıştı. Kadına bakmak için duralasa da acele eden kalabalık onu sürükledi. Az ötede yağmurdan kaçmak için otobüs durağının çatısının altına girmeye çalışan yolcular kaldırımında etten bir duvar oluşturuyordu. Duvarı yaramayacağını fark edince yola indi.

Karşıdan süratle gelen taksiye eliyle yavaşlamasını işaret etti. Sürücü ise cinayete susamış gibi ona doğru gaza bastı. Kaldırıma kendini zor attı. “Cehennem böyle bir şey olsa gerek” dedi dişlerinin arasından. “Mecidiyeköy’de akşam saatleri.”

Trafik memuru az ötedeki kaza nedeniyle felç üstüne felç geçiren trafiği canlandırmaya çalışıyor, yağmurluğunun altından, sıkışmış sürücülere hararetle el işaretleri yapıyor, sonuç alamadığını görünce daha çok sinirleniyordu.

Selim “Bunu hemen görmen gerek. Atla Dolapdere’ye gel” diyeli yarım saati geçmişti. Trafik bataklık gibiydi, ona arabasını bırakarak metroyla gelmesini tembihlemişti. Selim tam bu ifadeleri mi kullanmıştı yoksa kendisi mi düşünmüş-tü bu cümleyi anımsayamadı.

Biraz yürümek iyi gelecekti.

Ayşegül Duran'ın sözlerini düşünmek, sindirmek istiyordu. "Kasımpatı ölümü temsil ediyor, katilin kendi yöntemi, kendi yöntemi, kendi yöntemi..."

Bazen sorgu sırasında tanık ya da zanlı bir şey söylerdi. Kilit bir sözcük ya da cümle. Suat'ın not etme alışkanlığı yoktu. Yazmanın iyi fikir olduğunun farkındaydı ama karşısındakinin hem vücut dilini hem de yüz ifadesini izlemeyi, gözleriyle kaydetmeyi, sonra o kaydı kafasında tekrar tekrar oynatmayı tercih ediyordu. Konuşmaların çoğunu hatırlardı. Okuldayken hafıza oyunlarında hep en iyiler arasında olmuştu. Kartlardaki nesneleri sırasıyla bilir, emin değilse kafasına bir özdeşleşmeyle yerleştirdiği ana gider, sonra bulurdu. Şimdiki zaman uçucuydu, geçmiş zaman ise değiştiremez. Değiştiremeyeceği zamana gidip donmuş hatıraların arasında gezerek, aradığı şeyi bulmaya çalışmak daha sağlam bir yöntemdi ona göre.

Yürürken bunu yapmaya çalışıyordu ancak Mecidiyeköy kâbusu tüm düşünce dizisini altüst etmişti. Metroya inen merdivenler birbirinin üstüne çıkan kalabalıkla dolup taşmıştı. Arkadakiler yağmurdan kaçabilmek için öndekileri ittiriyor, merdivenlerin dibindekiler "İtmeyin yavaş" diye yukarıdakilere bağıryorlardı. Metro seçeneğinin kalmadığını görünce yağmurluğuna iyice sarınıp adımlarını sıklaştırdı. Fransız Lape Hastanesi'nin önüne geldiğinde cadde iyice rahatlamıştı. Sağanak yağmur onu yavaşlatıyordu.

Elmadağ'a vardığında sırtı ter içinde kalmıştı. Pantolonu dizlerinin üstüne kadar ıslanmış, botlarının içi su dolmuştu. Divan Oteli'nin önünden karşıya geçti ve yokuş aşağı yürüdü. Kuyucuklarla kaplı bozuk asfaltta, yokuşu dönerek çıkmaya çalışan hantal çimento kamyonunun acı çekercesine inleyen sesinden kaçmak için adımlarını hızlandırdı. Yağmur yoksulları sevmiyordu. Bir taş atmalık mesafedeki ulaşılmaz

zenginlik şimdi çöp yığınlarının ve çürük binaların senfonisine dönüşmüş; çamur, beton, soğuk ve su, aynı orada yaşayanlar gibi onu da çileden çıkarmıştı.

Köşe başlarında incecik ceketlerinin içinde ıslanarak onu gözleyen, o kayıp gözlerdeki nefreti hissetmesini isteyen genç gölge adamların önünden ilerledi. Bir sağa bir sola, daha derine doğru yürüdü.

Sonunda dar sokağın başında polis otolarını gördü. Kent-sel dönüşüm için yıkılmaya hazır –ona kalsa tüm mahalle yıkılmalıydı– eski bir binanın önünde herkesten bir baş uzun Selim’i fark etti. Eli onun avucunun sıcaklığını hatırladı. Hızla cebine soktu elini. Selim karşısındaki biriyle konuşuyor, başını sallıyordu. Sadece onun yüzüne bakarak ilerledi.

Selim başını kaldırdınca göz göze geldiler. Geniş yüzüne bir gülümseme yayıldı. Eliyle “Gel” işareti yaptı. Suat polis otosunun arkasından yaklaştı ve çevredekilere selam verdi.

“Bunu gör istedim” dedi Selim ona doğru eğilerek. “Ama bizim katil olduğunu sanmıyorum.”

“Bizim katil” ifadesine gülümsedi Suat. Belki de aralarındaki tek ortak nokta.

Dar taş merdiveni Selim önde Suat arkada, çıktılar. Bina-nın ilk katında birkaç olay yeri polisi beyaz önlükleriyle çalışıyordu. İkinci katta soldaki kapının ardından yüksek sesler geliyordu. Engin’in ekibinden biri telefonda konuşuyordu. Ona selam verip arkadaki odaya geçtiler.

Penceresi sunta tahtayla kapatılmış odanın ortasındaki pis şiltede bacakları ve kolları çarmıha gerilmiş gibi yatıyordu. Tüm yatak beyaz kasımpatılarla kaplanmıştı. Öyle çok çiçek vardı ki cesedin yaraları görünmüyordu.

Kalbinin atışını kulağında duyarak yatağa yaklaştı Suat. Ölü kadının boğazındaki pençe pençe parmak izlerine sahibinin adını okumak ister gibi uzun uzun baktı. Sonra da henüz kadın olamamış çocuk bedene.

“Ama bu kız... En fazla 15 yaşında” dedi sesi kısık.

Selim başını salladı. “Pezevengi aşağıdaki katta. Birazdan sorguya alırız.”

“Beyaz kasımpatılar” dedi Suat.

Boğazı kurumuş, sesi iyice içine kaçmıştı. Nefes almak için ağzını açtı. Kızın can verirken o zayıf bedeniyle debelenmesini görür gibi oldu. Yumruklarını sıktı. Canı bir şeyleri parçalamak, yok etmek istedi. Aynı anda küçük kızı kucaklayıp götürmeyi de.

“Hayır” dedi hırıltıyla. “Bu bir tesadüf olamaz. Bu katil bizim katilimizi yakından tanıyor.”

Yüzünün görünmemesi için siyah kepini biraz daha aşağı indirdi ve barın diğer ucunda oturan adamı inceledi. Adam önündeki viski bardağını kısa parmaklarıyla kavrayıp bir dikişte bitirdi ve barmene bir tane daha istediğini işaret etti. Birasından bir yudum aldıktan sonra elindeki telefona bakıyor gibi yaparak karşıdan adamın fotoğrafını çekti.

Gönderdiği numaradan birkaç saniye sonra bir mesaj geldi ekranına.

– Bayağı çökmüş...

– Hem de nasıl. Yalnız bu dolandırılma acısı değil, aşk acısı.

– İyi olmuş, hak ediyor :))) Teftişin ne zaman bitecek?

Kaçta dönersin?

– Bilmiyorum. Ne yapacağını görmek istiyorum. Belki biraz daha takip ederim.

– Tamam. Çok geç kalma... Biliyorsun yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum.

– Biliyorum. Merak etme. Ama geç kalırsam da beni bekleme, uyu.

– Dışarıda nasıl güzel bir yağmur var, gördün değil mi?

– :)

– Yağmurun sesini daha iyi duyabilmek için pencere açık yatacağım. Sen gelince kapatırsın..

– Tamam. Sonra görüşürüz.

– Görüşürüz Ebrucuuuum...

Ebru telefonda başını kaldırınca İbrahim'in viskisini bitirmek üzere olduğunu fark etti. Adam tabureden inip cebinden çıkardığı bir tomar para arasından bir banknot seçip bara bıraktı ve paranın üstüne eliyle iki kez pat pat diye vurdu. Sonra yalpalayarak kapıya yöneldi. Ebru birasından son yudumu alıp barmenden hesabı istedi. Barmen yanına gelip bir sayı söyledi. Onun bir buçuk katını bara bırakıp bistrodan çıktı.

İbrahim sallana sallana Harbiye'ye yöneldi. Yanından şemsiyeler altında hızla geçen insanları umursamadan, ıslanmaya aldırmadan tempolu bir yürüyüşle ilerledi. Zilzurna sarhoş değildi ama ayık da değildi.

Ebru güvende hissettiği bir mesafeden arada sırada mağazaların vitrinlerine bakarak uzun siyah yağmurluğunun altında onu takip ediyordu.

Bir ara İbrahim durakladı ve cebinden telefonunu çıkarıp baktı. Sonra yeniden pardösüsünün cebine sokup yürümeye devam etti.

Az ötede şeffaf muşambaların altında yağmurdan korunmaya çalışan çiçekçiye yaklaştı ve kovaların içinde bekleyen beyaz çiçeklere işaret etti. Kadın telaşla kalktı, sevinçle ona buketleri uzattı. İbrahim cebinden para çıkarttı ve çiçekçi kadının eline hafifçe sallanarak bıraktı.

Divan Otel'i'nin önüne gelince ışıklarda durdu. Göğün su kapakları açılmış gibi sağanak yağmur yağıyordu. Sokakta-kiler binaların girişlerine, kafelerin önlerine sığınarak sabırsızlıkla yoğun yağışın dinmesini bekliyorlardı. Caddede İbrahim ve onu takip eden Ebru dışında pek kimse yoktu.

İbrahim yeşil ışığın yanmasını beklemeden yola çıktı. Bir taksi acı acı kornaya bastı ve son anda direksiyonunu sola kırmayı başardı. Ne taksi durdu ne de İbrahim.

Ebru yeşil ışık yanınca karşıya geçti ve sokağın başından onu izledi. İbrahim inşaat sahasının çitleri arasından bina-

lardan kalan boşluğu hayranlıkla seyretti bir süre. Sonra kaldırıma yığılmış moloz çuvallarının önünden yola indi. Bir araba üstüne su sıçrattı. Oralı bile olmadı.

İbrahim'in nereye gittiğini biliyordu. Bu saatte açık olma-yacağını da. Onun sallantılı yürüyüşüne uygun, o da dar sokaklarda ilerledi. Mavi metal kapının önüne vardıklarında ne bir hareketlilik ne de ızbandut korumalar vardı.

Biraz daha ilerleyip sokağın köşesindeki kaldırımda çöp konteynırlarının yanında vücudunun yarısını saklayarak bekledi. İbrahim kapıyı yumrukladı, sonra geri çekilip bina-ya baktı. Sonra tekrar kapıya yaklaştı ve zile asıldı. Kapının arkasında bir hareket olmalıydı. İbrahim heyecanlanmıştı.

"Aç Burcu. Benim İbrahim" diye bağırdı. "Sana bir hediye var."

Kapı yavaşça açıldı. İnce bir ses bir şeyler anlatmaya çalışıyordu İbrahim'e.

"Gir içeri. Daha çok para getirdim. Memnun olacaksın."

İbrahim içeri dalar dalmaz Ebru kapıya seğirtti ve metal kapı kapanmadan ayağını kirişe dayadı. Ayak sesleri konuşma seslerine karışarak yukarı doğru kayboldu.

Kapıdan içeri süzülüp sessizce kilidin dilini yerine oturttu. Derin bir nefes aldı. Yanına bıçağını almamış olmasına hayıflandı. Merdiveni usulca, ıslak botlarının gıcırdamasını önlemeye çalışarak çıktı.

Birinci katta durup dinledi. Binada kimse yok gibiydi. İkinci katın basamaklarına ulaştığında ağlama sesine benzer bir ses geldi kulağına. Islak bir hayalet gibi seri hareketlerle yukarı süzüldü. Sesler sol taraftan geliyordu.

"Âdem öldürür beni. Lütfen yapma. Az sonra gelir. Arabayı tamire götürmüştü."

"Soyun. Bak çiçek de getirdim sana. Hem çok para vereceğim. Benden aldığından çok daha fazlasını vereceğim."

"Valla ben çalmadım parayı" diyordu ince ses.

Ebru koridorda sesin geldiği yöne doğru yürüdü. Kapı aralı-ğından baktı. İbrahim kızı yanına oturtmuş iki bileğini kavra-mıştı. Kız ona korkuyla bakıyor, büyük kara gözlerinden akan yaşları durduramıyordu. Üstündeki kirli sabahlık ve altındaki pijamalarla gerçek yaşını gösteriyordu. İbrahim ince bilekleri tek eliyle kavradı ve diğer eliyle kızın saçlarına yapıştı.

“Yok öyle paramı alıp karşılığını vermemek. Şimdi ağzına alacaksın sonra da her istediğimi yapacaksın.”

Kızın başını açık fermuarından ucu görünen çüküne doğ-ru bastırdı.

“Haydi” dedi hırlayarak.

Kız direnince bileklerini bırakıp yüzüne bir tokat attı. Kız yatağa devrildi. Ağlıyordu. İbrahim üstüne çıkıp kızın sabah-lığını ve penye pijamalarını parçaladı. Morluklarla kaplı ba-cakları ve kolları ince beyaz dallar gibi ona karşı koymak için havada sallandı. Kız tamamen çıplak kalınca İbrahim geri çekildi ve ona baktı.

“Kimsin lan sen?” diye haykırdı. “Bana kazık atacak götü nereden buluyorsun? Kim olduğunu sanıyorsun sen orospu?”

İbrahim kızın üstüne abandı. Büyük gövdesi kızın küçük bedenini kapatıyor, Ebru neler olduğunu göremiyordu. Kızın bacakları birden hızla çırpınmaya başladı. Elleriyle onu ittirme-ye çalışıyordu. Hırıltılar geliyordu kızıdan.

Kızı boğazlıyordu. Ebru yerinde dondu kaldı. Birden ko-şup yardım getirmeyi düşündü. Sonra yine dondu. Ne yapı-yordu orada? Kimdi o? İbrahim’le ilişkisi neydi?

Lanet okudu içinden. Geçen her saniye kızın bedeni daha az mücadele ediyor, gücü sönüyordu. Sonra her şey sessizleş-ti. İbrahim’in sırtı sarsılıyordu. Ağlıyor gibiydi.

“Beni öyle bırakmayacaktın Burcu” dedi sümükleri kızın üstüne akarak. “Bak seni öldürmek zorunda kaldım. Ne ya-pacağım ben şimdi? Hayatımın aşkını öldürdüm senin yü-zünden.”

İbrahim ayağa kalktı. Fermuarını çekti, kemerini bağladı ve elinin tersiyle burnunu sildi. Sonra cansız kıza tükürdü.

Ebru karşı odanın kapısının arkasına saklandı. İbrahim'in koridordaki ayak seslerini, sonra da merdivenlerden inişini dinledi..

Kirli şiltenin üstünde cansız yatan genç bedene bakıyordu şimdi. Hayatın üstünden buldozer gibi geçip gittiği çocuk bedene. Yaşamaya başlamadan yok edilmişti. Yatağa yaklaşp kızın yüzünü okşadı. Kollarını ve bacaklarını açtı. İbrahim'in odanın bir kenarına attığı beyaz çiçekleri buketlerinden çıkarıp kızın üstüne serdi. Siyah uzun saçları çiçeklerin arasına yayıldı.

“Özür dilerim” dedi kızın ölü kulağına. “Beni affet.”

“Valla elimi bile sürmedim savcı bey” diyordu salya sümük ağlayan adam. “Bir yıl önce gelmişti. İmam nikâhlandık. Sonra da...”

“Sonra da çocuğu satmaya başladın” dedi Selim yumruğunu sıkarak.

“Ayrıca ben savcı değilim gavat. Polisim.”

Selim aşağıdaki katta Âdem’in bekletildiği odaya girer girmez adamın yüzüne iki tane okkalı tokat geçirmiş, Suat onu engelleyince durmuş ama hırsını alamamıştı. Âdem otuzlu yaşlarında, ebleh suratlı ve ufak tefekti. Ağzına kan dolduğu için yere bir iki kere tükürdükten sonra eliyle ağzını kapadı. Sol gözü kayıktı.

Suat “Ne zamandır kızı satıyorsun?” dedi. Kısık sesi onu daha da ürkütmüş gibi dikildi Âdem.

“6 aydır. Aşağıda ufak bir evim var” dedi belirsiz bir yönü göstererek. “Beni çok seviyordu. Kaçırınca çok sevinmişti. Her gün evde oturuyor, temizlik yemek... Bilirsiniz işte.”

“İşsizdim. Parasızdım. Bir de onun sorumluluğu. Sürekli ilgi beklemesi. Ne yapacaktım başka?”

“Çocuk yaştaki karını satmayacaktın en başta” diye kükredi Selim. Yumruğunu havaya kaldırdı ama indirmede.

Suat Selim’in koluna dokunup önüne geçti.

“Her şekilde ceza alacaksın. Çocukla birlikte olma, kız kaçırma, batakhane işletme...”

“Hayır ben işletmiyorum burayı. Vallahi billahi. Ben sadece Nazlı’yı getiriyordum. Bazen burada kalırdı. Gece çalıştığı için akşamüzeri gelir parasını alırdım” dedi Selim’e kayık gözüyle bakarak.

“Çalışma saati değildi yani. Kapıyı birisine açtı ve öldürüldü. Devamlı müşterisi var mıydı?”

Âdem başını ellerinin arasına alıp iki yana salladı.

“Bilmiyorum. Ben görmedim. Geceleri burada olmazdım. Abiler bilir” dedi.

“Abiler kim?” dedi Selim Âdem’e bir adım daha yaklaşarak.

Âdem darbenin nereden geleceğini kestirmek ister gibi başını ona doğru kaldırdı. Oturduğu mavi divanın üstündeki lekeler çiçek desenlerinin arasından seçilebiliyordu. Kimi kah-verengi, kimi pas rengi, kimi donuk beyaz lekeler. Salon gibi düzenlenmiş odanın en büyük duvarında büyük ekran bir televizyon ve önünde onlarca porno DVD’si vardı.

Suat odanın berbat havasını değiştirmek ister gibi pencereye göz attı. Pencere kenarlarında çivi başlarını gördü. Camlar gazete kâğıtlarıyla kaplanmıştı.

“Abiler” dedi iyice pısan Âdem. “Kapıdaki abiler. Onlar bilir belki.”

Selim abilerin isimlerini aldıktan sonra Âdem’in omuzunu tuttu.

“Neredeydin bu akşamüstü Âdem?” dedi tehditkâr bir sesle.

“Bence kız sana artık parasını yedirmek istemiyordu. Senden ayrılmış, buraya yerleşmişti. Hatta belki bir sevgili buldu. Sen de geldin boğazladın kızı. Sonra da polisi aradın. Bence böyle oldu olaylar.”

Âdem bir anda yerinden fırladı. Sol gözü öyle içeriye kaymıştı ki gözün sadece beyazı görünüyordu.

“Yok abi. Vallahi billahi ben öldürmedim. Allah çarpsın ben öldürmedim. Neden öldüreyim? Sermayemdi Nazlı.

İşinden de memnun görünüyordu. Çok para biriktirince gidelim buradan Âdem diyordu. Bu pislik hayattan çıkıp her şeye yeniden başlayacaktık. Borçlarımız vardı onlar için katlanıyorduk.”

Selim dayanamadı Âdem’in sol yanağına bir tokat daha indirdi. Âdem tokadın gücüyle divana yuvarlandı. Orada kılmıdamadan kaldı. Ne ağlıyor ne de yalvarıyordu. Selim daha sonra eğilip Âdem’in kollarını arkadan kelepçeledi. Kapıda bekleyen üniformalı memura “Götürün bu pezevengi” dedi hırsla.

Suat, Selim’i sessizce izliyordu.

“Aradığımız katil bu değil biliyorsun” dedi alçak sesiyle. “Adamı hastanelik etsen de bu gerçek değişmeyecek.”

Selim sol elini sağla ovuşturup Suat’ın gözlerine baktı.

“Dövdükçe dövesim geldi. Kendime engel olamadım. Sen iyi bilirsin bu hissi.”

“Evet” dedi Suat gülümseyerek. “Olay yerinin işi çok uzayacağı benziyor. Sanırım milyonlarca meni ve DNA örneği bulacaklar burada.”

Selim iğrenerek odaya göz gezdirdi.

“15 yaşındaki bir kız çocuğu kentin göbeğinde peşkeş çekiliyor ve kimsenin ruhu duymuyor” dedi iç çekerek. “Daha da kötüsü boğazlanırken onu peşkeş çekenler hâlâ kaybettikleri paraya yanyor. Âdem kız öldüğü için değil, para kesileceği için ağlıyordu” diye sürdürdü Suat.

Selim Suat’a doğru bir adım attı, parmaklarının ucuyla sağ eline dokundu ve çekti.

“Seni evine bırakayım mı? Hava berbat.”

Suat hayır anlamında başını salladı.

“Ayşegül Duran’ın sokağına dönüp arabamı almam lazım. Beni çağırdığın için sağ ol. Amire söyleyecek misin? Büyük ihtimalle duymuştur burada olduğumu.”

Selim omuz silkti.

“İpimde bile değil. Sen dönmezsen çalışmayacağımı söyledim ona. Tek başıma çözemem bu cinayetleri. Bana altı bezli çocuk değil, polis lazım.”

“Kadri Özer’in tikini oynatmayalım?” dedi alaycı.

“Tikine sokayım” dedi Selim gülümseyerek.

“Komiserim” dedi arkadan heyecanlı bir ses. İkisi de sesin geldiği yöne döndüler.

“Divan Oteli’nin yakınındaki çiçekçi kadını sorguladık komiserim” dedi ıslak bir polis memuru telaşla.

“Kadın dün akşam bir adamın kredi kartını düşürdüğünü söyledi. Biraz sıkıştırdık sen mi çaldın falan diye. Dokunmadım diye yemin ediyor. Daha kontrol etmedik ama doğru söylüyor sanki.”

“Kime aitmiş kredi kartı, getir bakayım buraya” dedi Selim tersçe.

“İbrahim Karlı’ya aitmiş komiserim” dedi memur altın yaldızlı kartı ona uzatırken. “Hani şu limitsiz olan kartlardan.”

Çantaları kapı girişine bıraktıktan sonra “Aç mısın?” diye sordu Ebru.

“Gelirken gördüm, pideci açıktı.”

Burcu “İştahım yok. Sağ ol” dedi uykulu. “Bu ani dönüş neden? Biraz daha kalacağımızı sanıyordum.”

Ebru salonun ışıklarını açmadan ilerledi, havayı kokladı ve yüzünü buruşturdu.

“Sanki biraz rutubet kokuyor” dedi. “Dört gündür yağmur dinmedi. Ondandır. Eski bina” diye sürdürdü. Botlarını sürüyerek pencereye doğru gitti ve perdeyi açarak geceye karışmış kente baktı.

Burcu paltosunu çıkarmadan salondaki divana oturdu. Ebru’yu izliyordu.

“Sende bir şeyler var” dedi gözlerini Ebru’nun sırtında, dar siyah pantolona sıkışmış bacaklarında gezdirerek. Kısa saçlarının uçları siyah beresinin altından azıcık çıkmıştı.

“Birkaç gündür başka dünyalardasın.”

Ebru yavaşça, divandan onu küçük bir kız çocuğu gibi izleyen Burcu’ya döndü. Kafasında gezen düşünceleri Burcu okumasın diye gözlerini kapadı birkaç saniye.

“Yorgunum sanırım. İkimiz de yorgunuz. Değil mi?”

Burcu ona doğru elini uzattı. Ebru birkaç adımda Burcu’nun yanına ilişti. Elleri iç içe bir süre önlerine baka-

rak oturdular. Salonda kalorifer peteklerinin borularından gelen ince bir tıslama dışında hiç ses yoktu.

“Yorgunuz ama bitirmemiz gereken bir iş olabilir” dedi Ebru sessizce.

Burcu başını kaldırıp Ebru’nun yüzüne çevirdi.

“Bunun son işimizle bir ilgisi var” dedi ince sesiyle. “Bana söylemediğin bir şeyler var.”

Ebru elini Burcu’nun avucundan hızla çekip deri montunun cebine soktu, ayağa kalktı. Cebinden sigara paketini çıkardı, diğer eliyle çakmağını aradı. Ceplerine pat pat vurarak aradıktan sonra bulamayınca mutfığa girdi, ocağın mavi aleviyle ağzındaki sigarayı yaktı. Salona geri dönüp kapıda ciğerlerindeki dumanı saldı. Burcu’ya büyük bir sır verecekmiş gibi bakıyordu.

“Aslında” dedi ikinci dumanını saldıktan sonra. “Sana daha önce yapmadığımız bir şeyi yapmamız gerektiğini söylesem... Kesinlikle yapmamamız gereken bir şeyi. Bizim için son derece tehlikeli bir şeyi...”

Burcu Ebru’nun gözlerine oturan karanlık ışıkları seyretti bir süre. Daha önce görmediği şekilde karaydı yüzü. Endişe değil, hüznün de değil... Sert bir kararlılık.

“Şimdiye kadar yaptıklarımızdan daha da tehlikeli bir şey mi?” diye sordu Burcu, Ebru’nun sinirle oynayan sigaralı eline bakarak.

“Evet” demek yerine Ebru sigarasından bir iki nefes daha çekti.

“Çok daha tehlikeli” dedi. “Ama aynı zamanda çok daha önemli bir şey. Bize doğrudan dokunan bir şey. Çok uzun bir süre ortadan kaybolmamızı gerektirecek bir şey. Çünkü az vaktimiz var. Ve gidecek az yerimiz. İzimizi kaybettirmek için çok az şansımız var.”

Burcu arkasına yaslanıp ona beklentiyle bakan Ebru’yu inceledi.

“Bu yüzden mi birkaç gündür sessizdin? Gitme planları mı yapıyordun?”

“Düşünüyordum” dedi Ebru pencerenin önündeki koltuğa ilerleyerek. “Değer mi? Kurduğumuz düzeni bozmaya, sürekli kaçmaya değer mi diye. Bugüne kadar çok iyi idare ettik. Bundan sonra nereye nasıl gideriz, ne yaparız diye kafa yoruyordum.”

“Sonuç?” dedi Burcu ellerini göğsünde kavuşturarak.

“Sonuç...” dedi Ebru elindeki sigarayı yanındaki sehpa duran kül tablasına bastırırken. “Sana söylersem bunu yapmak isteyeceğini biliyorum. Tanıyorum çünkü seni. Gözünü hiçbir şeyin korkutmayacağını biliyorum. Ama risk büyük. Ayrılık riski de cabası...”

“Neden böyle konuşuyorsun?” diye sordu Burcu, Ebru’ya gerçek ismiyle hitap ederek.

Ebru hızla Burcu’nun yanına geldi ve parmaklarının ucuyla ağzını kapadı hafifçe.

“O ismi sakın söyleme” dedi fısıltıyla. “Kendi ismini de unut. Eğer bu işi yaparsak, o iki kız sonsuza kadar mezara gömülecek. Hazır mısın buna? Kendini ve geçmişini gömmeye hazır mısın?”

Burcu Ebru’nun soğukkanlılığını kaybettiğini sadece bir kez görmüştü. Çok eskiden... Çok gençken... Şimdi onun sigara kokan parmakları dudaklarına değerken aynı paniği okudu gözlerinde.

“Biliyorsun, seninle birlikteyken korkmuyorum” dedi elini tutarak. “Biz bu yola beraber başladık, yolun sonu geldiyse eğer, beraber biteriz. Ayrıca bugüne kadar planların kusursuz işledi.”

“Doğru” dedi Ebru Burcu’nun elini sıkarak. “Şansımız ya-ver gitti. Ama bu sefer farklı. Çünkü bu seferki tanıdığımız, beraber görüldüğümüz biri. Yani senin beraber görüldüğün biri. Bizimle ilgili doğrudan bağlantı kurulabilecek biri.”

Burcu Ebru'nun elini öptü ve kucağına koydu.

“Umurumda bile değil” dedi gözleri parlayarak. “Her neyse yapmamız gereken yapalım. O kız da geçmişi de çoktan gömüldü. Her şeyi anlat bana. Kafandan tüm geçenleri.”

“O zaman” dedi Ebru birkaç saniye duraksayarak.

Sokak ışıklarının aydınlattığı salondaki divanda birbirine geçmiş gölgeler gibi silikleşiyorlardı. Pencereye yaklaşan iri bir martının çığlığını duydular.

“İbrahim'i son bir kez daha araman gerekiyor” dedi Ebru yasak bir ıslığı yutar gibi.

Radyodaki tok sesli sunucu kentin bazı semtlerinde sel olayları yaşandığını, yetkililerin vatandaşlara gerek olmadıkça sokağa çıkmamaları çağrılarını yaptığını, meteorolojinin, yağışların bir süre daha süreceği uyarısında bulunduğunu ve afetle mücadele ekiplerinin riskli bölgelerde çalışmalarını sürdürdüğünü tane tane okuyordu. Arabanın tepesini döven yağış, sunucunun sesini yer yer boğuyor, silecekler bu kavgada yenik düşeceklerinin haberini verir gibi inliyordu.

“Tufan geliyor sanırım” dedi Selim yan camdan griden la-civerte dönmekte olan göğe bakarak. “İstanbul bu kadar yağmuru kaldırabilir mi?”

Bazı yollar aşırı yağıştan kapandığından bir saate yakın süredir Gayrettepe’ye ulaşmak için çabalamışlar, yola fırlayan bir yayaya çarpmaktan son anda kurtulmuşlardı. Şimdi Ayşegül Duran’ın sokağında Suat’ın arabasının arkasına park etmiş oturuyorlardı. Suat yol boyunca sessizdi. Kafasında genç kızın beyaz cesedi, çiçekler ve Selim’in parmaklarının parmaklarına bir saniyeliğine temas anı vardı. Görüntüler birbirine geçiyor, kafasında tatlı bir koku gibi dolaşiyor, sonra dağılıyorlardı.

“Çok sessizsin” dedi Selim onu uykusundan uyandırmaya çekinir gibi.

“Ben de kız çocuğunu atamıyorum kafamdan. Adalet benim elimde olsa çoktan vurmuştum herifi. Şimdi en fazla birkaç yıl ceza alır. Kızı kimin boğduğunu da bul bulabilirsen.”

Suat yağmurun cama inişini izledi ve başını ona çevirmekten “Her şey aslında çok basit değil mi?” dedi.

“Birileri kan döküyor, başkaları dökülen kanın intikamı için kan döküyor. Kan kanı çağırıyor... Ne kadar kan akarsa bir o kadarı daha akmaya hazırlanıyor. Çok bilindik, binlerce yıldır değişmeyen bir döngü. Kan için kan. Bu döngüde doğal olmayan tek şey ise biziz. Uydurduğumuz yapay bir adalet anlayışıyla bir kandan diğerine suçlu peşinde koşuyoruz.”

Selim duyduklarından emin olmak ister gibi başını Suat’a çevirdi.

“İşsiz mi kalalım? Kolluk kuvvetleri de binlerce yıllık meslek değil mi? Masumların kanı yerde kalmasın diye adalete teslim ediyoruz suçluları.”

“Her ölen masum mu? Ya da her öldüren suçlu mu?” diye çıkıştı Suat. Sesi boğazından bir hırıltı şeklinde çıkıyor, konuşurken yüz kasları geriliyordu.

“Ve adalet yerini gerçekten buluyor mu?” diye devam etti sesine inat.

“Örneğin biz Nazlı’nın katilini bulup hapse tıktığımızda onun canını alan kişiyi gerçekten cezalandırmış mı oluyoruz? Birkaç yıl sonra herifin oradan çıkıp başka bir kızı tuzağına düşüreceğini biliyoruz. Yoksa kasımpatı katili mi gerçek adaleti sağlıyor? Dişe diş, kana kan?”

Selim Suat’a bu sefer hayretle baktı. “Neler oluyor Suat Komiser?” dedi alaycı bir tınıyla.

“Bir suçlu gibi konuşuyorsun. Cinayet işleyenlerin çoğu kurbanlarının yaşamayı hak etmediğini düşünür. O adaleti de kendileri sağlamak için öldürür. Tehlikeli düşünceler bunlar.”

“Ayrıca sen hukuk ve ceza sisteminin azılı bir savunucusu değil miydin? Vakalara mesafeni koru, yoksa her ceset akraban olur.”

Suat Selim’in lafını düşünerek güldü ve başını salladı.

“Her ceset akrabın olur.”

Doğruydu. Birkaç saat önce gördüğü cesede sarılmak onu orada diğer erkek polislerin ellerine bırakmamak istemişti. Küçük bir kız çocuğuydu sonuçta. Saçına farklı modeller, yeni giysiler düşünmesi gereken çağda, pis morukların seks oyuncağı olmuştu. Sonra da cinayete kurban gitmişti. Morgda ne işi olabilirdi bir çocuğun? Dudaklarını ısırıp, dizlerinin üstündeki parmaklarını bacaklarına geçirdi. Sadece hissedebilmek için canını yakmak, kanını akıtmak geldi içinden.

Radyoda Müzeyyen Senar ağır ağır “Bir ihtimal daha var” şarkısını söylüyordu. Osman dedesi ne çok dinlerdi bu parçayı. Arada gözlerini dolduran yaşları parmağının ucuyla gizlice silerdi. Dedesiyle olmayı düşledi. Yine küçük kız olmayı, onun dizinde oturmayı ve başını o kocaman elleriyle okşamasını istedi. Yanında onu dikkatle izleyen adama baktı sonra. Dudaklarına, tıraşsız kare çenesine ve boynunda atan nabzına... Geniş göğsüne ve büyük ellerine kaydırdı gözlerini.

“Haklısın” dedi gözlerini kısarak. “Ne dediğimi bilmiyorum. Bu cinayetler beni kötü etkiledi sanırım. Ben gideyim artık.”

Kapıyı açmaya yeltendiği sırada Selim’in sol kolunu kendine doğru çektiğini fark etti. Yavaşça ona doğru kaydığını gördü. Her şey onun dışında geliyordu sanki. Kendisine ve Selim’e arabanın dışından bakıyor gibiydi.

Kuşbakışı. Kadın erkeğe doğru yaslandı. Büyük omuzlarına dayadı başını. Ağlamak gelmiyordu içinden. Boğazı ve göğsü kupkuruydu. Erkeğin eli kadının çenesini tuttu ve yüzünü yüzüne çevirdi. Eli kadının belini kavrayarak daha da kendine yaklaştırdı. Dudakları birbirine değdi sonra ayrıldı. Gözleri kilitlendi. Sonra yeniden yaklaştı dudakları. Bu sefer iç içe geçtiler. Nefesleri arabanın camlarını buğulandırdı. Bedenleri birbirine yapışık.

Hem dışarıdan görüyordu çifti hem de o çiftin bir parçasıydı. Ilık bir sıvı bedeninde gezdi. Kanı kalbine hücum etti. Derin bir uykuya daldığı andaki o tanıdık, yumuşak derinliğe bıraktı kendini.

Suat önünde yazan isimleri tekrar tekrar okuyor, arada buğulanan gözlerini ovuşturuyor, yeniden okuyordu. Anıt sayacı yüzlerce kadının ismi her kademedede artan üst üste yığılmış sanal tuğlalar gibi yükseliyordu. Selim yanına verilen genç polise Suat'ın talimatlarını iletmiş, anıt sayacı adı geçen tüm kadınların faillerinin isimleri, cezaları ve şimdi nerede oldukları konusunda karşılaştırmalı bir dosya hazırlamasını söylemişti. Suat bunun günler alacağını farkındaydı. Ayrıca katillerin listeden rastgele isim seçmediğini düşünüyordu. Üstelik anıt sayacı sadece kadın kuruluşlarına gelen bilgilerle derlenmişti, kayıtlara geçmeyen yüzlerce vaka daha vardı.

Önündeki not defterine Hilmi Karabulut'un karısının ismini yazdı. Sonra da Ahmet ve Mustafa Alakoyun'un aklanıldığı tecavüz ve intihar vakasındaki kurbanın ismini. En son Refik Yurter'in öldürdüğü genç kızı.

Şule Karabulut
Münevver Aslan
Özgecan Çet

Birincisi Bursa'da evinde öldürülmüştü. İkincisi Giresun'un bir ilçesindeki sanayi bölgesinde bir atölyede defalarca toplu

tecavüze uğramış, kısa bir süre sonra da kendi bileklerini kesmişti. Üçüncüsü Tarsus'ta bindiği minibüste tecavüze direndiği için, önce darp edilmiş, sonra bilekleri kesilmiş, tecavüze uğramış ve sonunda yakılmıştı.

Üç ayrı kentte üç ayrı cinayet.

Suat sıkıntıyla kadınların isimlerinin altını çizdi. Neydi bu üç kadını birleştiren bağ? Birbirlerini tanıyor olmaları neredeyse imkânsızdı. Şule Karabulut 39 yaşındaydı. Münevver Aslan 15'ini doldurmadan intihar etmişti. Özgecan Çet ise 20 yaşında bir üniversite öğrencisiydi.

Biri çocuk, üç kurban.

Bu ölümlerle bağı olan erkeklerin hepsi İstanbul'da öldürülmüştü. Katil nereden biliyordu İstanbul'da olduklarını? İlişkileri var mıydı? Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Takip mi ediyordu? Kurbanların cep telefonları bulunamamıştı. Engin'in de dediği gibi çok büyük ihtimalle sosyal medya üzerinden iletişim kurmuşlardı. Bunun teknik takibi haftalar alırdı. Suat iki gündür penceresinin önünden, durmaksızın yağın yağmuru izledi. Sokaktaki çocuk sesleri evlere hapisti şimdi. Kendi ahşap evi yağmur ve rüzgârın gücüyle çatırtılar çıkarıyor, çatıda biriken göletler salonun tavanında gri lekelerle aşağı sızıyordu.

Evini ona satması için defalarca kapısına dayanan müteahhidi düşündü. Evin tamirinin ne kadar pahalı olduğunu, ona verirse iki cillop gibi daireyi ona hemen teslim edeceğini, hem de deprem korkusu olmadan yaşayacağını anlatıp durmuştu adam peltek peltek. Mantiğı razı gelse, gönlü razı gelmezdi. Dedesinin, babasının ve onun eviydi burası. Onu geçmişine ve köküne bağlayan tek şey. Onu da kaybederse yurtsuz kalırdı. İç çekerek tavanda genişleyen lekeye, sonra yağmura, sonra da önündeki deftere baktı.

Selim dışarıdan sisteme girmesini sağlayan şifresini ona vermiş, Nazlı'nın cinayetiyle ilgili elinde ne varsa teslim et-

miş, kapıda onu öptükten sonra gitmişti. Birkaç günün du-manlı kareleri kafasını doldurdu bir anda. Derin bir ne-fes alarak sandalyesine yaslandı. Yağmurun altında araba-da öpüşen çifti düşündü. Çıplaklıklarının gardırobun aynası-na yansıdığını, tükenen nefeslerinin yatağın gıcırtilarına ka-rıştığını hayal etti. Hafifçe altdudağını ısırdı. Yanaklarının yandığını hissedince ayağa kalktı, mutfağa gitti. Su ısıtıcısı-nın düğmesine bastı.

Hata yapmışlardı. Bir daha tekrarlanmaması gereken bir hata. Ne klişeydi ama! İş ortaklarının ilişkiye girmesi kari-yeri düşünüldüğünde intihardan farksızdı. Bir yere varsa da bir yere varmasa da. Aynı ekip içinde olmazdı. Ne yapa-caklardı yani? Tüm cinayetlere beraber gidip çözdükten son-ra eve gelip günlerinin nasıl geçtiğini birbirlerine anlatacak, sonra sevişip uyuyacaklar mıydı?

Salona dönüp telefonunu aldı. Selim'i aramalı, araları-na mesafe koymalı ve şehvet dolu hayallerden kendisini sı-yırmalıydı. Çok geç değildi. Sınırı şimdiden çizerse geri dö-nüş şansları vardı. Daha goncayken koparmalıydı bu roman-tik bağı.

“Nereye dönüş?” diye sordu içinden bir ses. “Sen istiyor-sun o sınırı geçmeyi.”

Belki de gizleyebilirlerdi. Bir süre daha. Biraz daha... Ne hissettiklerini anlayana kadar. Aşk, ancak olasılık iken ger-çeğinden daha güçlüydü. Kafası allak bullak oldu. Masada, not defterindeki kadınların isimleri gözüne takıldı yine. Mut-fakta su ısıtıcısının ıslığı telefonun çağrı melodisine karıştı.

Ekranda Selim'in ismini gördü. Kalbi sıkıştı. Aceleyle tu-şa basıp kulağına götürdü.

“Bunu derhal görmelisin” dedi Selim gırtlaktan gelen bir sesle. “Atacağım adrese gel hemen.”

“Buradayım canım. Beni duyuyor musun?”

Birisi yüzünü okşuyordu. Küçük bir el yanağında geziyor, onu rahatlatıyordu. Tüy gibiydi. Sonunda istediği yerdeydi. Huzur, aşk, uyku. Hepsi aynı anda gelmişti. Mutluluk bu olmalıydı. Hafiflemek, uçmak, yuvaya dönmek.

Eli öpmek için başını çevirdi. Minik parmakları dudaklarında hissetti. Gözlerini araladı. Bir yüz ona gülümsüyordu. Yüzün sahibi bulanıktı. Ama gülümsemesini seçebiliyordu. Oradaydı. Ölmemişti. Bulmuşlardı birbirlerini işte. Karşısında ona gülümsüyordu. Ah ne güzeldi! Uzun dalgalı koyu saçları omuzlarını kapatıyor, küçük ağzı onu öpmesini hasretle bekliyordu.

“Burcu, Burcu!”

“Evet canım, buradayım.”

Yüz bir anda geri çekildi. Daha da bulanıklaştı. Elini uzatmak, yerinden kalkmak istedi, yapamadı. Bir şey ona engel oldu. Bir şey onu göğsünden aşağı bastırıyordu. Sıkıntıyla yerinde sağa sola kıvrandı. Bacaklarını kaldırmaya çalıştı olmadı.

“Ne oluyor bana Burcu?”

“Çok içtin sevgilim. Kendini kaybettin. Ama her şey yolunda şimdi. Seni hep hak ettiğin yere götüreceğim.”

“Çok susadım. Su ver bana” dedi dudaklarını şapırdatarak.

Yüz kayboldu. Birkaç saniye sonra bir şey patladı yüzünde. Yanağı yandı.

“Bir de pezevenge su servisi mi yapacağız?” dedi başka bir ses. İnce bir kahkaha duyuldu ardından.

“N’oldu sevgilim? Şaşırdın mı? Seni pamuklara sarıp bakacağımı mı sandın? Sonsuza dek senin olacağımı mı sandın?”

Gözlerindeki perde açılmıyordu bir türlü. Başı çıpa gibi ağırdı. Dönmeye çalıştı beceremedi.

“Burcu şaka yapmayı bırak” dedi. “Haydi yardım et bana. Söz veriyorum kızmayacağım.”

“Kızsan n’olur göt?” diye bağırды aynı ince ses.

Burcu nazikti, uysaldı, asla bağırmadı.

“Köpek gibi pişman edeceğim seni. Köpek gibi yalvaracaksın. Sonra da köpek gibi öleceksin.”

Ayak sesleri... Bir çekmece çekildi az ötede. Tıkırtılar ve fısıltılar...

“Burcu? Burcu ne yapıyorsun? Oyun oynamayı bırak.”

Sessizlik.

Sonra kasiğinde keskin bir yanma hissetti. Sıcak bir şeyler boşandı bacağından aşağı doğru. Çığlık attı, yerinden kalkmak için debelendi. Bedeni beyninin komutuna uymadı.

“Ne yapıyorsun? N’oluyor?” dedi panik içinde.

“Seni kıştır kıştır kesiyoruz” dedi ince ses ve küçük bir kız gibi kıkırdadı.

“Parça parça kesip seni yiyeceğiz. Sen bir çocuğu nasıl canavarca yediysen biz de seni yiyeceğiz.”

Boğazından boğuk bir çığlık çıkınca ağzına bir bez kapandı. Bezin ekşimtırak güçlü kokusu genzini yaktı. Gözleri kapanırken “Burcu öldü. Öldü Burcu” diye sayıklıyordu.

Suat küçük daireye girerken iki polis memuru ağızlarını kapatarak apartmandan dışarı çıkıyorlardı. Genç polislerin yüzü bembeyazdı. Suat'a bakmadan merdivenden aşağı indiler. Binadaki komşular meraklı ve korku dolu gözlerle apartman girişinde dikiliyor, giren çıkan polislere bakarak fısıltıyla konuşuyorlardı.

Yaşlı beyaz saçlı bir kadın onu kapıda durdurmuş "Kızlara bir şey yapmamışlar değil mi? Kızlar nerede?" diye sormuştu.

Suat kadına cevap vermeden yukarı çıktı. Şimdi salonun ortasındaki sehpa da bir tepsinin içinde küle dönmüş yığını inceleyen Engin'in yanındaydı.

"Pasaport ve kimlik belgeleri yakılmış. Ne yazık ki hiçbiri işe yaramaz. Ama evin her yerinde parmak izleri, saç, kan ve doku var. Hangileri katile, hangileri kurbana ait göreceğiz."

Suat salonda boydan boya kütüphane olarak ayrılan duvara çevirdi gözlerini. Yüzlerce kitap raflarda sırt sırta vermiş uyum içinde bekliyordu. Rafların birinde tıp kitapları çarptı gözüne. Tam o rafa yönelmişti ki birinin adını seslendiğini duydu.

Selim salonun kapısında kül rengi bir yüzle dikiliyordu. Suat ona yaklaştı.

"Suat, biliyorum dayanıklısın ama..." dedi duraklayarak. "Yani sonuçta aktif görevde değilsin. Girme bence" dedi parmaklarının ucuyla koluna dokunurken.

Suat “Merak etme” dedi alçak sesle ve koridora yöneldi.

Pembe fayanslı küçük banyonun yanındaki odanın dışında koridorun sonunda bir kapı daha vardı. Banyoyu geçince açık kapıdan gördü onu.

Yatağa kırmızı bir çarşaf serildiğini sandı önce. Karmaşık desenleri olan bir çarşaf. Aynı kırmızının yerde ve duvarlarda olduğunu görünce anladı. Odanın kapısından dev bir bebek gibi görünüyordu. Sırtüstü yatmış, uyuyan bir bebek. Bacakları yanlara doğru tamamıyla açılmış, kolları yukarı doğru konulmuştu. Gövdesi havayla şişirilmiş gibi irileşmişti. Baş duvardaki sineği görmek ister gibi geriye doğru atılmıştı.

Cesetten gözünü ayırmadan bir iki adım attı içeriye. Yatak kasap tezgâhını andırıyordu. Bacaklar yatağın aşağı, kollar da yukarı köşelerini işaret ediyordu. Cesedin cinsel organının olması gerektiği yerde morarmış bir yara ona bir göz gibi geldi. Az aşağıda erkekliğinin bir daha geri gelmemek üzere onu terk ettiği buruşuk deri parçası duruyordu.

Yatağın başına doğru yürüdü. Cesedin başının gövdesinden tamamen ayrılmış ve duvara yaslanmış olduğunu fark etti. Gözleri boşluğun çok gerisindeki bir noktaya bakıyor gibiydi.

“Kurbanın kimliğini biliyor muyuz?” dedi Suat cesetten gözlerini ayırmadan, kapıdan onu izleyen Selim’e.

Cinayet mahallini beyninin her hücreğine kaydeder gibi ağır ağır incelemeyi sürdürdü.

“Asıl sürpriz de o” dedi Selim cesedi görmemek için sırtını diğer kirişe dayayarak.

“Ünlülerin kuyumcusu İbrahim Karlı’yla tanışın Suat Komiser. Çiçekçide bulunan kredi kartının sahibi. O kart olmasaydı belki de bu evi hiç bulamazdık.”

“Nasıl yani?” dedi Suat yatağın yanından aşağı doğru sarkan bir şeye bakarken.

“Eşi bir süredir evde kalmadığını söylemiş. Araları bozukmuş. Ama dün gece eve heyecanla gelmiş, bazı eşyalarını ve

pasaportunu almış. Sonunda özgürüm gibisinden bir şeyler gevelemiş ve evden çıkıp gitmiş.”

Suat cesetten gözünü zorla ayırarak Selim’e baktı.

“Karlı’nın eşyaları, pasaportu falan mı bulundu burada?”

“Şimdilik yok. Bakıyor çocuklar ama katilin yok ettiğini sanıyorum.”

“Peki burayı nasıl buldunuz?”

“Bayağı basit. Şoförü getirmiş onu buraya. Gece 23.00 sularında bıraktığını, ona çok yüklü bir çek verdiğini söyledi. Her şey için teşekkür etmiş İbrahim Karlı. Veda eder gibi. Sonra da bu apartmana girmiş.”

Suat, İbrahim Karlı’nın başının altından sarkan şeye elini uzattı. Polis fotoğrafçısının tüm kareleri çekmiş olduğunu ümit ediyordu.

“Bu ne?” dedi Selim’den çok kendi kendine konuşur gibi.

Selim yavaşça odaya girdi ve Suat’a yaklaştı.

“Bir ip?” dedi gözünü İbrahim Karlı’nın boğazından uzak tutarak.

“Tel misina” diye mırıldandı Suat. Sonra İbrahim Karlı’nın boğazına baktı. Muntazam yaranın açık ağzını ve yukarı doğru yayılan morluğu inceledi.

Selim’in soluk rengi bir ton daha açıldı.

“Misinayla mı kesmişler boğazını?”

“Hangisi daha önce olmuştur sence?” dedi Suat ayağa kalkarken. “Boğularak mı can verdi yoksa boğazı kesilerek mi?”

O anda cesedin ellerini fark etti. Nazlı’nın boğazında izleri kalan parmakları düşündü. Sonra çevresine bakındı.

“Hiç çiçek yok değil mi? Kasımpatı?”

“Cık” dedi Selim koridora yeniden çıkarken, cesetle aynı odada olmak onu rahatsız ediyordu.

Suat yatağın diğer tarafına geçmek için döndüğünde şifonyerin yanına düşmüş üç bacaklı siyah aleti fark etti.

“Bunu gördün mü?” dedi Selim’e işaret ederek. Selim is-

teksizce odanın içine doğru yürüdü ve Suat'ın gösterdiği şeye baktı.

“Bir tripod” dedi umursamaz bir tavırla. “Cep telefonları için. Herkesin evinde var neredeyse” diye ekledi.

Suat bir şeyler mırıldandı. Kafasında onu rahatsız eden düşünceyi kovalar gibi odadaki diğer eşyalara çevirdi bakışlarını.

“Kim bulmuş, komşular ne diyor?” diye sordu yine cesede odaklanarak.

“Kapıcı kapıyı açık görünce seslenmiş. Ses gelmeyince içeri dalmış ve bununla karşılaşmış” dedi Selim elini belirsiz bir yöne sallayarak.

“Ev sahipleri yaşlı Rum kadın daireyi tutan kızların çok düzgün bir aileden geldiklerini, ana babalarını kaybettikten sonra İstanbul'a yerleştiklerini anlattı. Ama nereden geldiklerini bilmiyor. Kira sözleşmesinde sahte kimlik kullandıkları kesinleşti. Ölmüş kişilere ait kimlik numaraları çıktı. Ebru ve Burcu Yılmaz kardeşler olarak tutmuşlar daireyi. Kadın ‘Çok iyi kızlardı. Bana hep yardım ederlerdi’ diyor. Yaşlı kadına göre beyaz kadın ticareti yapan haydutlar kızları kaçırmış olabilir.”

“Çok sevdiği kiracılarının evinde ne tür bir katliam yaptığını öğrenince kadının yüreğine iner herhalde” dedi Selim sırtarak.

“Hem ben biliyordum katilin tek başına hareket etmediğini” diye ekledi.

Suat onu duymuyor gibiydi. Yatağa biraz daha yaklaştı. Eğilerek cesedin kollarındaki izlere baktı. Benzer izleri bacaklarında da fark etti.

“Bağlıymış” dedi. “Çok büyük olasılıkla buna da uyuşturucu verdiler.”

“Bir de küçük odaya bakman lazım. Ne tür psikopatlarla uğraştığımızı anlayan için” dedi Selim.

“Bence misinayı ikisi birden çekip öldürdüler adamı.”

Suat koridorun sonundaki küçük odaya Selim'in kafasına yerleştirdiği görüntüyle girdi. İki kadın yatağın kar-

şıt uçlarından yataktaki adamı misinayla boğazlarken.

Tek kişilik tertipli bir yatağın üstüne özenle yerleştirilmiş iki adet parlak siyah giysi duruyordu. Giysilerin üstüne ağız kısımları fermuarlı maskeler konmuştu. Yatağın ucunda yerde iki çift siyah deri bot vardı.

“Bu” dedi arkadan gelen Engin’in sesi. “Neden hiçbir organik ipucu bulamadığınızı açıklıyor.”

Eldivenli ellerini ameliyata hazırlanan bir cerrah gibi havada tutuyor, Selim ve Suat’ın bulunduğu odanın kapısından yatağı inceliyordu. Selim Engin’e ters bir bakış atarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Lateks giysilerin içinde cinayetleri işlemişler” dedi Engin. “Üstlerinde kurbanlarına ait kan ve doku örnekleri bulacağımıza eminim.”

Suat büzüşmüş, sönük balon gibi pörsümüş bedensiz lastik giysilere yaklaştı. Maskelerin fermuarlı ağızlıklarını inceledi, gözleri botlardan giysilere, maskelere sonra sırayla aynı nesnelere kayd.

“Engin Ağabey” dedi Suat bir anda telaşla ona dönerek.

“İbrahim Karlı’nın parmak izi analizini hızlandırabilir miyiz? Nazlı’nın cinayeti... Yani onun bir önceki cinayet mahallinde bulunup bulunmadığına dair kanıtlar çok önemli. Tabii bir de DNA karşılaştırması...”

Engin, Suat’ın ne dediğini hemen anlamıştı. Gözleri parladı ve başını evet anlamında salladı.

“Çok mantıklı” dedi alçak sesle. “Elimizden geleni yapacağız elbette.”

Suat yatağın karşısındaki büyük çekmeceli şifonyere doğru yürüdü, dürbüne benzer gözlüklerin önünde durdu.

“Bunlar” dedi “Tahmin ettiğim şeyler mi?”

Kapıda dikilen Engin ve Selim, Suat’ı izliyordu.

“Gece görüş başlıkları” diye atıldı Selim. “Bodrum katlarındaki cinayetleri açıklıyor.”

“Elbette onları da inceleyeceğiz” dedi Engin otoriter bir tavırla. “Daire ipucu cenneti gibi, her yerden yeni bir kanıt çıkıyor. Sonuç almamız günler sürer. Ama daha önce suç işlemişlerse şıp diye buluruz merak etmeyin.”

O sırada çalan telefonuna sıkıntıyla baktı. “Alo” derken eliyle belirsiz bir selam vererek koridorun sonundaki salon-da kayboldu.

Selim Suat’a yaklaşıp omuzuna dokundu.

“İyi misin? Biraz dalgın görünüyorsun. İstersen eve git. Ben ilgilenirim burasıyla” dedi fısıldayarak.

Suat öfkeyle Selim’e döndü.

“Ben gideyim evde yemek yapayım. Sen de çalış gel bana gününü anlat. Öyle mi?” dedi sesi titreyerek. “Bunu mu bekliyorsun benden? O rollere sığamam ben anladın mı? Ayrıca sen lütfettiğin için burada olmak istemiyorum. Bu benim de işim. Senin gibilerden çok daha iyi yaptığım işim.”

Selim “Demek benim gibiler” dedi dişlerini sıkarak. “Hanımefendi kadar başarılı olamayanlar.”

Suat tam ağzını açacaktı ki koridorun diğer ucundan gelen sesle irkildiler.

“Ne o Selim Komiser? Amirinizin eşek başı olduğunu düşünüyorsun sanırım?”

Tikli Kadri avını kaçırmak istemeyen yırtıcı hayvan gibi koridorda yavaşça onlara doğru ilerliyordu.

Selim “Amirim” diye lafa girince Suat atıldı.

“Amirim. Selim komiserin suçu yok. Bilgi alınca kendim geldim buraya. Selim, yani Selim Komiser beni eve göndermeye uğraşıyordu.”

Kadri Özer cesedin bulunduğu yatak odasının kapısına gelince duraladı. Gördüğü şeyden emin olamamış gibi dikkatle odayı inceledi. Eli çenesine gitti.

“Bu” dedi nefesini tutarak “Bu ne böyle? Ayın falan mı yapmışlar?”

“Evet” diye atıldı Selim amirinin dikkatinin kendisinden uzaklaşmasından memnun.

“Sanatçı yatakta soyut çalışmış diyebiliriz amirim” diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle.

“Ulan ikinizden de adam olmaz” dedi amiri onlara doğru gürlereyerek.

“Bizim ensemizde boza pişsin bunlar burada gay guy yap-sınlar. Hem emirlere itaatsizlik hem dalgacılık. Kışınızı kal-dırıp yakalasaydınız şu psikopatları şimdi bu manzara ol-mazdı karşımızda.”

Kadri Özer’in cümlesinin ardından tiki hafifçe oynamaya başlamıştı.

Suat amirine doğru bir adım attı. “Amirim” dedi kısık se-siyle. “Bu daire her şeyin başladığı nokta. Ebru ve Burcu Yıl-maz takma isimlerini kullanan iki kadının cinayetleri neden işlediğini anlamak için en can alıcı merkez.”

“Sokmuşum cinayet nedenlerine” diye haykırdı Kadri Özer. “Bana bu karıları en kısa zamanda getirin. Çünkü sab-rımın son haddindeyim.”

“Ayrıca Suat Komiser” diye ekledi burnundan soluya-rak. “Nasıl olduysa Kara Nezo hakkındaki şikâyeti geri çek-miş. Sanırım seninle bizzat kendisi hesaplaşmak istiyor. Za-ten elimde adam yok, o yüzden görevine döneceksin. Ama gö-züm sende. En ufak bir hatada, değil polislik, bekçilik bile yapamazsın. Sıkın kışınızı, çalışın. Bu katiller 24 saate elim-de olacak. Anlaşıldı mı?”

24 saat lafını duyunca Selim’in gözleri açıldı. Ama ağzını açmaya cesaret edemedi.

Tikli Kadri “Tamam mı? Anlaştık mı?” diye yüzlerine bö-ğürünce ikisi de başlarını salladılar.

“Şimdi salona gelin anlatın bakalım neler buldunuz? Az sonra savcı gelince aylaklık ediyor görünmeyelim” dedi Tik-li Kadri.

Selim amiriyle salona yürürken bulguları, varsayımları anlatıyordu. Suat geride kaldı ve küçük odaya döndü. Cebinden çıkardığı eldivenleri ellerine geçirip şifonyere yaklaştı. İlk çekmecede birkaç eski kadın külotu vardı. Aceleyle kaçarken en gereksizlerin geride bırakıldığı, istenmeyen eşyalar. Diğer çekmecelerde dergiler, koyu renk makyaj malzemeleri, ojeler, saç kurutma makinesi, bir sürü ıvır zıvır buldu.

Odadaki bordo renkli storlar kapalıydı. Pencereye gitti, storları çekti. Küçük bir balkon çıktı karşısına. Temizlik malzemeleri, kova, leğen gibi plastik eşyalar gri toza bulanmıştı. Birkaç gündür İstanbul'u perişan eden yağmur durmuş, donuk bir güneş kentin tepesinde beceriksizce asılı kalmıştı.

Yatağın başucunda üst üste yığılmış kitaplara baktı.

Albert Camus'nün *Yabancı'sı*, Kafka'nın *Şato'su*, Mary Shelly'nin *Frankenstein'i*...

*Şato'y*u eline aldı ve sayfalarını karıştırdı. Oldukça eski bir basımdı. Kitabın sayfaları sararmış, kapağı yıpranmıştı. Kapakta gölgeli bir şato çizimi vardı. Sayfalar önünde ağır ağır dönerken bir yerde ikiye ayrılıp açıldılar.

Ufak bir fotoğraf.

Parlak kâğıda basılmıştı ama renkleri soluktu. İki genç kız ona bakıyordu. Biri yumuşak, hülyalı bakışlı, diğeri sert. Birbirlerinin omuzlarına sarılmışlar, kameraya ürkekçe gülümsüyorlardı.

Birden salondan birinin ismini seslendiğini duydu. Fotoğrafı hızla arka cebine atıp koridora yöneldi. Salonda Engin, Selim ve Tikli Kadri, Selim'in tuttuğu cep telefonundan ayakta bir şey izliyorlardı. Yavaşça yanlarına yaklaştı. İçini delen korkuyu bastırmak ister gibi birkaç kez yutkundu. Selim'in yüzündeki dehşet ifadesi kanını donduruyordu. Üç adamın bakışlarını sabitlediği ekrana o da gözlerini çevirdi.

Karşısındaydılar.

Siyah lateks giysileri içinde maskeli iki kadın yataktan kameraya bakıyordu.

“Bunlar” dedi Tikli Kadri ıslık gibi sesle. “Bunlar o psikopat karılar mı? Cinayeti mi çekmişler? Nereden yayın yapıyorlar?”

Amirinin sesindeki öfkeyle karışık telaşı sezen Selim, telefonu ona getiren memura işaret etti.

“Nasıl haberin oldu?” dedi buyurgan bir tonda.

“Komiserim bir arkadaş yollamış. İnternette en çok izlenen videolar arasına girmiş. Gece konulmuş sanırım. Gerçek mi değil mi diye bana sorunca hemen size göstermek istedim. Malum olay yeri...”

Genç memur sözünü bitirmeden arka odadaki cesedi kasteden muğlak bir baş işareti yaptı.

“Ne yani? Bu gecedен beri internette ve bizim haberimiz bile yok öyle mi?” diye kükredi Tikli Kadri.

“Bunu oradan hemen indirmek lazım. Sizin polisliğinize yuh olsun” dedikten sonra yanlarından ayrılıp cep telefonundaki tuşlara aceleyle basmaya başladı.

Suat, Engin ve Selim’in ekrana dönen dehşet içindeki yüzlerini inceledi.

“Neyin peşindeler?” diye sordu yanıt istemediği belli bir tonda.

Ekranda siyah giysiler içindeki kadınlardan biri yatakta yatan adamın başını kameranin göreceği şekilde düzelttikten sonra kedi gibi yanına kıvrıldı. İkisnin kafasında da fermuarlı maskeler vardı. Vücutlarını saran lateks, siyah botlar ve siyah eldivenlerle plastik birer seks oyuncakını andırıyorlardı. Biri dolgun

diğeri zayıf, birer lastik oyuncak. İnce olan kadın adamın diğer yanına uzanmıştı. Ortada sarhoşluktan sızmış gibi görünen adamın üstünden birkaç saniyeliğine birbirlerine baktılar.

Suat yatak odasında bulduğu tripodu düşündü. Yatağın karşısındaki şifonyerin üstüne kamerayı yerleştirdiklerini, cesedin iki yanına uzandıklarını ve çekime başladıklarını kendisi de oradaymış gibi hayalinde izledi.

“Konuşmayacaklar mı?” dedi Suat fısıldayarak. “Ne yapmaya çalışıyorlar? Poz mu veriyorlar?”

İki kadının arasında uzanan adamın çıplak bedeni kanla yıkanmış gibiydi. Ağzı hafif açıktı.

“Canlı mı hâlâ orada?” dedi Selim. “Engin Ağabey sence nefes alıyor mu kurban?”

Engin dikkatle ekrandaki yaralı adama baktı. “Emin olmak zor” dedi. “Uyuşturulmuş da olabilir. Ama çok kan kaybetmişe benziyor. Bence çekimden kısa süre önce ölmüş. Yani...”

“Şşşşt” dedi Suat ikisine de. “Konuşmaya başladı...”

Zayıf olan kadının boğuk ve kısık bir sesle “Biz” dediği duyuldu...

“Biz hepinizin intikam meleşiyiz.”

“Bizim öykümüz aslında sizin öykünüz. Sizin cesaretiniz yoktu, öldürüldünüz. Korktuğunuz için tecavüze uğradınız. Kafanız ermediği için çocuk yaşta peşkeş çekildiniz. Saflığınız yüzünden aşka inandınız. Sizi aşkın kurtaracağını sandınız.

Hayat sizin için erkekti. Erkekler ise hayatınız oldu. Ne kadar acı çekerseniz çekin dönüp dolaşıp yine erkeklere sığındınız. Kadınlığınızdan utandınız, onu boynunuza asılmış bir ceza gibi taşıdınız. Küçüklükten başlayarak erkeklerden korkan diğer kadınları örnek aldınız. Korku kanınıza aşılandı. Yemeğinize kondu. Salgın gibi suyunuza bulaştı. Korkuyla büyüdünüz.

Siz büyüdükçe korkunuz da büyüdü. Vahşi erkek hayvanlar bu korkudan beslendi. Korkunuz onların burunlarına kan

kokusu taşıdı, çıldırdılar. Sizi avlamak, parçalamak, yok etmek için korkunuzu kullandılar. Siz korkarken onlar kudurdu. Siz av, onlar avcı oldu. Çünkü siz avcı olamadınız. Avcı olmak için korkunun peşine düşmek gerektiğini anlayamadınız. Kendinizi korkunun eline bırakıp teslim oldunuz. Sizi her gün, her saat her dakika öldürdüler. Teker teker öldünüz, topluca kıyıldınız.

Karnınızı deştiler, canlı canlı yaktılar, bileklerinizi kestiler, yüksek yerlerden attılar, kurşun yağdırdılar, boğazladılar, astılar, yavrularınızı gözünüzün önünde katlettiler, sonra ellerini kollarını sallayarak gittiler. Hiç acele etmeden, takip edilmeden, hesap vermeden, yaşamaya, hükmetmeye, daha çok öldürmeye devam ettiler. Siz de ölmeye devam ettiniz. Öldüğünüzle kaldınız. Çünkü korkunuz.

Şimdi korku dönemini bitirme zamanı. Şimdi avcı olma zamanı. Şimdi bundan sonraki avları tek tek belirleme ve harekete geçme zamanı. Şimdi sizin zamanınız. Şimdi bizim zamanımız. Burnunuzu yakan kan kokusunu duyabiliyor musunuz? Şimdiye kadar kaçmak istediğiniz kokuyu? İşte onu takip edin. Odur sizi kurtuluşa götürecektir. Pusulanız odur.

Ama önce...

Her şeyden önce bizim öykümüzü dinleyin. Bizim nasıl aslında siz olduğumuzu görün. Aynı rahimden geldiğimizi, aynı rahmi taşıdığımızı, binlerce kadını doğururken yeniden doğacağımızı görün.

Tek bir bedenken hükmetsinler diye bizi parçalara ayırdıklarını görün. Korkuyla bizi yavaş yavaş nasıl yok ettiklerini görün. Birlik olmadan kıyımların kurbanı olacağımızı, el ele tutuşmadan yıkımdan çıkamayacağımızı, hayatı baştan yaratmak için diş ve tırnaklarımızla öldürmemiz ve alayına isyan etmemiz gerektiğini görün.

Kadınlığınızı, gücünüzü, et ve kan, en saf haliyle, kendinizi görün. Bu öykü sizin öykünüz...

Bu sadece bizim öykümüz değil. Milyonlarca kadının öyküsü. Ezilen, iteklenen, hayatı elinden alınan, tecavüz edilen, öldürülen, doğması istenmeyen kız çocuklarının öyküsü.

İlk hatırladığım şey bir oda dolusu çocukla beraber yaşadığımı fark etmem oldu. Küçük yatakların arasında koşturğumuzu, üstümüzde mevsime uymayan eskimiş giysilerimize sümüklerimizi sürdüğümüzü, hepimizin aynı anda ağladığını anımsıyorum. Ben kıyıda kalmayı tercih eden sessiz bir çocuk oldum. Kapkara sık saçlarımın hiç uzamadığını düşünürdüm o zamanlar. Neredeyse her hafta kaptığımız bitler için kısa kesiliyormuş, sonradan öğrendim. Kara kuru, çirkin bir çocuk olduğumdan beni çoğu kez erkek sanırlardı. İleride bunun işime çok yarayacağını bilmiyordum. Bu hem erkek hem de kız çocukların beni aralarına almamaları için yeterli bir nedendi o zamanlar.

Çocuk yurduna nasıl geldiğimi bilmiyorum, hiç öğrenemedim. Ama annemin beni istemediği gerçeği hayatımın ortasına kaya gibi oturmuştu. Bunu erken kabul etmenin avantajları vardı, ben de onlara sarıldım. Ardından hiç sorgulamadım neden istenmediğimi. Sonradan görecektim ki bu aslında bir özgürlüktü. Duygu yok, bağ yok, sevgi yok... Mutlak özgürlük.

Yurttaki çocuklar sevgiyi tanımadıklarından dostluk kurmayı da beceremezdi. Bazen iki kardeş katılırdı aramıza. An-

cak o zamanlar birbirine sarılmış iki çocuk görürdüm. Öğretmenlerin ve bakıcıların yapay ilgisi, bir saniyeliğine zar zor gülümsemeleri için birbirleriyle ölesiye rekabet ederdi çocuklar. O rekabete girmemek için kenara çekildim. O yüzden kimse de bulaşmadı bana.

Ta ki bir dostum oluncaya kadar. Dostluğun ne olduğunu öğreninceye kadar. 14-15 yaşlarındaydım sanırım. Okuldan yurda geldiğim bir gün, müdür anne beni odasına çağırdı. Masasının önünde başı öne eğik uzun saçlı bir kız duruyordu. Önlüğünün yakası yırtılmıştı.

“Bu yeni öğrenci artık bizimle kalacak” dedi gözlüklerinin arkasından. “Sen onunla arkadaşlık eder misin?”

Daha önce kimse biriyle arkadaş olmamı önermemişti. Diğer çocuklarla pek iletişim kurmadığım, kendimi derslere verdiğim, umursamaz görüldüğümünden olabilir.

Başımı “evet” anlamında salladım. Kız başını kaldırıp yan gözle bana baktı. Çok güzeldi. Ufak bir ağzı, çıkık elmacık kemikleri, kocaman siyah gözleri vardı. Gözlerinin parlaklığına kapılmıştım.

Odadan beraber çıkarken kapıda elimi tuttu. İçimden elektrik akımı geçti sanki. Elini sıkı sıkı tuttum ve yurdu gezdirdim ona. Yağlı yemekhaneyi, pis tuvaletleri, tozlu etüt odasını ve sidik kokan koğuşları. Ranzamın altında her gece altını ıslatan kızı başka bir yatağa yatmaya zorladık. Sidikli şiltesini de onu da koğuşun dibindeki boş yataklara sürdük o gün.

Onun bana minnettarlıkla bakan gözlerini ve iki eliyle elimi tutmasını bugün gibi hatırlıyorum. Ranzamız kalemiz olmuştu. Bazen aynı yatakta yatar, sabahlara kadar fısıldaşır, beraber uyurduk. Kendinden az söz ederdi. Küçük bir kasabadan buraya anne ve babası ayrıldığı için geldiğini, ama her şey düzelince geri döneceğini söylerdi.

Onu kıskançlıkla dinlerdim. Demek hem annesi hem de babası hayattaydı. Bir noktada pişman olup alacaklardı onu ben-

den. Bense o uyurken dua ederdim anne babası ölsün diye.

Zaman, hızla, bizde bırakacağı açık yaraları hissettirmeden ilerledi. İki kişilik çetemizle ufak bir örgüt gibi çalışıyorduk. Diğer çocuklar bizden korkar olmuşlardı. Bazıları da sorunları çözmek için bize başvuruyordu. Küçükleri döven azman bir çocuğu bir gün erkekler tuvaletinde sıkıştırıp boğazına bıçak dayadık. Ondan sonra küçüklere elini bile kaldırmadı.

Ben kendimi ilk defa bütün hissediyordum. Kopuk yerlerim yuvalarına yapıştırılmış, ruhumdaki aç boşluk doymuş gibiydi. Aynı zamanda büyük bir endişe de içime yerleşmişti. Başka birinin sevgisini kaybetme, ya da o kişiden ayrılma endişesi. Özgürlüğümün kısıtlandığını görüyordum. Ama değerdı. Onun sevgisi için değerdı.

Bizi birbirimizden ayıracak olaylar lise birinci sınıfın son aylarında başladı. Mayıstı, müthiş bir sıcak yaşadığımız taşra kentini kavururken ancak pencereler, kapılar açıksa uyuyabiliyorduk.

Müdür anne emekli olduğundan bu yana yeni kılkuyruk müdür ilgileniyordu bizimle. Açık kumral saçları tepeden dökülmeye başlamış, dişleri sarı, bıyığı ince, sinir bozucu bir tipti. Ne zaman bizi konuşurken görse, hafifçe gülümser, “Haydi koğuşunuza gidin” diye fırçalardı. Elinden hiç düşürmediği uzun bir tespihi vardı. Ona “Çıyan Tespih” adını takmıştık. Bize yaklaştığında pis pis yüzüne bakar, ondan korkmadığımızı göstererek ağır ağır uzaklaştırdık yanından.

Arkamızdan bizi uzun uzun incelediğini biliyordum. 18 yaşına gelen çocuklar yurttan çıkınca bir iki sümüklü kız dışında en büyük biz kalmıştık. Koğuş adeta bizden soruluyordu. Küçük krallığımızı kendimizce kurduğumuz bir adalet sistemi içinde yönetiyorduk.

Sıcak gecelerden birinde terden sıırıslıklam uyandım. Ranzanın altına baktım. Yatak boştu. Kalktım ve boş koridorda tuvaletlere doğru yürüdüm.

Biri konuşuyordu. Fısıltılar ben yaklaştıkça arttı.

“Çok seviyorum seni” diyordu bir ses. “Evleneceğim seninle. Hele yaşın bir gelsin.”

Diğer ses duyulmuyordu.

“Bir öpeyim o güzel ağzından. Direnme bak. Onu başka yurda gönderirim. Bir daha birbirinizi asla göremezsiniz. Siz yaparken iyi, bize gelince hava.”

Kızlar tuvaletinin kapısında Çıyan Tespih, onu kollarından tutup duvara dayamış, iğrenç ağzını yüzüne sürüyordu.

Beni görünce dikildi, önce şaşırdı, sonra öfkeyle bağırdı. “Siktir git yat. Seni ilgilendiren bir durum yok.”

Yerime mihlanmıştım. Ellerim ister istemez bıçağımın durduğu arka cebime gitti. Ama pijamalı olduğumu fark ettim. Yumruklarımı sıktım.

“Bırak kızı, yoksa fena olacak.”

Sesimden mi yoksa çıkacak rezaletten mi emin değilim, Çıyan Tespih onu bıraktı.

“Aminıza koyayım, pis orospular” dedi yere tükürdükten sonra. İkimize de nefretle bakarak, karanlık merdivenlerin başında kayboldu. O gece beraber uyuduk. Arada onun kâbuslarını ben de görür gibi oldum. Havanın sıcaklığına rağmen titriyor, arada boynuma sarılıyordu.

O geceyi izleyen günlerin getirdiği değişikliği ikimiz de hissediyorduk. Krallığımıza biri saldırmıştı ve bizim savunmaya geçmemiz gerekiyordu. Onu endişelendirmeden ne yapacağımızı düşünüyordum gece gündüz.

Okuldan geldikten sonraki yorgunluğunu, gözlerinin altındaki morlukları, benimle konuşmadaki isteksizliğini görüyordum. Üstüne gitmedim. Keşke gitseymişim.

Bir gün onu takip etmeye karar verdim. Okullarımız ayrıldı. Yol ayrımına kadar beraber yürüdük. Sinir bozucu bir sessizlik içinde ağır adımlarla ilerledik. Sanki bana bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtığını ancak vazgeçtiğini gördüm.

Ayrıldığıımız noktada birbirimize baktık ve gülümsedik. Onu son kez gülümserken gördüğümü biliyordum o an.

Sokağın başından geriye dönüp bir kamyonun arkasına saklandım. Okula girmediğini gördüm. Gerisingeri yurda doğru gidiyordu. Uygun bir mesafeden takip ettim onu. Yurdun kapısındaki bekçiye kitabımı unuttuğumu söyleyip içeri daldım. Merdivenlerin başında biraz oyalandım, sonra nefesimi tutarak basamakları tırmandım.

Müdürün odasının bulunduğu kattaki koridorda acele etmeden yürüyordu. Gri okul eteği hafifçe sallanıyordu. Baş öne eğikti. Müdürün odasına kapıyı tıklatmadan girdi. Daha önce yüzlerce kez yapmış gibi.

Yurt, aşağıdaki koridorları silen temizlikçinin ıslığı dışında sessizdi. Kapıya usulca yaklaştım ve kulağımı dayadım. Hiç ses yoktu. Bu tuhaflığın bir açıklaması olmalıydı. Her şeyin bir açıklaması vardı.

Kapının kolunu yavaşça indirdim ve açtım. Önce onun bakışlarını gördüm. Korku dolu bakışlarını. Koltukta Çıyan Tespih'in kucağına oturmuştu. Gömleğinin önü açıktı, kopçayla tutturduğu eskimiş sutyenin askısı görünüyordu, eteğinin altından çıplak bacakları çıkmıştı. Adamın elleri kalçasını kavramıştı. Tırnaklarının içleri simsiyahtı, başındaki saçlar yağdan tepesine yapışmıştı.

Müdürün "N'oluyor lan?" demesiyle kendime geldim.

Bunu söylerken onu üstünden atmış, ayağa kalkmış, karşıma dikilmişti. "Siktir git buradan. Kafanı kırmadan hemen çık dışarı."

Yerime mihlandım. Elim ceketimin cebine gitti istemsiz. Çıyan Tespih düşük pantolonlarıyla bana doğru bir hamle yaptı. O hamleye elim öne doğru giderek yanıt verdi.

Bıçağı tam böğrüne soktum. Soktuğum yetmemiş gibi sol elimle iyice çevirdim içeride. Nefessiz kalmış gibi ağzını açtı kocaman, iki büklüm oldu, inledi. Bıçağı çekip bir daha sok-

tum karnına. Bu sefer daha alt tarafa. Yine çevirdim. Dengesini kaybedip sehpanın üstüne yığıldı. Gözleri boğazlanan bir koç gibi yerlerinden fırlamıştı. Öyle çirkindi ki üstüne tükürmek istedim. Odayı berbat bir koku kapladı. Bir hayvan leşinin bağırsaklarını boşalttığına çıkardığı bir koku.

Sehpanın üstüne yığılırken vazodaki su ve beyaz çiçekler yere dağıldı. Beyaz top top kasımpatıların düşüşünü ağır çekim gibi izledim. Her şey çok yavaştı ama aynı zamanda çok hızlı. Bense zamanın bir diliminde hareketsiz, benden bağımsız kareleri izliyordum.

Birden bana seslendiğini duydum. Sesi incecikti. Yumuşacık. Gözlerini gördüm, çok yakındılar. Bana bir şeyler söyledi. Sonra eğildi ve adamın bedeninden bıçağı çıkardı. Sapını beyaz okul gömleğine sildi ve “Çabuk git” diye bağırdı.

“Git buradan, hemen çık!”

Hapsoldüğüm zamandan çıkmam için beni dışarı ittirdi. Düşünmeden bir hayvan gibi hareket ettim. Tuvaletlere yöneldim, lavaboda ellerimi yıkarken aynadaki yansımamı gördüm. Bana benzeyen ama ben olmayan biri. Kapkara gözleri, kapkara bir yüzü olan yabancı. Beni sevmeyen biri.

Gömleğime sıçramış birkaç damla kanı hızlıca yıkadım. Basamakları ikişer ikişer inip kapıdaki bekçiye bir baş selamı verip hızla sokağa attım kendimi.

Sonra okula gittim. Sanki her şey normalmiş gibi derse girdim. Öğretmen geç kalmama pek laf etmedi. Yıl sonunun rehaveti öğretmenleri de etkilemişti. Son ders zili de çalınca okul çantamı toplayıp yurda doğru yürüdüm. Oysa koşmam gerekirdi. Çok daha önceden orada olmam gerekirdi. Ondan hiç ayrılmamam gerekirdi.

Yurdun kapısında dikilen polis memurlarından biri içeri girmemi engelledi. “Nereye?” dedi bana sertçe.

“Burada kalıyorum” dedim.

“Daha işimiz bitmedi. Burada, bahçede bekle bakalım.”

Sabah başlayan sağanak yağmur müthiş bir hızla tepemi-ze iniyordu. Yüksek ısıyla buluşan su damlacıkları yere çarpıp buhara dönüşüyordu. Banklardan birine oturdum ve hiç hareket etmeden bekledim. Onu görmek istiyordum, oradan ellerinde kelepçelerle çıkarılışını kafama kazımak istiyordum. Ve kendimi cezalandırmak.

Ama çıkmadı. Çoktan götürmüşlerdi onu. Son bir kez görememiş, veda edememiştim. Birkaç saatlik bekleyişin sonunda bir polis yanıma yaklaştı ve içeri girmemi söyledi. Ben girerken siyah bir poşet içinde sedyeyle birini dışarı taşıyorlardı. Cesedini tekmelememek için kendimi zor tuttum.

“Git üstünü değiştir” dedi polis bana, “hasta olacaksın.”

Koğuşun penceresine üşüşmüş çocuklar bahçede olan bite-ni izliyordu.

“M’yi nereye götürdüler?” dedi küçüklerden birisi. “Bir daha gelmez mi?”

Hiçbirine bakmadan yatağıma gittim ve ıslak giysilerle uzandım. Çok uzun rüyamda sadece onu gördüm. Gözlerini, yüzünü, ellerini. Bana yumuşak şeyler söylüyordu. Sıcak şeyler.

Hastalıktan ne kadar zaman sonra kalktığımı bilmiyorum. Gözlerimi bir hastanede açtım. Koluma serum bağlanmıştı. Ağzımda plastik bir maske vardı. Nefes alıp verişimi makineden duyuyor gibiydim. Koğuşa giren hemşire uyandı-ğımı görünce yanıma geldi.

“Sonunda uyandın” dedi. “Ailen çok sevinecek.”

“Ailem yok benim, hiç olmadı” diye bağırarak istedim ama boğazım yandı. Ailem olarak gördüğüm tek kişinin şimdi nerede olduğunu, ne yaptığını, ne hissettiğini, iyi olup olmadığını bilmiyordum. Ama benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını mahvettiğini çok iyi biliyordum. Bunu bilmenin ağırlığıyla hıçkıra hıçkıra ağladım.

Haftalar sonra yurda döndüğümde yeni bir müdür ve genç bir kadın karşıladı beni kapıda. Genç kadın yüzüme il-

giyle bakarak elini uzattı yetişkinmişim gibi. Elini sıktım.

“Biraz konuşabilir miyiz?” dedi tatlılıkla.

Müdürün odasına girmek istemedim başta. Çıyan Tespih, O, sehpa, çiçekler, kanlar ve bıçak...

Ama kadın koluma girmiş beni masanın karşısındaki koltuğa oturtmuştu bile.

“Ben çocuk hizmetleri genel müdürlüğünden geliyorum. M ile yakın arkadaş olduğunu biliyoruz. Seninle de konuşmak istiyoruz. Bize soruların var mı?”

Yeni müdürün genç tombul yüzüne baktım kaçamak. Adam sıkıntıyla yerinde oturuyor, zaman kaybı olarak gördüğü bu formalitenin bitmesini elindeki kalemi sinirle çevirerek bekliyordu.

“Yok” dedim. “Sorum yok. Sadece...”

“Sadece?”

“M şimdi nerede?”

“Güvenli bir yerde. Ne kendisine ne de başkasına zarar verebileceği bir yerde.”

Bana manalı manalı baktı.

“Tımarhaneye mi kapadınız onu?” dedim.

“Bu terimi kullanmıyoruz” dedi kadın dudaklarını büzerek.

“M’nin ruh sağlığı, yaşadığı travma nedeniyle bozuldu. Onu tekrar normal hayata döndürmeye çalışıyoruz. Bir gün yeniden arkadaş olabilirsiniz.”

Bir gün yeniden arkadaş olabilmişiz! “Sen ne anlarsın dostluktan kaltak” deyip kadına vurmamak için yumruğumu sıktım. O sadece dostum değildi ki benim. Anamdı, babamdı, kardeşimdi, ciğerim, kalbim, nefesim, hayatımın tam merkezidi.

Hızla yerimden kalktım ve odadan dışarı çıktım. Tuvaletlere kadar koştum. Lağım kokusu başımı döndürdü, duvara dayandım. Çıyan Tespih’in tecavüzünün üstü örtülmüş, M deliler dünyasına hapsedilmiş, yurttta yaşanan skandal bece-

rikli memurlar tarafından örtbas edilmişti. Kimse onun için parmağını bile oynatmamıştı. Onu yeniden bulmam için tek yol vardı. Buradan çıkmak. Ama güçlü çıkmak. Elimde gerçek bir silahla çıkmak. Herkesin kabul edeceği, karşısında hazırola geçeceği bir silahla.

İki yıl kendimi sadece derslerime verdim. Matematik hocam bendeki hırsı heyecan ve şaşkınlıkla izliyordu. Onun yardımları sayesinde kurtuldum o çukurdan.

Ama onunla da dostluğumu elimden aldılar. Çevremdeki pislikler hakkımızda dedikodu çıkarıp adamın hayatını kaydırdılar. Bu beni yıldırmadı aksine sırtıma kamçı gibi indi.

Bir yıl sonra üniversite sınavlarında Anadolu'nun bir kentindeki tıp fakültesini kazandım. En iyisi değildi ama beni kurtarırdı. Hırsla okudum, okudum, okudum. Elimden geldiğince onu aradım. Bizim bölgedeki ve çevre illerdeki akıl hastanelerini taradım. İzine rastlayamadım. Nereye göndermişlerdi onu?

Aradan yıllar geçiyordu. Arayışımı inatla sürdürdüm. Kaybolmuştu M ve suçlu bendim. Ölmüş olabilir miydi? Öldürülmüş, bir kenara atılmış? Ama rüyalarımdaya capcanlıydı. Bir yerde beni beklediğini hissediyordum. Onu bulmamı beklediğini.

Uzmanlığım için büyükçe bir taşra kentine gitmem gerekti. Her gittiğim kentte belki izine rastlarım diye soruşturmalarıma devam ettim. Ümidim kesildikçe kendimi işime verdim.

Sessiz, çalışkan halim hastane yönetiminin takdirini topluyordu. Başhekim beni koruması altına almış, hastalarla ilgili kararlarda fikrimi alır olmuştu. Tatile çıkmıyordum, seşimi çıkarmıyordum, gece gündüz gıkım çıkmadan çalışıyordum. Semerlik ideal bir eşektim. Kadın doğum hastalarımın sayısı yüzü aşıyordu.

Eğitimsiz, parasız, seçeneksiz, çaresiz kadınlar geliyordu her gün karşıma. Hep benzer dertlerle. Ya gebe kalmak, ya doğurmak ya da gebeliklerini sonlandırmak için. Kâğıt üs-

tünde olmasa da kürtaj pratikte yasaktı. Sezaryen de öyle. Tepeden yazılı olmayan talimat böyleydi.

Bir gün o geldi hastaneye. Küçücük bir kız-kadın. 13 yaşında ya vardı ya yoktu. Karnı burnunda zar zor yürüdü, karşıma oturdu. Başındaki örtüyü küçük elleriyle düzeltti ve bana baktı.

“Çok ağrım var” dedi incecik sesiyle.

Kızdan nüfus kâğıdını istedim. Önce tereddüt etti, sert bakışlarımı görünce isteksiz verdi bana. Daha 13 yaşını doldurmamıştı.

“Ailen nerede?” dedim belgesine bakarken. Çevre köylerden birinden geliyordu.

“Kocam dışarıda” dedi alçak sesle.

Kapıyı aralayıp başımı uzattım. 40 yaşlarında bir adam dikilip bana baktı beklentiyle. Kapıyı kapatıp geri döndüm, kızın yanına oturdum.

“Burada bekâr yazıyor” dedim kimliği ona doğru sallayarak. “Ne zaman evlendin?”

“Bir yıl önce imam nikâhıyla evlendik. Anam öldü, babam bana bakamazdı. Kocaya verdiler” dedi kısacık hayatını bir cırılda özetleyerek.

Sıkıntıyla yerimden kalktım ve bilgisayarın başına geçtim.

“Tamam soyun bakalım” dedim. “Daha önce doktora gittin mi?”

“Cık” dedi başını aynı anda sallayarak. “Tarlada çalışırken oldu. Bir anda çok ağrım geldi. Şimdi biraz azaldı ama geceleri daha çok oluyor.”

Kızı muayene ettim. Bebek tersti ve sezaryenle alınması gerekecekti. Kızın gelişimini tamamlamamış bacaklarına, kollarına ve gövdesine baktım. Karşımda tecavüzcüsünden gebe kalmış bir çocuk yatıyordu. Tecavüzcüsüne kocam demek zorunda bırakılan bir kız çocuğu. Doğumda ölmesi neredeyse kesin olan bir çocuk.

“Çağır kocanı” dedim ve o kapıya giderken hastanenin güvenliğini aradım.

Adam hevesle içeri girdi. “Doktor Hanım, nedir durum? Oğlum iyi değil mi?” dedi.

“Oğlun olduğunu nereden biliyorsun” dedim tersleyerek. “Daha önce hiç getirmemişsin kızı doktora.”

“Başka ne olacak ki? Erkek olmadan olmaz” dedi hayatının en temel kuralını sorgulamışım gibi.

“Kimliğini alayım” dedim adama sertçe. Şaşırdıysa da verdi.

“Şimdi” dedim kimliğindeki ismi okuyarak. “Savcılığa yaşı küçük kızı alkoymak, cinsel ilişkiye girmek suçundan seni ihbar ettim” dedim yalan söyleyerek.

“Kızın 12 yaşında olduğunu biliyordun değil mi?”

Adam bir bana bir kıza baktı. Sonra kızın kafasına “Ne yalanlar uydurdun lan” diyerek bir yumruk indirdi. Kız ağlamaya başladı.

Tam adama doğru atılacakken kapıdan güvenlik görevlileri girdi.

“Bunu götürün polis gelene kadar bir odaya kapatın” dedim. “Kız benimle kalacak.”

Kız yerinde sallanıyor, ağlıyordu. “Beni öldürecek babam” diyordu sümüklerini tülbendine silerek. “Kocam hapse girerse beni almaz eve.”

O sırada ani bir sancıyla iki büklüm oldu. Hademeleri çağırdım ve kızı doğum odasına götürmelerini söyledim.

O girdiğim son doğum oldu.

Aynı zamanda kariyerimin de sonuydu. Kıza sezaryen doğum yaptırdım, bebeği kurtardım ama anne kan kaybından öldü. Küçük kalbi taşıyamadı şoku. Tombul bir kız bebek ellerimde kıvrınarak ağlıyordu.

Her şey çok hızlı gelişti sonrasında. Asistanlık görevinden alınmamım resmi açıklaması hastane kurallarına karşı gelmek ve mesleki yetersizlikti. Aslında 12 yaşında kızla evle-

nen zengin bir toprak ağasının oğlunun Ankara'yla ilişkileri etkili olmuştu gönderilmemde. Başhekim de koruyamamıştı beni. Zengin adamın dördüncü karısıydı kız; adam daha genç kadın alırsa oğlan sahibi olabilir saplantısına tutulmuştu. Kısacası, çocuk yaşta kızlarla evlenmenin normal kabul edildiği taşra kentinde birilerinin kovanına çomak sokmuştum.

Ben de eşyalı kiraladığım daireden ayrıldım, iki valizimi alıp sıcak bir kente doğru yola çıktım. Hep görmek istediğim o Ege kentine. Çalışmaktan harcamaya vakit bulamadığım birikmiş paramla ufak bir daire tuttum. Onu bulmak için yaptığım planları artık hayata geçirebilirdim.

Ama önce yeni bir kimliğe, yeni bir isme ihtiyacım vardı. Aklıma Baba Hasan geldi. Birkaç yıl önce karısını doğum sırasında kurtardığım için bana kul köle olan adam.

“Ne istersen Doktor Hanım” diyordu. “Başın sıkışırsa hemen ara. Ne istersen hemen kapına getiririm.”

Baba Hasan hakkındaki söylentileri duymuştum. Evime gönderdiği pahalı hediyeleri, ofisime bıraktığı öteberiyi hep geri verdim. Sonunda o da yoruldu bana teşekkür etmekten.

Verdiği numarayı aradım. “Buyur Doktor Hanım” dedi sesi heyecanla. “Olanları duydum, hakkını yemişler. Ayıp etmişler” dedi.

“Sağ ol Hasan” dedim. “Şimdi benim sana ihtiyacım var.”

“Emrin olur Doktor Hanım” dedi. Telefonda konuşmamak için birkaç gün sonra buluşma kararı aldık. Baba Hasan söylediği günde ve saatte evimdeydi.

“Hiç sorun değil Doktor Hanım” dedi. “Anlıyorum sen de yeni bir hayata başlamak istiyorsun. Hakkındır.”

Karısının hayatını kurtardığım Baba Hasan benim yeni hayatımı kurtarmıştı. Birkaç hafta sonra istediğim bir sürü belgeyi eliyle teslim etti bana.

İlk iş olarak kaldığımız yurda gittim. Bahçe, bina, kapıdaki Atatürk büstü çok küçük göründü gözüme. Çocukluğuma

uzaktan bakan bir dev gibi hissettim kendimi. Kapıdaki görevliye müdürü görmek istediğimi söyledim. “Doktorum” diye de ekledim. Hademe beni müdürün kapısına kadar götürdü.

Koğuşlardan başını çıkaran küçük gözler, arkada ağlayan çocuklar, tuvaletlerden sızan ince lağım ve rutubet kokusu hiç değişmemişti. Ne çok istenmeyen çocuk vardı dünyada.

Müdür ceketini ilikleyerek ayağa kalktı beni kapıda görünce.

“Buyurun” dedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Burada büyüdüğümü, sonra doktor çıktığımı, güzel anılarımı tazelemek için ziyarete geldiğimi anlattım. Yalanım ona çok tatlı gelmişti. Hevesle başını salladı.

“Bakın ne güzel” dedi benim başarımla böbürlenerek. “Bu yurt sizin gibi bir doktor çıkarmış. Ne büyük övünç.”

Başımı salladım ve az önce sehpaye konan Türk kahvesini elime alarak yudumladım. Sehpa değişmişti. Bu, ayakları metalden camlı modern bir sehpaydı. Bir anlığına gözlerimin önünden yere dağılmış top kasımpatılar geçti.

“Merak ediyorum” dedim. “Yakın bir dostum vardı.” Tam ismini yüksek sesle söylerken kalbim zıpladı. “Ne yapıyor şimdi? Bilginiz var mı?”

Kaşlarını çattı ismi hatırlamaya çalışırken.

“Benim zamanımdan çok önceymiş” dedi.

“İster misiniz bakayım dosyalara” dedi beni memnun etmek için.

“Çok iyi olur” dedim. “Zahmet olmazsa. Belki anne ve babasına kavuşmuştur.”

Metal dolapların birinden rengi soluk sarı bir dosya çıkardı ve masaya koydu. Yıllara göre ayrılmış bölümlerde elini gezdirdi.

“Aslında her şeyi dijitale çevirecektik ama malum kaynak eksikliği” dedi bir müfettişten özür diler gibi.

“İşte burada!” diye haykırdı suyun kaldırma kuvvetini bulmuş gibi.

“M.O. Burada transfer edildi yazıyor. Ama nereye belli değil.”

Ben bir şey demeden bilgisayarını açtı ve M’nin yurttaki dosya numarasını girdi sisteme. Bir süre gözleri ekrana kilitlendi. Birkaç tuşa bastı ve eli havada durdu.

“Maalesef” dedi dudağını bükerek. “Arkadaşınız ruh hastalıkları kurumuna yatırılmış. Ama neredeyse 9 yıl önce. Ondan sonrası da yok.”

Yüzüme bir hayal kırıklığı maskesi yerleştirip müdüre baktım.

“Acaba” dedim. “M’nin dosya numarasını bana vermeniz mümkün mü? Doktor arkadaşlarım var. Bir de ben deneyeyim bulmayı.”

“Aaa elbette” dedi hevesli müdür. Bir kâğıda numarayı ve sanki bilmiyormuşum gibi adını yazdı onun. Tam adını görünce içimde bir şeyler kıyıldı. Yerimden kalkıp elini sıktım adamın.

“Çok naziksiniz, büyük yardımınız dokundu.”

Numarasını daha önce neden almadığımı düşündüm uzun süre. Müdürün odasına gizlice girmeli, her şeyi kırmalı, o sayıyı bulmalıydım. Peki ne yapacaktım sonra? Büyük olasılıkla disiplin cezası, belki başka bir çocuk yurdu. Beklemek ve zamanında harekete geçmek iyi bir fikir gibi görünmüştü o zaman. Çocuktum sonuçta. 16 yaşında bir çocuk.

Kâğıtta yazan numarası ve ismi cebimi yaka yaka döndüm evime. Otobüste hep onunla buluşma senaryoları kurdum kafamda. Sokakta, kafede, hastanede, evde, belki çıkmış evlenmişti, belki üç dört çocuğu vardı. Beni çoktan unutmuştu. Rüyamda onu hep beyazlar içinde görüyordum. Ölüm mü, saflık mıydı yorumu bilmiyorum. Bir ipucu vardı elimde ona sıkı sıkı sarıldım.

Ümitlerim erken yıkıldı. Ulaştığım ruh sağlığı hastanesinde böyle bir hasta yoktu, dosyalarında da taburcu edildiği

dışında bir şey yazmıyordu. Nereye gitmişti hasta, onu bilemezdi hastane yönetimi. Travmaların transit yeriymi hastane. Nihai durağı bilemezlerdi.

Çevre illerdeki akıl hastanelerini de denedim. Numara ve isim hiçbir sır vermedi. Bir hastane yetkilisi “Buradan çıkınca genellikle isim değiştiriyorlar” demişti. Yeni hayata başlamak, temiz bir sayfa açmak için.

Neden daha önce düşünememiştim bunu? O da benim gibi yeni bir isim almıştı. Belki kendi değiştirmişti belki bir adamla evlenip yapmıştı bunu.

Haftalarca o ismin ne olabileceğini düşündüm, onu nasıl bulacağımı. Milyonlarca kişi arasından nasıl çekip çıkaracaktım onu? Sevdiği şeyleri, artistleri, şarkıcıları, çiçekleri, kentleri düşündüm. En çok sevdiği şey neydi? Yeni hayatına başlarken nasıl tanımlamıştı kendisini?

Sonra dank etti aptal kafama.

Hayatını yok etme pahasına, bir hücreye tıklılma pahasına, beni bir daha görmeme pahasına kurtarmıştı beni. Benim hayatım onunkinden değerliydi.

“Sen zekisin, çok iyi şeyler yapacaksın” der dururdu. “Mutlaka okuman lazım. Okursan ikimiz de kurtulacağız bu pislikten.”

Okumam için yapmıştı her şeyi. Hayatımızı kurmak için benim okumam gerektiğini bildiği için. Hayatında en sevdiği kişi bendim. Hep ben olmuşum. Bense bencilliğimden görememiştim bunu. Onu ararken kendimi aradığımı unutmuşum.

Sosyal medyayla pek işim olmadığı için hesaplarım yoktu. Arama motoruna kendi ismini yazdım. Karşıma onlarca isim çıktı. Sayfalarca ben vardı. Kimi sarışın, kimi kumral, kimi tombul, kimi zayıf... Yüzlerce ben. Sıradan, beylik ismim ek-randa alt alta sıralanarak farklı yüzlere yapışmıştı. Aralarından birinde bir fotoğraf çarptı gözüme. Bir çiçek fotoğrafı.

O çiçek!

Tecavüzcüsünün ona her seferinde verdiği ucuz beyaz çiçek. Adamı öldürdüğümde üstüne devrilen kasımpatı. Utancı gibi yakasına taktığı çiçek. Benim anlamakta çok geç kaldığım travmasının çiçeği.

Hemen mesaj attım.

İsmi yazdım elim titreyerek. “Seni çok özledim. Seni yıllardır arıyorum” dedim. “Sen de beni özledin mi? Beni hatırlıyorsun değil mi?”

Her on dakikada bir ekrana bakıp durdum yanıt gelmiş mi diye. O gece huzursuz rüyalar beni teslim aldı. Kasımpatılar vücudunu sarmış, kanlar içinde yerde yatıyordu. Güzel yüzü solgundu. Ama dudakları konuşuyordu. “Terk ettin beni” diyordu. “Beni yapayalnız bıraktın.”

Ter içinde yataktan fırladım ve hemen telefona baktım.

O anda mesaj kısmında akan üç noktayı gördüm. Yüreğim ağzımda atıyordu. Boğazım kurumuş, nefesim tıkanmıştı. Ah o üç nokta... Zamanı yavaşlatan üç ok...

“Nerede kaldın?” dedi çiçekli kullanıcı. “Gözüm yollarda kaldı.”

Suat videonun son dakikalarını tekrar tekrar geriye sarıyor yeniden izliyordu. İnce kadın konuşurken başını diğer kadına çeviriyor, arada elini tutuyor, sonra yine kameraya bakarak devam ediyordu. Aralarında yatan başı kesik adam hiç yokmuş gibi, muhabbetle, şefkatle bakıyorlardı birbirlerine.

“İşte o günden bu yana hiç ayrılmadık biz” diye sürdürdü kadın.

“Yıkılmış krallığımızı yeniden kurduk. Yaşadığımız vahşetin ve zorbalığın üstüne kurduk. Kuralları biz koyduk. Yıllardır kadınları ezerek onlardan çalanlardan çaldık ve bir noktada kadınları avlayanları avlamamız gerektiğini anladık. Yanlarına bırakamazdık bu katliamı. Gittiğimiz her şehirde, her kasabada, her köyde kadınlar kurban edildi. Erkeklerin kimisi cezalandırıldı ama çoğu kurtuldu. Adalet denen içi boş binada kadınların namusunu, ev hanımlığını, iffetini ve güzelliğini bahane ederek katliamları haklı çıkardılar tek tek. Kravat taktıkları için sırtlarını sıvazladılar. Erkek oldukları için alkışlandılar.

Katillere ulaşmak hiç de zor olmadı. Onların kadınlara olan saplantılarını kullandık, yaşadığımız yerlerde cezasını almadan kaçan canileri bulduk ve cezalarını verdik.

Ama onlar size suçlu olduğumuzu, katil olduğumuzu söyleyecek. Avladığımız vahşilerin hepsinin birer katil olduğu

gerçeğinin üstünü örtecekler. Erkek adaleti yalnızca erkekleri korur, öğrendik. Biz de kadın adaletimizi getirdik.

İşte burada aramızda yatan canavara gösterdiğimiz gibi. 15 yaşındaki bir çocuğa tecavüz edip onu boğan sonra da cesedine tüküren bu canavar.

Bu bir intikam değil, basit bir adalet arayışı. Korkumuzu kenara itmenin, silahların namlularını karşı tarafa çevirmenin, canımızı yakanların canını yakma zamanı. Kan kokusunu genzimizde duyma zamanı.

Artık ölmeme ama öldürme zamanı.

Dönem bizim, düzen bizim, yaşam bizim olacak.”

* * *

Suat iki eliyle gözlerini ovuşturdu. Boğazındaki düğüm nefes almasını zorlaştırıyordu. Videonun Kadri Özer’de yarattığı telaş teşkilata da yayılmıştı. Savcılık katillerin videoyu koydukları sosyal medya bağlantısına erişimi engellemiştir ancak başka bir platformda ya da sitede mantar gibi yeniden bitiyordu. Ülkenin en çok konuşulan maddesi olmuştu maskeli iki kadın.

Kadri Özer olay yerinden döndükten sonra Selim’le Suat’ı güzelce haşlamıştı. Katillerin videoyu internete koyması, ekibinin katilleri elinden kaçırmaması bardağı taşıran son damlaydı.

Selim “Kadınların eşkâli tüm birimlere dağıtıldı amirim. Kaçmalarına imkân yok” demiş, robot çizimleri masaya koymuştu.

Kadri Özer parmağının ucuyla çizimleri itirmişti.

“Böyle milyonlarca kadın var Türkiye’de. İkisi de ortalama Türk kadını işte. Ne yapacağız? Ülkedeki her kadını mı tutuklayacağız?” demişti öfkeyle.

“Hava ve deniz limanlarındaki gümrük polisine de bilgi verdik amirim. Eğer yurtdışına kaçmaya çalışırlarsa derhal bilgi verecekler.”

“Oldu. Bir de gittikleri yerden size kartpostal atarlar. Siz de buzdolabınıza yapıştırırsınız” dedi Kadri Özer onlara bakmadan.

Selim Suat’a baktı. Kadri Özer’in odasında amirlerinin dikilmiş sık saçlarını, kalemle oynayan yorgun ellerini, dudağının kenarında atmaktan bitkin düşmüş tikini izlediler.

24 saattir eve gitmediği için ucuz takım elbisesi buruşmuş, gömleğinin yakaları yağlanmıştı. Tikli Kadri kendine yakışmayan bir ağırlıkla yerinden kalkmış “İkiniz de beni yıktınız. Yazıklar olsun” demiş odadan çıkmıştı.

Suat şimdi Büro’da yalnızdı. Selim binanın bir yerlerinde pinekliyor olmalıydı. Amirleri belki de haklıydı. Belki kendisi de o kadar gayretle çalışmamıştı vaka üstünde. Maske-
li kadının sözlerini düşündü.

“Erkek adaleti yalnızca erkekleri korur, öğrendik. Biz de kadın adaletimizi getirdik.”

Kadınlar için adalet yok muydu? O herkes için eşit bir adalet için hizmet veriyordu. Böyle öğretilmişti ona. Dedesini düşündü. Adil biri değil miydi dedesi?

Videoyu yine biraz geriye sardı. Geçmişini anlatırken kadının sakın ve kararlı sesini dinledi. Konuşurken başını hafifçe yana eğmesini izledi. Aralarında kurban olarak seçtikleri İbrahim Karlı’nın oyuncağa benzeyen cesedine baktı.

Engin olağanüstü bir çabayla Nazlı’nın tırnaklarından çıkan deri kalıntılarının İbrahim Karlı’ya ait olduğunu tespit ettirmişti. En az onun kadar heyecanlıydı Engin.

Ama nasıl? İki kadın nasıl biliyordu İbrahim’in o kızı boğduğunu? Onu izliyorlar mıydı? İşkenceyle itiraf mı ettiriyorlardı? Kendilerinden önce davranmışlar, kadın adaleti diyerek ölçlerini almışlardı. Katillerin ecelini getiren ölüm melekleri gibi.

Videonun oynat tuşuna bastı bir kez daha. Anlatan kadının gerçekten karşısında olması için büyük bir arzu duydu.

Ona soracağı yüzlerce soru vardı. Tuhaf bir hayranlık hissi yerleşti içine. Sonra hemen utandı bundan. “Kendine gel” dedi kısık sesle.

Bilgisayarın ekranına dayadığı soluk renkli fotoğrafa baktı. İki genç kızın birbirine dayanmasını ve ürkek gülümsemelerini inceledi. Şu hayatta tek bir kişiye bağlanmanın ve dayanabilmenin gücünü sezdi. Onun biricik dayanağı dedesi olmuştu. Bir kadın değil.

Kızların örgülü saçlarında parmağının ucunu gezdirdi. “Kaçtınız değil mi? Çoktan gittiniz bu topraklardan” dedi içinden.

Bir sürü sahte kimlikleri olduğunu tahmin ediyordu. Paran varsa alamayacağın şey yoktu bu ülkede. Onları bir otobüste, bir gemide, bir uçakta omuz omuza yolculuk ederken hayal etti.

Az sonra telefonu çaldı. Ekranda Selim’in ismini gördü. Tuşa basınca derinden bir homurtu duydu.

“Tikli Kadri ağzımıza sıçacak” dedi Selim’in sıkıntılı sesi.

“Gümrük polislerini tek tek arıyorum Suat. Az önce Bulgaristan Kapıkule sınırındaki memurlarla konuştum. İki kadının dün akşam saatlerinde bir arabayla geçiş yaptıklarını hatırladı biri. Birinin çok güzel olduğunu söyledi. Türkân Şoray gibi kadındı dedi bana. İkisinde de Bulgaristan pasaportu varmış.”

Suat Selim’in nefesinin yavaşladığını duydu. “Çiçekçi katileleri kaçırdık Suat. Bul bulabilirsen artık.”

Suat sadece başını salladı, sonra da telefonu kapatıp arkasına yaslandı.

Birden burnuna bir koku çarptı. Çay gibi, hayır daha tatlı ama çok tanıdık bir koku... Karanfil kokusu. Karnında bir ezilme hissetti. Dünden beri yemek yememişti. Dudaklarını yaladı. Biraz su içse fena olmazdı. Yerinden kalkmaya çalışınca bedeni iki büklüm oldu. Karnına bıçak saplanmış gibi eğildi. İçi buruldu. Yerine oturdu, başını bacaklarını arasına aldı.

O anda hissetti.

Aylardır gelmeyen, içini kurutan kuraklık son buldu. Bacaklarının arasından basınçla kan akıyordu. Külotu, siyah kot pantolonu, oturduğu sandalyenin ıslandığını hissetti. Hareket edemiyordu. Tuvalete koşma hevesiyle kapıya doğru baktı. Oturduğu yerden çekmecelerinde ped aradı bulamadı. Kıpırdamadan oturdu bir süre. Bacaklarını sıkıp içindeki sağanağın yavaşlamasını bekledi.

Yeniden çalan telefonun ekranına baktı. Engin'di arayan. Açamadı. Ekranında bir şey belirdi sonra. Mesaj kutusunda bir bağlantı.

Parmağını uzatıp dokundu bağlantıya.

Tülbendini yüzüne maske gibi bağlamış bir kadın, dizleri üstüne çökmüş orta yaşlı bir adamın saçlarına yapışmış, başını geriye doğru çekerken elindeki bıçağı boğazına doğru indiriyordu. Video, bıçak adamın tenine değerken bitti. .

O sırada Selim nefes nefese odaya girdi. Siyah gür sakalları yüzünün yarısını kaplamıştı. Uykusuzluk onu hırçın bir hayvana çevirmişti.

“Bayrampaşa’da” dedi kapıda soluklanarak.

“Bir kıraathaneye maskeli iki kişi molotof kokteyli atmış, sonra da motosikletle oradan uzaklaşmışlar. Kaçarken ‘artık ölmeme ama öldürme zamanı’ diye bağırmışlar. Görgü tanıkları maskelilerin iki kadın olduğunu söylüyor” dedi bir çırpıda.

“Amire nasıl söyleriz bunu?” diye ekledi kaygıyla.

Suat altındaki ıslaklığı boş vererek, yavaşça yerinden kalktı ve Engin’den gelen videoyu ona gösterdi.

Kısacık videoyu izlerken hafifçe birbirlerine yaslandılar. Selim zor nefes alıyordu.

“Neler oluyor? İsyan mı? Nedir? Çok feci sıçtık... Çok feci” diyebildi.

O sırada Kadri Özer’in arkalarında belirdiğini fark ettiler. Yüzünden kan çekilmiş, sararmıştı.

“Üsküdar’da bir ev kadını” dedi Tikli Kadri neredeyse fışıldayarak.

Harbi kaybetmiş bir komutan gibi bitkin ve moralsizdi.

“Kocasını uyurken bıçaklamış sonra da karakola teslim olmuş. Cinayeti işleme nedeni olarak malum videoyu göstermiş.”

Kentin bir köşesinden gelen siren sesi bulundukları odaya sızdı. Uyandırılan bir canavarın homurtusuna benziyordu ses. Üçü de yaklaşmakta olan felaketin ağırlığı altında ezildiklerini hissettiler.

Suat Zamir, fırtınanın içine sürüklenen kayıkta küreği kırık bir denizci gibi titriyordu.

Bu kitabı ortaya çıkarma sürecinde bana akıl, bilgi, ilham,
cesaret, güven, destek ve sevgi veren aşağıdaki kişilere
sonsuz teşekkürlerimle.

Nebiye Poyrazlar

Oylum Yılmaz

Hülya Balcı

Devrim Kunter

Defne Andaç

Prof. Dr. Nevzat Alkan

Eski Emniyet Müdürü Mehmet Geçer

Hilal Köse

Selen Serdaroğlu

Mesut Demirbilek

Daniel Dombey

Burçin Poyrazlar

Ecel Çiçekleri suçlulara cezalarını vermeye, güçsüzleri ayağa kaldırmaya geldiler...

İstanbul'da birbiri ardına işlenen kanlı cinayetleri çözmeye kararlıdır Suat Komiser.

Vahşice öldürülen ama ölüme direnmemiş görünen erkekleri birbirine bağlayan nedir?

Katil, cesetlerin yanına neden beyaz kasımpatıları bırakır?

Ecel Çiçekleri cezasız kalan vahşetin, adaletin ve intikamın romanı...

Elçin Poyrazlar, 3 Şubat 1975'te Bursa'da doğdu. ODTÜ İşletme Bölümü'nün ardından Belçika'da yüksek lisans yaptı. Brüksel'de politik ekonomi doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. *Cumhuriyet*, *Dünya*, *Virgöl*, *TimeOut*, *Huffington Post*, *Vocativ*, BBC gibi yerli ve yabancı medya kuruluşları için çalıştı. Bu süreçte Brüksel, Washington, Londra ve Madrid'de yaşadı. İlk polisiye romanı *Gazetecinin Ölümü* 2014'te, *Kara Muska* 2016'da, *Mantolu Kadın* 2018'de yayımlandı. İngiltere'nin seçkin derneği Polisiye Yazarlar Birliği'ne (CWA) 2016 yılında kabul edildi.

Fotoğraf: Osman Kaytazoğlu

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 35

ISBN 978-605-09-8042-4

Sertifika no: 1940

DK
Doğan
Kitap